Ἡ Σελίδα τοῦ Χιούμορ

Γυναικεῖα ἐπιγράμματα

Σ' ΕΝΑ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟ :

Ἀφοῦ λές καὶ τὸ πιστεύεις
Μ' ὅλη τὴν ἀναίδειά σου,
Ὅτι τὶς καρδιές, γιατρεύεις,
Πῶς πονάει ἡ καρδιά σου ;

Δὲν πιστεύω, κι' ἔχω λόγους...
— Γιατί, κάθε μιὰ τὸ ξέρει —
Ὅτι στοὺς καρδιολόγους
Ἡ καρδιά...δὲν ὑποφέρει !...

□□□

Σ' ΕΝΑΝ ΕΜΠΟΡΟ :

Μετρᾶς τὶς πῆχες τοῦ χασὲ
Κι' ἐνῶ κυττᾶς παντοῦ ν' ἀρέσης
Ὅμως δὲν κάνεις βερεσὲ
Παρὰ σὲ λίγες ἐξαιρέσεις !

Μὰ σὲ κορίτσι παρδαλὸ
Κι' ἂν τύχῃ νὰ 'χῃ ὡραία γάμπα,
Τότε σοῦ φεύγει τὸ μυαλὸ
Καὶ τῆς τὰ δίνεις ὅλα, τζάμπα !

□□□

Σ' ΕΝΑ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗ :

Ἀπὸ τὴν τύχη σου καλὲ
Πάντα κερδίζεις, κι' ὄχι λίγα,
Εἴτε στὸν Ἄσσο, ἢ στὸν Βαλὲ
Εἴτε ποντάρεις εἰς τὸν Ρῆγα !..

Μὰ ἡ ἀγάπη δὲν μπορεῖ
Παρὰ νὰ εἶναι, ἄλλο πρᾶμμα,
Κι' εἶχες χασοῦρα τρομερὴ
Μόλις ποντάρισες στὴ....Ν τ ά μ α !..

□□□

Σ' ΕΝΑ ΛΑΙΜΑΡΓΟΝ

Εἶσαι λαίμαργος μεγάλος
Κι' ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωΐ
Ὁ καϋμός σου δὲν εἶν' ἄλλος
Παρὰ μόνο τὸ φαΐ...

Μ' ἂν στὸν ἔρωτα, κεσάτια,
Ἔχεις πάντοτε οἰκτρῶς,
Τὶς γυναῖκες, μὲ τὰ μάτια,
Πάντα λαίμαργα, τὶς τρῶς !...

□□□

Ἀπὸ τὰ φαιδρά

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ;

— Ζητᾶτε τὴ θέσι τοῦ δημοσίου κήρυκος. Ἔχετε τὰ προσόντα ; Πρέπει νὰ φωνάζετε. Ἔχετε ξαναφωνάνει σὲ τέτοια θέσι ;

— Ὄχι !

— Καὶ τὶ προσόντα ἔχετε ;

— Ἔχω....κουφὴ πεθερά !

□□□

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ !

— Ὠρκίστηκα στὴ γυναῖκα μου νὰ μὴ ξαναπάω σπίτι, μεθυσμένος.

— Μπράβο ! Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξαναπίνεις ;

— Μπᾶ !... Δὲν ξαναπῆγα σπίτι μου !

□□□

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ.

— Ὁ γυιός σας, κυρία μου, ἔχει τὸ στόμα τὸ δικό σας, τὴ μύτη τοῦ παπποῦ του, τὰ αὐτιὰ τῆς γιαγιᾶς του....

— Καὶ τὸ παληὸ σακκάκι τοῦ μπαμπᾶ ! συμπληρώνει ὁ μικρός.

□□□

— Τὶ ὡραῖο ἀρχαῖο νόμισμα, αὐτὸ ποὺ ἔχετε στὴν καρφίτσα σας κυρία μου. Ἀπόλλων εἶναι ;

— Τὶ λέτε καλέ ; Μάλαμα !

□□□

ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ.

Ἕνας κάνει διάφορα ἀστεῖα.

— Καὶ ποῦ νὰ τὸν δῆτε, ὅταν λείπει ἡ γυναῖκα του !...

□□□

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΟΝ.

— Ἐμένα φίλε μου, ποὺ ἔχω ἕνα μόνο χέρι, ποιὰ θὰ θελήσῃ νὰ μὲ πάρῃ ;

— Ἐσένα ; Ἡ...Ἀφροδίτη τῆς Μήλου !

Τί θέλουν οἱ ἄνδρες ;

Ξανθὲς ἢ μελαχροινὲς

Κάποιος ἄνδρας, ἕνα γράμμα μοῦχε στεῖλει πονηρὸ
Γιὰ ἕνα ζήτημα σπουδαῖο, καὶ λιγάκι τρυφερό...
Γιὰ πολὺ κακὴ του τύχη, δύο θὰ τὸν ἔχουν μπλέξει
Καὶ δὲν ξέρει ὁ κακομοίρης, ποία πρέπει νὰ διαλέξῃ.
Νὰ τοῦ δώσω συμβουλή ; Θὰ μ' ἀκούσῃ ; Ἀμφιβάλλω,
Κι' ἐπειδὴ κι' ἐγώ, δὲν θέλω, σ' ἕνα ζήτημα μεγάλο
Νὰ τὸν πάρω στὸ λαιμό μου, ρέστα γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃ,
Σᾶς τὸ δείχνω αὐτὸ τὸ γράμμα, κι' ὅποια θέλει, ἂς ἀπαντήσῃ :

Δεσποινίς,
Τὰ βάσανά μου, σᾶς τὰ λέω ἐπὶ λέξει :
Ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες, δυὸ γυναῖκες μ' ἔχουν μπλέξει...
Εἶναι δύο οἱ Κυρίες, ποὺ μοῦ πῆραν τὸ μυαλὸ
Ξανθομάλλα εἶναι ἡ μία καὶ μελαχροινὴ ἡ ἄλλη,
Καὶ στὶς δύο, εἶναι ἀλήθεια, ἴδια αἰσθήματα πουλῶ
Καὶ ἡ ἐκλογὴ μὲ βάζει σὲ δυσχέρεια μεγάλη.
Βοηθῆστε με λιγάκι, δίχως διόλου νὰ φανῆ
Ἀπὸ μπλεχτῶ μὲ τὴν ξανθοῦλα ἢ μὲ τὴν μελαχροινή ;

Οἱ ξανθές, ὅπως βεβαίως, θὰ τὸ ἔνετε ἀκουστά.
Εἶναι κρύες στὴν ἀγάπη καὶ...συγγνώμην θὰ ζητήσω
Ἐγὼ μπλέξει μὲ ξανθοῦλες κι' ἡ καρδιά μου δὲν βαστᾶ
Νὰ τοὺς πῶ πὼς εἶναι κρύες καὶ νὰ τὶς κακοκαρδίσω.
Βέβαια, δὲν θὰ τὴν διώξω, ἂν στὰ χέρια μου βρεθῆ
Ἀλλά, μᾶλλον, θ' ἀποφύγω νὰ τὰ φτιάξω μὲ ξανθή.

Η μελαχροινὴ ἐξ ἄλλου, μὲ τὰ μάτια της τὰ μαῦρα
Κρύβει καὶ φωτιὰ καὶ λαῦρα,
Ἀλλὰ ὅμως, τὶ τὰ θέτε, καὶ μὴ σᾶς κακοφανῆ
Κάθε μιὰ μελαχροινὴ εἶναι ὡμορφιὰ κοινή.
Κι' οἱ ξανθὲς...δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, εἶναι μᾶλλον ποικιλία
Δὲν σᾶς εἶπα πὼς τὸ πρᾶγμα ἔχει τόση δυσκολία.
Γιὰ γὰ πάρω μία γνώμη, πές τε μου μὲ μιὰ φωνὴ
Νὰ μπλεχτῶ μὲ τὴν ξανθοῦλα, ἢ μὲ τὴν μελαχροινή ;

Λόγου χάριν, εἰς τὸν δρόμο, βλέπω μιὰ ξανθὴ κυρία :
Μάτια ποὺ λαμποκοπᾶνε... κάθε ἄλλο παρὰ κρῦα.
Οἱ ξανθὲς ἔχουν τὸν ἥλιο στὰ μαλλιά τους... ἔχουν φῶς
Στὴν ξανθὴ ἂς μὲ τραβήξῃ κάθε πόθος μου κρυφός,
Κι' ἡ μελαχροινὴ ἂς μείνῃ εἰς τὴν μπάντα, μὰ τὸ ναί...
Ἀλλὰ κάτι τὶ ξεχνάω. Εἶναι καὶ τὸ ὀξυζενέ.
Κι' ὅπως ξέρετε, συνήθης, εἶναι αὐτὴ ἡ κατεργαριά
Στὴν μελαχροινὴ θὰ πέσω. Εἶναι μᾶλλον σιγουριά,

Στὴν μελαχροινή, ψυχή μου, κι' εἶναι ὅλα τελειωμένα,
Ἐκτὸς πάλι, ἐὰν ἔχῃ τὰ μαλλάκια της βαμμένα...
Π μπελᾶς μὲ τὶς γυναῖκες. Τὰ σαστίζεις, θὲς δὲ θές :
Οἱ μελαχροινὲς ξανθαίνουν καὶ μαυρίζουν οἱ ξανθές
Καὶ ποτὲ δὲν παίρνεις πρᾶγμα, βεριτάμπλ, ἀληθινό...
Κι' ἐγὼ εἶμαι ἐρωτευμένος. Ὑποφέρω καὶ πονῶ
Καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ τὶς δύο ποία πρέπει νὰ διαλέξω...
Πρέπει νὰ τ' ἀποφασίσω ἐπὶ τέλους μία κι' ἔξω.
Ἡ ξανθὴ εἶναι ἀθῶα. Πονηριὰ δὲν ἔχει διόλου,
Η μελαχροινὴ ἐξ ἄλλου εἶναι κάλτσα τοῦ διαβόλου

Καὶ ὅ,τι ἄλλο συναφές.
Ἡ ξανθοῦλα εἶναι γάλα, ἡ μελαχροινὴ καφφές..
Η ξανθή,...μὰ τὶ τὰ θέτε,... γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ
Καὶ οἱ δύο μοῦ ἀρέσουν; μὲ μεθοῦν; τ' ὁμολογῶ.
Κι' ἐπειδὴ δὲν καταφέρνω νὰ διαλέξω, ἐὰν θέτε,
Θὰ τὶς στείλω κάποια μέρα, νὰ τὶς δῆτε, καὶ μοῦ λέτε !..

.. ..

Ἔτσι γράφει μές' τὸ γράμμα, ὁ φτωχὸς ἐρωτευμένος,
Καὶ τὸ μέγα δίλημμά του, μὲ σαστίζει ὡρισμένως.
Καὶ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοῦ δίνω μιὰ σπουδαία συμβουλὴ
Μὴν παιδεύεσθε καθόλου
Μὲ τ' ἀθῶα τὰ ματάκια καὶ τὶς κάλτσες τοῦ διαβόλου.
Οἱ γυναῖκες, ἢ ξανθοῦλες ἢ μελαχροινὲς τρελλὲς
Ὅλες ἔχουν κάποια χάρι, κι' εἶναι ὅλες τους καλές !...

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΣΜΥΡΝΕΪΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Κουτσομπολιὰ

— Καλὲ ἐπῆγα δὰ σ' τοῦ Κόνας Μαριωρῆς
Κι' ὁ γιαβουκλοῦ τση ἦταν ἐκεῖ ὁ Θοδωρῆς,
Κι' ἐνῶ μπροστά, ἤντουσαν κι' ἄλλοι ἐφτά-
νομάτοι,
Ἄχ ! Θὲ μου σχώρα με !... Μοῦ ἤκλειανε τὸ
μάτι !...

Τὴν ἄλλη μέρα,—καλὲ αὐτὸς εἶναι λωλός'
Μοῦ ἀρχινάει στὸ ντουρσέκι, περασάδες
Καὶ ἀπὸ λόγου του, ὁ χοντρο-Νικολός,
Ἤρτε σπίτι μου, μπουρέκια καὶ γλασάδες !..

Κα. δός του πιὰ νὰ κουβαλῇ ὁλημερίς
Χανοῦμ-μπουρνία, καταῦρια, κατημέρια
Ποὺ ἂν τὸ ποῦν τοῦ κουτσομπόλας Μαριωρῆς
Θὰ ν' τοῦ ξυνίσῃ καὶ θὰ ἔρθουμε στὰ χέρια'...

Καὶ δὲν τὴν σκιάζομαι τὴν Κόνα Μαριωρῆ
Μόνε συχαίνομαι μπελάδες καὶ λωλάδες
Κι' οἱ κουσελοῦδες, ἡ ψυχή τσου θὰ χαρῇ
Ποὺ θὰ 'χουν πιὰ νὰ λέν σ' τοῦ μαχαλάδες !

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

□□□

Μοντέρνες κομαριέρες

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ.

— Ἀπορῶ, πῶς σ' ἐμπιστεύεται ἡ κυρία σου μὲ τὸν ἄντρα της, ἔτσι ὡμορφη ποὺ εἶσαι ζωμπέττα...

— Νὰ σοῦ πῶ. Ὅταν ἡ κυρία βγαίνει ἔξω τὸν κύριο τὸν κλειδώνει στὸ γραφεῖο του !

ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΤΑ ΣΥΜΠΤΩΣΙΝ.

— Μαρία ! Τὶ γίνονται ἐκεῖνα τὰ λαγουδάκια στὴ σχάρα ; Τόση ὥρα τὶ κάνετε στὴν κουζίνα μὲ τὸν μάγειρα ;

— Τὰ...ψήνομε, κυρία !...

ΦΥΣΙΚΩΤΑΤΟ.

— Ἡ καινούργια σας μαγείρισσα, δὲν μοῦ λάβει μεγάλα πράμματα...

— Οὔτε μένα. Εἶναι μουγγή, ἡ καϋμένη !

ΕΞΕΛΙΞΙΣ.

Στὸ θέατρο : — Νίκο, τὴν πρόσοξες ἐκείνην τοῦ μπαλέττου, τὴν τρίτη πρὸς τ' ἀριστερά ;

— Ὄχι ! Γιατί ;

— Καλέ, εἶναι ἡ κομαριέρα μας, ἡ Ποιρασκευή, ποὺ ἔφυγε προχθές !...

□□□

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς Σουφραζέττας

Κυρίαν Μαρίκαν Φραντζῆ, Ἐνταῦθα. — Συμφωνῶ ἀπολύτως μαζί σας. Οἱ ἄνδρες θέλουν σφάξιμο. Μὰ ἐσεῖς πιά... τὸ παρακάνετε. Δὲν ἀφήσατε καὶ κανένα...ἀσφαχτον!

Δεσποινίδα Κάτην Βερώνη, ἠθοποιόν, Ἐνταῦθα. — Πολὺ ἐχάρηκα ποὺ θὰ παίξετε τώρα εἰς τὸ «Μοντιάλ». Προσέξτε μόνον μὴν ἐγγίσετε τὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα, τὰς δεσποινίδας Κολουτᾶ, γιατὶ χαθῆκατε. Ρωτῆστε καὶ τὴν κυρία Γκιουζέππε, ποὺ εἶναι παθοῦσα.

Κυρίαν Λίναν Μαρτίνο, Ἐνταῦθα. — Πάλι μοῦ γράφετε γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα. Τὶ θέλετε νὰ σᾶς κάνω. Ὁ ἄνδρας σας σὰν μουσικοσυνθέτης ποὺ εἶναι, ἔπρεπε νὰ σᾶς διδάξῃ τὴν ἁρμονίαν στὸ σπίτι !

Κυρίαν Μαρίκαν Μαρτινειοῦ, ἠθοποιόν, Ἐνταῦθα. — Ὄχι δυστυχῶς. Φάρμακο γιὰ νὰ παχύνετε, δὲν ἔχω. Τὶ τὸ θέλετε ἐμεῖς; Πολὺ καλὰ εἴσαστε ἔτσι κομψή !

Δεσποινίδα Ντανιελ Νταρέ, Παρίσι. — Ὄχι δυστυχῶς. Ὁ κ. Δάξας δὲν εὐκαιρεῖ. Ἔπειτα, τὶ νὰ σᾶς κάνῃ ; Νὰ προσθέσῃ ἀκόμη μίαν στὶς τόσες του κατακτήσεις; Δὲν προλαμβάνει.... Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΗΧΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
4
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 64

Γραφεία: Πατησίων 8

Τυπογραφεία: Παλαμήδου 4

Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία ..... Δραχ. 150
Ἑξάμηνος ..... » 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία Λίραι Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνος Σελλίνια 10

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
Ἐτησία ..... Δολλάρια 5
Ἑξάμηνος ..... » 3
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους 10 σέντς.
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος μας δι' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν εἶναι ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ἰ. Νικολόπουλος.
Δ)σις: People's Printing Co
656 6th Avenue
New—York City

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Γραμμόφωνο ἀντὶ κουμπούρας

Κουβεντιάζουν ἡ ΛΙΛΗ καὶ ἡ ΣΟΣΩ

ΛΙΛΗ: "Ἄλλο πάλι καὶ τοῦτο! Διάβασες τί συνέβη στὸ Ἀγρίνιο;

ΣΟΣΩ: "Ἄλλη ὀρεξὶ δὲν εἶχα, νὰ διαβάζω τί συμβαίνει στὸ Ἀγρίνιο! Ἔγνῶ καλὰ-καλὰ δὲ διαβάζω τί συμβαίνει στὴν Ἀθήνα, μπορεστὰ στὴ μύτη μου.

ΛΙΛΗ: Μὰ καψίνη, αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐξίζει τὸν κόπο. Μιὰ κάποια Κοῦλα ἀφησε τὸν ἄντρα της πέντε μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο της. Δὲν τὸ βρίσκεις αὐτὸ ἐξοστρα μοντέρνο; Οὔτε στὸ Παρίσι δὲν μποροῦσε νὰ συμβῇ... καὶ ὅμως ἔγινε στὸ Ἀγρίνιο! Καὶ ὁ ἄντρας της ἦταν ἕνα ὡραῖο καὶ γερὸ παλληκάρι, μόλις εἶκοσι πέντε χρονῶν καὶ αὐτὸς ποὺ ἔφυγε μαζί του καὶ ἐγκατέλειψε τὸ σύζυγο, φαντάσου!... ἕνας μεσόκοπος, ἕνας σαραντατεντάρης!

ΣΟΣΩ: "Ἕνας σαραντατεντάρης εἶνε ὅ,τι πρέπει, ὅ,τι χρειάζεται... Τί, μήπως ἐσὺ προτιμᾶς τὰ παιδαρέλια;

ΛΙΛΗ: "Ὥστε, σὰν νὰ λέμε, ἐσένα σοῦ ἀρέσουν οἱ γκρίζοι;

ΣΟΣΩ. Δὲν ἀρνοῦμαι πὼς προτιμῶ τὴν ὑμεμότητα καὶ τὴν πεῖρα.

ΛΙΛΗ: Ὥστε καὶ ἡ Κοῦλα τὸ ἴδιο σὰν καὶ σένα, φαίνεται πὼς καὶ αὐτὴ θὰ προτιμοῦσε τοὺς περασμένους. Μὰ τότε γιατὶ νὰ πάῃ τὸ γέρο;

ΣΟΣΩ: Γιὰ νὰ τὸν ἀφῆσῃ ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες. Πέντε μέρες ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ πειισθῇ πὼς τὰ γεράτα δὲν ἀξίζουν καὶ τόσο πολὺ καὶ προτιμότερο εἶνε οἱ ἄντρες μὲ τὰ χιόνια στοὺς κροτάφους.

ΛΙΛΗ: Ὁπωσδήποτε πολὺ γλήγορα. Μποροῦσε γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου νὰ περιμένῃ λιγάκι ἀκόμα.

ΣΟΣΩ: Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει...

ΛΙΛΗ: Ὁ ἄντρας της ὅμως δὲν τὸ πῆρε καὶ πολὺ ἀπὸ πόνον.

ΣΟΣΩ: Πῶς; δὲν ἄστραψαν μαγαίρια κάμες, πιστόλια γιὰ νὰ ξεπλύνῃ μὲ τὸ αἷμα τὴν τιμή του;

ΛΙΛΗ: Κάθε ἄλλο. Πῆρε τοὺς φίλους του καὶ πῆγε καὶ γλέντησε στὴν ταβέρνα, ἀφοῦ ἀγόρασε ἕνα φωνόγραφο καὶ τὸν κούρτισε νὰ παίξῃ ὥς τὸ πρωί.

ΣΟΣΩ: Κάτι πολὺ προύδεισε ἡ ἐπαγγία. Ἡ σύζυγος τὸ σκάει πρὶν περάσῃ μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ ὁ σύζυγος ἀντὶ κουπεστόρας ἀγοράζει γραμμόφωνο.

ΛΙΛΗ: Ἂν δὲν ταιριάζαμε, δὲ θὰ συμπεθεριάζαμε. Καὶ αὐτὸς φαίνεται θὰ ἦταν ἕνας ἀναίσθητος σὰν καὶ αὐτή.

ΣΟΣΩ: Κάθε ἄλλο μπορεῖ νὰ τὸν ἔκοψε καὶ νὰ τὸν θέρισε ποὺ ἔφυγε ἡ γυναίκα του. μὰ νὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ πεισμωμένος, γιὰ νὰ μὴ δείξῃ στὴ γυναίκα του καὶ στοὺς ἄλλους τὴν πίκρα του.

ΛΙΛΗ: Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ χάρηκε ποὺ ἠλάττασε ἀπὸ δαύτη πολὺ σύντομα. Τί εἶχε αὐτός, τί ἔχασε; Νέος εἶνε. Θὰ βρῇ εὐκολα ἄλλη. Τί νὰ τὸν κάνῃ αὐτὸ τὸ διάολο ποὺ ἐμπλεξε μαζί του;

ΣΟΣΩ: Πόση λίγη πεῖρα ἔχεις τοῦ κόσμου! Οἱ ἄντρες μᾶς ἀγαποῦνε συνήθως, ὄχι γιατὶ ἀρέσουμε σ' αὐτούς, μὰ γιατὶ ἀρέσουμε στοὺς ἄλλους.

ΛΙΛΗ: Γιὰ πέστο μου αὐτὸ πάλι, γιατὶ δὲν τὸ κατάλαβα καὶ πολὺ καλά.

ΣΟΣΩ: Νά, ὅταν ὁ ἄντρας της εἶδε πὼς ἡ γυναῖκα του ἀρέσει σ' ἕναν ἄντρα μὲ πεῖρα σ' ἕνα σαραντατεντάρη, τότε θὰ ἄρχισε νὰ τοῦ ἀρέσῃ περισσότερο. Ἔπειτα μάθε πὼς οἱ ἄντρες μᾶς ἀγαποῦνε πιὸ πολύ, ὄχι ὅταν μᾶς κατέχουνε, μὰ ὅμα ἀρχίζουν νὰ μᾶς χάνουνε. Λοιπόν, μὴν σὲ ξεγελάνε οἱ παρέες· οἱ ταβέρνες καὶ οἱ φωνογράφοι. Ὁ ἐρίψης μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ πειραγμένος καὶ ἐρωτευμένος ὡς τὰ μπούνια, μὰ κάνει τάχατες πὼς δὲν τὸν νοιάζει. Ἄλλοιώ, δὲν περνάνε σὲ μένα αὐτά, τοὺς ἔφερα καλὰ τοὺς ἄντρες. Μπορεῖ ἐσὺ νὰ ξεγελαστῆς, ποὺ εἶσαι στὸ ξεκίνημα τῆς ἐρωτα κουτρονιᾶς.

ΛΙΛΗ: Ὁπωσδήποτε πάει καλὰ ποὺ λύθηκαν τὰ ξητήματα μὲ τὰ γλέντια καὶ τὰ τραγούδια καὶ ὄχι μὲ τὴν κουμπούρα.

ΣΟΣΩ: Μόνο καλά; Περίφημα! Καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ ἄντρες θὰ εἶνε καὶ ἀσφαλέστεροι. Μιὰ γυναῖκα ποὺ φοβᾶται μήπως ὁ ἄντρας της θὰ τὴν κοιτάξῃ ἄμα τοῦ ἀπιστήσῃ, θὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ μιὰ ὥρα ἀργότερα.

ΛΙΛΗ: Μὰ εἶνε λογικὴ αὐτή; Ἐπειδὴ φοβᾶται τὸ πιστόλι, γί' αὐτὸ καὶ θὰ σπεύσῃ νὰ τὸν προκαλέσῃ;

ΣΟΣΩ: Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Εἶναι μέσα στὴ φύσι μας. Ὅσες ἀπὸ μᾶς φοβοῦνται τὴ θάλασσα, ἐκεῖνες καὶ περισσότερο λαχταρᾶνε τὴ ταξίδια.

ΛΙΛΗ: Ὥστε, σὰν νὰ λέμε, οἱ ἄντρες πρέπει νὰ μᾶς κρατᾶνε μὲ τὴν ἀδιαφορία τους.

ΣΟΣΩ: Δὲν ὑπάρχει ἄλλο νὰ μᾶς πεισμόψῃ περισσότερο καὶ ἐπειδὴ οἱ γυναῖκες δὲν εἴμαστε ἄλλο ἀπὸ πεισματάρες... ὅταν ὁ ἄντρας κάνῃ πὼς δὲν μᾶς λογαριάζει, τὸν λατρεύουμε!....

Η. ΧΟΡΝ

ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Ἡ Λάουρα καὶ ὁ Πετράρχης

Ο ΧΡΟΝΟΣ δὲν κράτησε ἀπὸ τὸν Πετράρχη, παρὰ τὰ ποιήματά του καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν ὡμορφη κυρία Λάουρα ντὲ Νόβ, ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τοὺς στίχους του. Στὴ φαντασία τῶν ἀνθρώπων, ἡ νέα γυναῖκα μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ ὁ συγγραφέας τῶν «Ἐλεγειοσονέρ» κάνουν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἔνδοξα ζευγάρια τῆς ἱστορίας. Σχεδὸν ἐξακοστὴς πιὰς ὁ Πετράρχης ἦταν πρὸ πάντων ἕνας σοφὸς παθιασμένος μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὴ φιλολογία. Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μὴν ξέρουν τίποτε ἄλλο γι' αὐτὸν παρεκτὸς ἀπὸ τὸ ποίημα τῆς ζωῆς του.

Εἶχε φτάσει στὴν Ἀβινιὸν ἀπὸ τὴν Ἰταλία, στὴν Ἀλλὴ τοῦ Πάπα "Ἰωάννου τοῦ 12ου, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε τὶς τέχνες καὶ τὰ γράμματα καὶ ἔκανε ἐκεῖ μιὰ ζωὴ ἀν ὄχι αὐστηρή, τοὐλάχιστο στερημένη ἀπὸ τὶς ἐντρύγκες τῆς ἐποχῆς. Μιὰ μέρα, στὶς 6 Ἀπριλίου 1327, τὴ Δευτέρα τοῦ Πάσχα βρέθηκε στὴ λειτουργία τῆς ἐκκλησίας Σαὶντ—Κλαὶρ τῆς Ἀβινιόν, δίπλα στὴ Λάουρα ντὲ Νόβ, Ἀπὸ τότε δὲν ξέχασε ποτὲ τὴν πρώτη τους συνάντηση.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε, χάρις στὸν ἔρωτα, ἕνας ποιητής, αὐτὸς ὁ πεζὸς φιλόσοφος. Τραγούδησε τὴν ὡραία του μὲ εὐγενικοὺς καὶ τρυφεροὺς στίχους, ἀθλιὰ συγχρόνως καὶ τόσο σεμνοὺς, ποὺ ὁ σύζυγος τῆς Λάουρα, ὁ Ὀδηγος ντὲ Σὰντ, κολακεύθηκε ποὺ ἡ γυναῖκα του ἐνέπνευσε τέτοιο αἴσθημα. Δέχτηκε σπίτι του τὸν Πετράρχη καὶ συνήνεσε στὸ νὰ μείνῃ ἡ Λάουρα ἡ Ἠγερία τοῦ ποιητῆ. Ἐκείνη κι' αὐτὸς πήγαιναν μαζὶ σὲ μακρυνοὺς περιπάτους ἔξω στοὺς ἀγρούς, γύρω ἀπὸ τὴν Ἀβινιόν. Τὸ τοπεῖο, ποὺ μέχρι σήμερα τίποτε δὲν ἄλλαξε, κρατάει ἀκόμα τὴν ἀνάμνησι τῆς ξανθῆς Λάουρα καὶ τοῦ ἀθάνατου ἐραστῆ της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Λάουρα αἰσθάνθηκε νὰ ἐρωτεύεται τὸν ποιητή. Τὸν ἀγάπησε μὲ τὴν πιὸ ἀγνὴ ἀγάπη, Ἀλλὰ ἦταν μιὰ γυναῖκα πολὺ τίμια καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Πετράρχη νὰ φύγῃ — τρία χρόνια μετὰ τὴ γνωριμία τους.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο: ἀλλὰ ἀρκετὸ γιὰ νὰ μείνῃ ἀθάνατο στοὺς αἰῶνες ἕνα ρομάντσο μεγάλο καὶ ἁρμονικό, τραγουδημένο σὲ ἀσύγκριτους στίχους.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΠΙΑ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΑΤΟΜΙΚΗ ΖΩΗ;

ΤΟΥ FRANK CRANE

Ο ΣΟ ὁ ἄνθρωπος ντυνότανε περισσότερο, τόσο πιὸ πολὺ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του δικαιολογημένον νὰ φύρῃ τὸν τίτλο τοῦ πολιτισμένου.

Φαίνεται ὅμως πὼς σήμερα τὰ πράγματα ἀλλάξουν, γιατὶ στὴν κατάσταση τοῦ σημερινοῦ μας πολιτισμοῦ — τὸν ὁποῖον θεωροῦμε πολὺ πολιτισμένον — οἱ ἄνθρωποι φοροῦν πολὺ λιγώτερα ροῦχα ἀπὸ τοὺς περασμένους αἰῶνες. Παράδειγμα οἱ σπορτίφ καὶ ὅλοι αὐτοὶ ποὺ λούζονται τὸ καλοκαίρι στὶς θάλασσες...

Ὑπάρχει κάτι τὸ συμβολικὸ σὲ ὅλα αὐτά. "Ὅσο ὁ πολιτισμὸς προχωρεῖ, τόσο ἡ ἰδιωτικὴ ζωή μας γίνεται λιγώτερο κρυφή. Ὑπῆρξε κάποτε ἕνας καιρὸς ποὺ τὰ γράμματα τὰ ἐνεπιστεύοντο μόνο σὲ ἀγγελιαφόρους. Σήμερα ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νὰ μᾶς τηλεφωνήσῃ, ὁποιαδήποτε ὥρα καὶ νὰ μᾶς σηκώσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, τὸ τραπέζι ἢ τὴν δουλειά μας. Ὅλος ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴ φωνή μας. Οἱ ψυχές μας ἀπογυμνώνονται. Καὶ σκεφθῆτε τί θὰ συμβῇ ὅταν τὸ τηλέφωνο θὰ συνοδεύεται μὲ τηλεόρασι!

Γιατὶ πολλὲς φορὲς οἱ ἄνθρωποι ἀφίνουν τὸ χωριὸ γιὰ τὴν πόλι; Γιὰ νὰ ἔχουν ἀνεξέλεγκτη ἰδιωτικὴ ζωή. Στὶς ἐπαρχίες ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τὶς ἐργασίες καὶ τὶς δοσοληψίες σας. Ἀκόμα καὶ στὰ περιχώρα συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ξέρουν ὅλα τὰ πήγαινε Ἔλα σας. Κι' ἂν γυρίσετε μὲ τὸ τραῖνο τὴν ὀκτώ, ἀντὶ τὸ τραῖνο τὴν ἕξη, πρέπει ἐξάπαντος νὰ μάθουν τὸ γιατί. Οἱ πράξεις, οἱ κινήσεις, τὰ λόγια καὶ τὰ βλέμματά σας καταχωρεῦνται καὶ ἐξετάζονται ἰδιαιτέρως.

* * *

Στὶς πόλεις, λέγω, κανεὶς δὲν σᾶς βλέπει, κανεὶς δὲν σᾶς προσέχει, μπορεῖτε νὰ ζῆτε μέσα σὲ μιὰ πολυκατοικία μὲ τριάντα ἄλλες οἰκογένειες καὶ νὰ μὴν γνωρίζετε ψυχή. Κανεὶς δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὸν γείτονά του.

Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα σωστό, γιατὶ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ στὶς πόλεις ἄνθρωποι μὲ ψυχὴ ντέτεκτιβ, ποὺ παρακολουθοῦν καὶ ἐπεξηγοῦν τὶς κινήσεις καὶ τὴ ζωὴ τῶν γειτόνων τους.

Στὴν πραγματικότητα ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον κοινωνικόν, ὅπως λέει ἕνας παλαιὸς χαρακτηρισμός. Τὸ ἐνστικτό του τὸν κάνει νὰ ἐπιθυμῇ νὰ βρίσκεται πολὺ κοντὰ μὲ τοὺς ὁμοίους του καὶ νὰ τοὺς κρύβῃ ὅ,τι θεωρεῖ πιὸ πολύτιμο στὴν ζωή.

Θέλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ ἀποκαλύπτουν, χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζουν, χωρὶς νὰ ἀποκαλύπτονται. Ρουφοῦν μὲ λαιμαργία ὅλα τὰ σκάνδαλα καὶ ρεπορτάζ τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσαν καθόλου νὰ δοῦν στὶς ἴδιες στῆλες μὲ μικρὰ ἢ μεγάλα γράμματα, τὰ μυστικά τους. Βεβαίως, καθένας βρίσκει κολακευτικώτατο νὰ τοῦ βάλουν στὸν τύπο τὴν φωτογραφία του, ἀλλὰ νὰ συνοδεύεται ἀπὸ κολακευτικὰ λόγια γιὰ μιὰ ὁποιαδήποτε πράξι του.

Ὁ σοφὸς ποὺ εἶπε τὰ παρακάτω λόγια, θὰ ἤξερε καλὰ τὶς δυὸ ἀντίθετες τάσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς: «Κρύβε τὴ ζωή σου, μετάδιδε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδιά σου, στόλιζε τὸ σπίτι σου».

FRANK CRANE

ΔΙΑΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἀκαρδες μάννες

Τῆς γνωστῆς δημοσιογράφου κ. ΝΤΑΙΖΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΓΙΑΤΡΟΣ
ΑΡΡΩΣΤΗ
ΑΔΕΛΦΗ

(Σ' ἕνα σανατόριο μὲ 4 κρεββάτια, ἕκ των ὁποίων τὰ 3 εἶνε κενά).

ΓΙΑΤΡΟΣ (ἐγγίζει τὸ κεφάλι τῆς ἀρρωστῆς). Εἴχατε φοβερὸ πυρετὸ τὴ νύχτα καὶ δυνατὸ παραλήρημα. Ξυπνοῦσε λιγάκι νὰ σᾶς ...στηλοσκοπήσω.

(Ἡ ἀρρωστη μὲ κόπο ἀναπηδᾶνε ἀπὸ τὸν πόνο. Τὴν βοηθεῖ ἡ ἀδελφή. Ὁ γιατρὸς τὴν στηθοσκοπεῖ. Τὸ πρόσωπό της εἶνε κατουσφιαμένο καὶ μελαγχολικό. Μετὰ τὴν ἐξέταση τοῦ γιατροῦ ἡ Μαρίνα πέφτει στὸ προσκεφάλι της μὲ κόπο).

ΓΙΑΤΡΟΣ (σιγά). Τί ζωὴ ἔκανες δυσυχισμένο παιδί;

ΑΡΡΩΣΤΗ (μὲ φωνὴ σπασμένη ἀπ' τὸν πόνο). —Γιατρέ μου, ἡ ἱστορία μου μοιάζει μὲ τόσο πολλὲς τέτοιες ἱστορίες ποὺ ἔχετε ἀκούσει.

ΓΙΑΤΡΟΣ (μὲ σημάνια ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ κρυφῇ). Καλά... μὴ λέτε τίποτα.. καταλαβαίνω ...πικρόλια μου.

ΑΡΡΩΣΤΗ (ποὺ διαβάζει στὰ μάτια τοῦ γιατροῦ πὼς εἶνε καταδικασμένη, σιγὰ λυπητερά). Πόσο θὰ ζήσω ἀκόμα γιατρέ μου;

ΓΙΑΤΡΟΣ (κάνει μιὰ κίνησι μὲ τὸ χέρι του). Μά...

ΑΡΡΩΣΤΗ. Μὴ φοβεῖσθε γιατρέ μου νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια. (Μίκρη σιωπὴ γεμάτη δάκρυα). Τὴν ξέρω αὐτὴ τὴν ἀλήθεια πολὺ πολλοῦ. Εἶμαι καὶ ἐγὼ μιὰ ἀπόφοιτη τῆς τάχης... (στοπαίνει). "Ὑστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα βαρειᾶς σιωπῆς, πασσαίνητικά). Θάθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρι...

ΓΙΑΤΡΟΣ. Λέγε παιδί μου...

ΑΡΡΩΣΤΗ. Θάθελα —γιὰ τελευταία φορά— νοιώθω πὼς δὲ θὰ ζήσω πολὺ λίγες ὧρες—θάθελα νὰ δῶ τὴ μαμά μου.

ΑΔΕΛΦΗ (ποὺ στέκεται λίγο μακρύτερα στὸ γιατρό). Ἡ μαμά της εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς μεγάλες κυρίες... ποὺ διαβάζουσε στὶς κοσμικὲς στῆλες τῶν ἐφημερίδων...

ΓΙΑΤΡΟΣ (στὴν ἀδελφή). Δὲ θὰ μπορούσατε νὰ γίνῃ εἰδοποιήσετε; (Στὴν ἀρρωστη). Θάφθῇ κοπέλλα μου ἡ μαμά σου... γκρὶς ἄλλο... Θὰ τῆς τηλεφωνήσῃ ἡ ἀδελφὴ Μαρία...

ΑΡΡΩΣΤΗ (κλείνει τὰ μάτια της) ἐνῷ ἕνα χαμόγελο ἀνθεῖ στὰ μισοκιμένα χείλια της). Εὐχαριστῶ, γιατρέ μου. Κόφτο τόρο κοῦλο. ("Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἡ φωνὴ της σπάζει). Τῆς τηλεφωνήσαμε ἔμως τόσες φορές καὶ δὲν ἤρθε... ("Ο γιατρὸς χαϊδεύει τὰ μαλλιὰ τῆς ἀρρωστης καὶ ἀφοῦ τὴν κοιτάζει μὲ συμπόνια σεύγει). Ἡ ἀδελφὴ κάθεται κοντά της, πιάνει τὸ δεξὶ χέρι της... Εἶνε σαύτη ἡ μαμά σου... Μάρινα μου.

ΑΡΡΩΣΤΗ. Μὴ τὴν κρίνετε τόσο αὐστηρὰ, ἀδελφὴ Μαρία. Δὲν μποροῦσε νὰ μ' ἔχῃ κοντά της καὶ γι' αὐτὸ μὲ ἔβαλε στὸ ἄσυλο...

ΑΔΕΛΦΗ (μὲ φανάκτερη). Κι' ἔρχεται σὰ μιὰ ξένη τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα—ὅπως ἀκούσα—γιὰ νὰ πεταξῇ στὴν προσοπατενομένη της μοιακὰ ψιχουλάκια ἀπ' τὴ μεγάλη της παρουσία. Καὶ φύ... μήπως ἤξερες πὼς αὐτὴ ἡ μεγάλη κυρία ἦταν ἡ μαμά σου;

ΑΡΡΩΣΤΗ. Δὲν τὴξέρω... Μιὰ φορὰ μονάχα πῆρε τὴν κόρτσα μὲ θαμμαλὴ καὶ τὴν εὐχαριστοῦσα μὲ δάκρυα γιὰ ὅτι ἔκανε γιὰ μένα... Ἀποδόρφανα. Μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ της καὶ ἀκοῦσε: Δὲ μπορεῖ νὰ νὰ ποσσαστοῦμε, παιδί μου... Δὲ ἠοῦ τὸ ἐπι...τρέ...πουν οἱ κοινωνικὲς συνήθειες... Καὶ εἶμαι ἡ μάνα σου... Ἠοῦ δῶμος ποὺ γεννήθηκες ἀπό... ἕνα ἐρωτικὸ ἀμάρτημα... Δὲ μπο...ρεῖς νὰ καταλάβῃς... νὰ μὲ νοιώσῃς... Ἡ θέσις μου εἶνε τραγική... (Πνίγηται σὲ ὅλγα πού τῆς ἐξαγγεῖ τὸ στήθος... "Ἡ ἀδελφὴ τὴν περιποιεῖται, τῆς δίνει νερὸ νὰ πιῇ, τῆς γαϊδεύει τὰ μαλλιά).

ΑΔΕΛΦΗ (ἀθυμοῦσα). Δυστυχισμένο παιδί!..

ΑΡΡΩΣΤΗ (πάλι ἐπανεκλιμένη στὸ προσκεφάλι της). Θὰ ἠοῦ φέρνατε τὴ μαμά μου νὰ τὴ δῶ γιὰ τελευταία φορά... νὰ τῆς πῶ... Ἐχω πολλά... νὰ τῆς πῶ... πολλὲς ἀλήθειες... Πολὺ πεθύνη κανεὶς παίρνει αὐτὸ τὸ δικαίωμα... Τὸ δίνει ὁ Χάρος...

ΑΔΕΛΦΗ (φοβερὰ συγκινημένη). Κοιμήσου λιγάκι μικρούλα μου... Θὰ σοῦ φέρω τὴ μαμά σου.

Ἡ ἀρρωστη κλείνει τὰ μάτια της. Σὲ λίγο ὅμως ἀσχῆξει τὸ παραλήρημα, ποὺ μοιάζει μὲ ψίθυρο. Τὰ λόγια της δείχνουν τὴν ἀγανάκτησι ποὺ ἤταν κομμένη μέσα στὸ ὑποσυνείδητό της). Ἡ φωνή της σκάζει κάθε τόσο).

Κεθνῆ γὴν ὅσα μπαίνει ὁ γιατρός.

ΑΡΡΩΣΤΗ. Δὲν εἶνε καλὴ γυναίκα... ἡ μα-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ὅην ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 64
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ: ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Β
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ — ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
4
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
1938

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Α΄. Δημοτικὴ καὶ Μέση Ἐκπαίδευσις

Ἀπὸ 120.000 κορίτσια ποὺ ἐγγράφονται στὴν Α΄ τάξι σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μόλις 22.000 παίρνουν ἀπολυτήριο Δημοτικοῦ. — Ἡ φοίτησις στὴ Μέση Ἐκπαίδευσι. — Πόσα κορίτσια παίρνουν ἀπολυτήριο Γυμνασίου.

ΑΠΑΡΙΘΜΩΝΤΑΣ πρὸ τινος τὸν ἀριθμὸ τῶν κοριτσιῶν ποὺ φοιτοῦν στὶς ἀνώτατες σχολές, —Πανεπιστήμιο—Ἀνωτάτη Ἐμπορική—Πολυτεχνεῖο— γιατὶ καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη ἔχει εἰσχωρήσει ἡ γυναῖκα— καμαρώναμε γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐξέλιξι ποὺ παρουσιάζει ἡ γυναικεία μόρφωσις στὴν Ἑλλάδα.

Μὰ ὅταν κυττάξαμε προσεκτικώτερα τὰ θεμέλια τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὅταν συγκρίνωμε τοὺς πεζοὺς μὰ ἀψευδεῖς ἀριθμοὺς, θὰ δοῦμε, ὅτι παρὰ τὴν τεραστία ἐξέλιξι ποὺ παρουσιάζει τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ γυναικεία μόρφωσις στὸν τόπο μας ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ ἤταν ἀπαραίτητο νὰ βρίσκεται —καὶ λέμε ἀπαραίτητο, γιατὶ δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ τὴν ἀνωτάτη μόρφωσι ποὺ εἶναι ἕνα πολύτιμο στολίδι προσιτὸ σὲ λίγες μονάχα, ἀλλὰ γιὰ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσι ποὺ νὰ ἀνάγκη κοινωνική, καὶ ποὺ τὸ κράτος, κατανοῶντας τὴ σημασία της, θέτει στὴ διάθεσι ὅλων καὶ τὴν καθιστᾶ μάλιστα ὑποχρεωτικὴ διὰ Νόμου.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἔναντι 480 χιλιάδων ἀγοριῶν ποὺ ἐγγράφονται κατὰ μέσον ὅρον κάθε χρονιὰ στὰ κρατικὰ δημοτικὰ σχολεῖα δὲν ἀντιστοιχοῦν παρὰ μονάχα 400 χιλιάδες κορίτσια. Θὰ ὑπέθετε ἴσως κανείς, ὅτι τὰ κορίτσια, ὡς πιὸ ἀγαπημένα, προτιμοῦν τὶς ἰδιωτικὲς σχολές, μὰ καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ἴδια περίπου ἀναλογία. Τὰ κορίτσια, δηλαδή, μειοψηφοῦν κατὰ 20 % τῶν ἀγοριῶν στὰ Δημοτικὰ σχολεῖα καὶ τὸ ποσοστὸ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ γεννήσεων τῶν ἀγοριῶν, ποὺ δὲν φθάνει ποτὲ τὸ 20 %.

Μένει λοιπὸν ὡς μόνη ἐξήγησις τοῦ παραδόξου αὐτοῦ φαινομένου ὅτι στὶς λαϊκὲς τάξεις, παρὰ τοὺς σχετικοὺς Νόμους, ἐξασκοῦνται ἀκόμη ἡ ὑπάρχη ἡ ἀντίληψις ὅτι τὰ γράμματα περιττεύουν γιὰ τὶς γυναῖκες.

Καὶ τὸ φαινόμενο αὐτὸ τῆς πλειοψηφίας τῶν ἀγοριῶν δὲν παρατηρεῖται μονάχα στὴν ὑπαιθρο, ὅπου θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πρεβάλλῃ τὶς δικαιολογίες ὅτι ἡ δυσκολία τῆς μεταβάσεως στὸ σχολεῖο, ποὺ συχνὰ ἀπέχει πολύ, ἐμποδίζει τοὺς γονεῖς νὰ στείλουν τὰ κορίτσια τους. Τὸ συναντοῦμε καὶ στὴν Ἀττικὴ ἀκόμη, ὅπου ἔναντι 107 χιλιάδων μαθητῶν ὑπάρχουν μόνο 95 χιλιάδες μαθήτριαι —ἡ πλειοψηφία δηλαδὴ τῶν ἀγοριῶν περιορίζεται μονάχα σὲ 15 % ἐδῶ.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἀκόμη θλιβερώτερο, εἶναι ὅτι οἱ γονεῖς, ἀναγκασμένοι ἀπὸ τὸν Νόμο νὰ στεῖλουν τὰ κορίτσια τους στὸ σχολεῖο ἀρκοῦνται νὰ τὰ στεῖλουν μονάχα ἐπὶ 1—2 ἢ τὸ πολὺ τρία χρόνια, καὶ στὴν Δ΄ τοῦ Δημοτικοῦ δὲν φθάνουν οὔτε τὸ ἥμισυ τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἐγγράφονται στὴν Α΄.

Φυσικά, παρατηρεῖται καὶ στ' ἀγόρια ἀντιστοίχως μιὰ ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τους ἀπὸ τάξι σὲ τάξι, μὰ ἡ διαρροὴ αὐτὴ εἶναι πολὺ πιὸ μικρή. Ἀπὸ 27 χιλιάδες ἀγοριῶν ποὺ παρουσιάζονται περίπου κάθε χρονιὰ στὴν Α΄ τοῦ Δημοτικοῦ στὴν Δ΄ φθάνουν 15 χιλιάδες καὶ στὴν ΣΤ΄ 10 χιλιάδες. Τελειώνουν δηλαδὴ τὸ Δημοτικὸ πλέον τοῦ ἑνὸς τρίτου τῶν παιδιῶν ποὺ ἐγγράφονται στὴν Α΄.

Γιὰ τὰ κορίτσια ἡ διαρροὴ εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλυ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ!...

Ἡ πονεμενη ζωὴ τῶν φιγκυράντ

Γ"Ολα τὰ κινηματογραφικὰ περιοδικά, ὅλος ὁ Γοῆος γενικώς, ὅταν γράφουν γιὰ κινηματογράφο, ἔχουν ἐστραμμένη τὴν προσοχή τους στὶς μεγάλες «βεντέττες» τῆς ὀθόνης, στοὺς «στάρς, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς: Γκρέτα Γκάρμπο, Μάρλεν Ντήτριχ, Κλάρκ Γκαῆμπλ, Ρόμπερτ Τάϊλορ... Τί γίνεται ὅμως μὲ τὴν ἀναρίθμητη στρατιὰ τῶν ἀφανῶν ἠθοποιῶν ποὺ πηγαίνουν στὸ Χόλλυγουντ, ἐλκυόμενοι ἀπὸ τὸν πόθο νὰ κατακτήσουν τὴν δόξα; Μιὰ ἰδέα τοῦ δρόματος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους πέφτουν τραγικὰ θύματα τῆς ὀθόνης, μᾶς δίνει τὸ κάτωθι ὀραῖο ἄρθρο].

Α'.

ΟΥΛΑ

ΕΙΝΑΙ μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες ἐκεῖνες κόρες, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ λαμπερὰ θεάματα τῶν μπράτσων καὶ τῶν ποδιῶν στὰ μουσικὰ φίλμ., τὰ ἐκπληκτικὰ σχέδια ποὺ ἐκτελοῦνται ἀπὸ νεαρὲς καλλονὲς μὲ τὴν ἀκριβεια στρατιωτικῆς παρελάσεως.

Ἡ Οὔλα ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1933: ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες ἐκείνες κοπέλλες, ποὺ προσβλήθηκαν ἀπὸ τὴν τρέλλα τοῦ σινεμά. Καιμιὰ ἀποθαρρυντικὴ στατιστικὴ ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ δίνει κάθε τόσο στὴ δημοσιότητα ἡ κινηματοπρωτεύουσα δὲν τὶς φόβισε. "Ἤθελε νὰ μπῆ στὸ σινεμά: αὐτὸ ἦταν ὅλο. Δὲν εἶχε ἴσως ἄδικο, γιατὶ σήμερα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σπουδαῖες φιγκυράντ τοῦ Χόλλυγουντ, στὴν ὑπηρεσία τῶν «παραγωγῶν» ποὺ θέλουν νὰ παρουσιάσουν μᾶζες ἀνθρώπων πίσω ἀπὸ τὰ πρωτεύοντα πρόσωπα τοῦ κάθε ἔργου. Οἱ καὶ αἱ φιγκυράντ εἶναι «ἐργάτες εὐκαιρίας» ποὺ πληρώνονται, κατὰ κανόνα, μὲ τὸ μερόκαματο. Τὸν περασμένο χρόνο ἡ Οὔλα ἔπαιξε σὲ περισσότερα ἀπὸ ἑξῆντα φίλμς, εἴτε σὰν χορεύτρια μπαλέττου, εἴτε σὰν φιγκυράντ στὰ κονσέρτα, εἴτε σὰν καμαριέρα, σιγαροπώλις, παιδαγωγός, πόρνη κλπ....

Ἐκεῖνο ποὺ ἐδίχετα εἶναι νὰ τῆς δοθῆ μιὰ εὐκαιρία νὰ διακριθῆ γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀπαντέλεση μιὰν ὀντότητα. νὰ ξεφύγη ἀπ' τὴν καταθλιπτικὴ ἀνωνυμία... μιὰ εὐκαιρία ὅμως ποὺ δὲν πετυχαίνει ποτέ...

— Θὰ κατακτήσω τὴν πόλι, μοῦ ἔλεγε μιὰ μέρα, ποὺ μοῦ διηγεῖτο τὴν ἱστορία της, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἄκουα μὲ τὴν συμπάθεια μιᾶς παλιᾶς συναδέλφου της. Ὑπῆρξαν μέρες ποὺ δὲν ζοῦσα παρὰ μὲ εἴκοσι δεκάρες, ποὺ ἔτρωγα μιὰ φορὰ στὸ εἰκοσιτετράωρο. Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ πεισθῶ πὼς εἶμαι ἀνίκανη νὰ κάμω κάτι: δὲν λέω ποτὲ «ὄχι». Ὁ πατέρας μου μ' ἐμισοῦσε νὰ μὴ λέω ποτέ: «Δὲν μπορῶ».

Εἶναι ἕνα εὐθυμο κορίτσι. Μιλάει τὴν μητρική της διάλεκτο μὲ μιὰ ἀπόχρωσι μεσημβρινή. Καὶ ἂν ἔχετε τὴν ἀντίληψι πὼς αἱ φιγκυράντ εἶναι ὡραῖα κορίτσια ἀλλὰ μουγγά, σᾶς ἐδχομαι νὰ συναντήσετε κάποτε τὴν Οὔλα. Εἶναι εὐκίνητη σὰν μαστίγιο. Εἶναι ἀξιολάτρευτη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ τί νὰ πῶ γι' αὐτὴν γιὰ τὸ βράδυ, ποὺ εἶναι χωμένη μισα στὰ ἀπὸ βελοὺρ ἀνοσιμπλ καὶ τὸ μικρὸ της κεφαλάκι κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο μὲ τὰ πλατύτατα μπάτ; Ἡ ἴδια δὲν βρίσκει τὸν ἑαυτό της τόσο ὡραῖο, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ θελκτικὲς ἐκεῖνες νέες, ποὺ σηκώνουν μὲ μιὰ θαυμαστὴ εὐκινησία τὰ πόδια στὸν οὐρανό, στὰ μουσικὰ φίλμς. "Ἐχει τὴ δυνατὴ καὶ καθαρὴ χάρι τῆς φωτιάς.

Ἡ Οὔλα δὲν πίνει καὶ δὲν καπνίζει. Ἀναγνωρίζει πὼς δὲν ἀξίζει τίποτε γιὰ τὰ ὀργιαστικὰ βράδυα. Ὁ χορός, ἡ ἱππασία καὶ τὸ πατινάζ εἶναι οἱ εὐνοούμενές της τέρψεις. Εἶναι ἀπόγονος ἑνὸς στρατηγοῦ ποὺ πολέμησε στὸν πόλεμο τῆς Φλωρίδος. Ὁ πατέρας της ἦταν ὀδοντοϊατρός. Εἶναι ὀρφανή: ἡ μητέρα της πέθανε πέρυσι κι' ὁ πατέρας πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο. "Ἔχει δίπλωμα μιᾶς πολὺ γνωστῆς σχολῆς καὶ γιὰ λίγον καιρὸ παρηκολούθησε μαθήματα στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Τένεσση.

Στὸ Χόλλυγουντ τὴν ἔφερε ἡ κρίσις. "Ἤπιζε στὴν ἀρχὴ νὰ κατακτήση τὰ στούντιο, παρ' ὅλο ποὺ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἦταν τότε — στὰ 1933 — ἔτοιμα νὰ κλείσουν. Γράφηκε σ' ὅλα τὰ γραφεῖα τοποθετήσεων, ἔγινε πωλήτρια γραβατῶν, "Ἐχει μερικοὺς πλουσιόκιους φίλους, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ καταφύγη στὴ «βοήθειά» τους.

Ἀργότερα πέτυχε νὰ τὴν προσλάβουν γιὰ φιγκυράντ. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο. Κερδίζει ὅσα τῆς εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζῆ καὶ δαπανάει τὸ χρῆμα της μὲ πολλὴ φειδώ. «Δὲν ἀγοράζω τίποτε ἐπὶ πιστώσει», μοῦ λέγει. «Δὲν χρωστάω σὲ κανένα οὔτε δεκάρα καὶ πληρώνω πάντοτε προκαταβολικά».

Τὰ μάτια της γεμίζουν δάκρυα ὅταν μοῦ μιλάει γιὰ τὴ μητέρα της. «"Ἦταν ἡ καλλίτερή μου φίλη. Εἰμαστε πραγματικοὶ σύντροφοι». "Ὅταν πῆγε στὸ Τένεσση γιὰ νὰ παραστῆ στὴν κηδεία της, ὅλος ὁ κόσμος τὴν περίμενε στὸ σταθμό. "Ἦταν ἡ μόνη κοπέλλα τῆς περιοχῆς ποὺ εἶχε «πετύχει» μιὰ πραγματική δόξα.

— Μὲ κυττοῦσαν ὅλοι σὰν θεὰ στὸ δρόμο. Δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ τοὺς κάμω νὰ νοιώσουν πὼς δὲν ἤμουν τίποτε, πὼς σὰν ἐμένα ὑπάρχουν χιλιάδες στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ Οὔλα χωρίζει τὶς φιγκυράντ σὲ τρεῖς κατηγορίες:

1) Σὲ κεῖνες ποὺ ζοῦν χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε.

2) Σὲ κεῖνες ποὺ εἶναι ὠμορφες καὶ

3) Σὲ κεῖνες ποὺ ἐργάζονται.

— Ἀνήκω στὴν τρίτη κατηγορία, λέγει. Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ ἐλευθερία.

Εἶναι 22 ἐτῶν καὶ ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ μητριαρὸ ἔνστικτο. Θὰ ἤθελε ν' ἀποκτήση τοὐλάχιστον 6 παιδιὰ ὅταν παντρευτῆ. Ἀλλὰ ἀμφιβάλλει ἂν θὰ παντρευτῆ ποτέ. Δὲν θέλει νὰ πάρη ἠθοποιό... «Ὁ Θεὸς νὰ μὲ προστατεύη ἀπ' αὐτό...», λέγει.

Διαβάζει τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ γιὰ νὰ ξέρη τί γίνεται στὸν κόσμο. Διαβάζει ἐπίσης καὶ τὴν Βίβλο. Πιστεύει καὶ στὴ χειρομαντία καὶ πρὶν χωριστοῦμε ὑποχρεώθηκα νὰ δεχτῶ νὰ διαβάση στὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ μου...

Β'.

ΑΛΜΑ

Ἡ "Αλμα εἶναι μιὰ ἄλλη χορεύτρια τῶν φίλμς. Εἶναι 19 ἐτῶν. "Ἐχει μάτια γαλάζια καὶ γελαστὰ καμωλιὰ ἀπὸ ἄγνο μετάξι.

Ἡ "Αλμα ἀνήκει στὸ συγκρότημα Λερινὲ — Παϊντς — Τζίρλς, ποὺ τελευταῖα τόση ἐπιτυχία εἶχε στὸ Λονδῖνο, ἀλλὰ, ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ φύγη λόγῳ τῶν ὑπερβολικῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐν...λὲ-ὀλὲ (ἐλαφρὲς), ἀλλὰ ἀργότερα εἶδα πὼς εἶχα ἄδικο: εἶναι πολὺ σεμνὰ κορίτσια ποὺ πηγαίνουν τακτικὰ στὴν ἐκκλησίαι. Διαβάζει πολὺ καὶ ὁ Πόε εἶναι ὁ εὐνοούμενός της συγγραφεύς. «Τὶς νύχτες ποὺ δὲν βγαίνω, τίποτε γιὰ μένα δὲν εἶναι πιὸ εὐχάριστο ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ Πόε, ἕνα πακέτο σιγαρόττα καὶ ἕνα κουτὶ μπομπόνια πλάϊ μου».

Φυσικὰ θέλει νὰ παντρευτῆ ἂν βρῆ τὸν ἄνδρα τῆς προτιμήσεώς της. «Ὁ γάμος, πρὸ παντὸς, λέγει, εἶναι ἡ καλλίτερη καρριέρα τοῦ κάθε κοριτσιοῦ».

Προτιμάει τοὺς διανοουμένους, ὀπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν εἶναι ζηλιάρηδες καὶ νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη. Προτιμᾶ τὰς πρωτογόνους μεθόδους. «Συχαίνομαι τὰ γυναίσματα μπροστά μου. "Ας μοῦ πῆ ὁ ἄνδρας καθαρὰ καὶ ξάστερα τί θέλει. Τὸ προτιμῶ. "Ας μὴν εἶναι πολὺ πλούσιος ὁ ἄνδρας μου, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ μπορῆ νὰ μὲ συντηρῆ καλὰ καὶ νὰ βαστάζη τὰ ἔξοδα τοῦ γαμηλίου ταξειδιοῦ μας στὴ Χονολουλοῦ. Ξέρετε, εἶμαι πολὺ ρομαντική. Ἀλλὰ καθόλου ἐρωτοπαθής. Κάποτε ὑπῆρξα ἐρωτευμένη... εἶναι τρομερό... Εἶναι κόλασις ὅταν ὁ ἄνδρας δὲν σᾶς ἀγαπᾶ, ὅσο τὸν ἀγαπᾶτε. Δὲν τὸ πιστεύετε; Οἱ ἄνδρες εἶναι τόσο ἐγωϊστές...».

Μ. ΣΟΥΡΜΑΛΙΑΝ

"Αλμα...

Οὔλα...

ΕΝΩ ΜΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Ὁ ἄφθαστος ἡρωϊσμός των καὶ ἡ αὐτοθυσία των. — Νοσοκόμοι καὶ στρατιῶται ἀκόμη. - Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός.

[Ὁ γνωστὸς Γάλλος δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς Ἐδμόνδος Ντεμαίτρ, παρακολουθῶν τὴν Σινοϊαπωνικὴν σύρραξιν, ἀποστέλλει μεταξὺ ἄλλων εἰς τὴν ἐφημερίδα του καὶ τὴν κατωτέρω ἀνταπόκρισιν, σχετικῶς μὲ τὴν δράσιν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν Κίναν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐχθροπραξιῶν] :

ΤΟ ΙΔΙΟ βράδυ ποὺ ἔφθασα στὴ Σαγκάη ἐπῆγα σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ντάνσιγκ τῆς πολεως ὅπου νεαρὲς Κινέζες εἶναι πρόθυμες νὰ χορέψουν μαζὶ μὲ τὸν πρῶτο ξένο ποὺ θὰ τὶς πλησιάση. Ἐγνώριζα καλὰ τὸ κέντρον αὐτὸ καὶ τὸ βρῆκα χωρὶς κόπο. Μὲ μεγάλη ὅμως ἐκπληξι σταμάτησα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του βλέποντας μερικὲς νεοσκόμες νὰ στέκωνται ντυμένες μὲ τὴ στολὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Εἶχαν μετατρέψει τὸ ντάνσιγκ σὲ νοσοκομεῖο; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν ἀπίθανο καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ ἀπομακρυνθῶ, ὅταν ἔξαφνα φάνηκαν στὴν εἴσοδο καὶ δύο ἄλλες «ἀδελφές».

Ἔμειναν κατάπληκτος. "Ἦταν καὶ οἱ δυὸ γεμᾶτες ἀπὸ «κομφετί». Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀκατανόητο, γιατὶ ὅσο καὶ ἄν ὑποθέσωμε παράδοξες τὶς συνήθειες τῶν κατοίκων τοῦ Οὐρανίου Κράτους, δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω ὅτι οἱ Κινέζοι ἄρρωστοι θὰ ἔρριγναν στὶς νοσοκόμες των ...κομφετί. Πλησίασα, λοιπόν, καὶ ρώτησα ἂν μπορῶ νὰ περάσω μέσα.

— Μὲ δυὸ δολλάρια, μοῦ εἶπαν, μπορεῖτε νὰ μπῆτε. Ἡ τιμὴ τῆς εἰσόδου εἶναι «φίξ», διότι σήμερα τὸ βράδυ χορεύουμε ὑπὲρ τῶν Κινέζων τραυματιῶν.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα τὸ μυστήριον διελύετο. Μπαίνοντας μέσα στὴν κατάφωτη αἴθουσα εἶδα περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ ζευγάρια χορευτῶν νὰ στροβιλίζωνται στὴν πίστα. "Ὅλων οἱ ντάμες ἦσαν ντυμένες μὲ τὴ στολὴ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Οἱ φελλοὶ τῆς σαμπάνιας ἔξεσφεν δο νίζοντο ὅπως συνήθως. Ὁ κόσμος ἔπινε, μεθοῦσε, τραγουδοῦσε, ὅπως κάθε βράδυ... Ἡ μόνη διαφορὰ ἦταν ὅτι οἱ τιμὲς ἦταν ηὐξημένες ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ὅτι τὰ δελτία ποὺ οἱ χορευταὶ ἐδίναν στὰ «ταξὶ—γκὲρλς» μὲ τὰ ὁποῖα ἤθελαν νὰ χορέψουν εἶχαν ἐπάνω ἕναν ἐρυθρὸ σταυρό.

"Ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Κίνας, ἀπὸ τὴν πιὸ ταπεινὴ ἕως τὴν σύζυγο τοῦ Τσάγκ—Κάϊ—Σέκ, ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ συνεισφέρουν κάτι στὸν ἀγῶνα, ἡ κάθε μιὰ μὲ τὶς δυνάμεις της... Ἐνῶ ἡ κυρία Σοὺν—Γιάτ—Σὲν δημοσεύει ἄρθρα, ἡ κυρία Τσάγκ—Κάϊ—Σὲκ συνεργάζεται μὲ τὸ σύζυγό της, καὶ ἡ κυρία Κοὺγκ προτραγανδίζει ἀπὸ ραδιοφώνου, οἱ χιλιάδες τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κορυτσιῶν πηγαίνουν καὶ γίνονται νοσοκόμοι σὲ στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα, καὶ —καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἡρωϊκώτερον— πηγαίνουν καὶ στὰ νοσοκομεῖα ὅπου ψυχομαχοῦν οἱ χολερόβληροι καὶ οἱ πανωλόβληροι.

Εἶδα τὴν κόρη ἑνὸς πλουσίου τραπεζίτου νὰ πλένη πιάτα σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Κιάϊκοβ, καὶ μιὰ ἄλλη νὰ μαζεύη τὰ ματωμένα βαμπάκια ποὺ ἐβγαιναν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ ἑνὸς τραυματίου! Τὶς εἶδα —συζύγους καὶ μητέρες— νὰ συνωθοῦνται στὸ νεκροτομεῖον τῆς Κόννετ—ρόουντ ὅταν συσσωρεύοταν τὰ πτώματα τῶν συζύγων καὶ τῶν παιδιῶν των, καὶ τὶς εἶδα καὶ σὰν μαινάδες ἐπὶ κεφαλῆς διαδηλώσεων ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος νὰ ἀνεμίζουν σημαῖες!.... Μοῦ ἀφηγήθησαν τὴν ἱστορία μιᾶς νέας Κινέζας, ἡ ὁποία κλεισμένη μέσα στὸ σπίτι της μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι θέλησε ν' ἀντιμετωπίση τὸν ἐχθρὸ ποὺ εἰσέβαλε στὰ προάστεια τῆς πόλεως. Μερικοὶ λευκοὶ ἐθελονται ποὺ τὸ ἔμαθαν αὐτό, ἔτρεξαν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς των εἰς συνάντησιν τῆς ἀμαζόνος. Τὴν πῆραν διὰ τῆς βίας καὶ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες της ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι πεὺ ἤλπιζε ὅτι θὰ ἔσωζε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὴν ὡδήγησαν σὲ ἀσφαλὲς μέρος. "Ὑστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ἡ γενναία αὐτὴ Κινέζα ἔφερε στὸν κόσμο ...δυὸ ὡραιότατα δίδυμα!

Ἡ πολιορκία τῆς Σαγκάης εὑρίσκεται στὸ κατακόρυφόν της καὶ ἐν τούτοις οἱ Κινέζοι ἑτοιμαζόταν νὰ ἑορτάσουν μιὰ ἀπὸ τὶς θρησκευτικοπολιτικὲς γιορτές των ποὺ συνέπιπτε ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες. Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπ' τὴ γιορτὴ κάποια δεσποινὶς Σοὺγκ, κόρη ἑνὸς πλουσίου ἐπιχειρηματίου τῆς Σαγκάης, παρουσιάσθηκε στὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον καὶ ζήτησε νὰ θέσουν στὴ διάθεσί της μερικὰ κοσμιόνια, γιὰ νὰ μεταφέρη τὰ δῶρα ποὺ αὐτὴ καὶ οἱ φίλες της προώριζαν γιὰ τοὺς πολεμιστὰς τοῦ μετώπου... Στὸ Ἐπιτελεῖο τὴν ἐπήνεσαν, τὴν ηὐχαριστήσαν, ἀλλὰ τῆς ἀπήντησαν συγχρόνως ὅτι καμιόνια δὲν ὑπῆρχαν, καὶ ἐπὶ πλέον ἦταν πολὺ κινδυνῶδες νὰ πάη στὸ μέτωπο. Ἡ δὶς Σοὺγκ ἔφυγε, ἀλλὰ στὶς 10 Ὀκτωβρίου τὸ πρωΐ, μαζὶ μὲ μερικὲς φίλες της, ἀνέβηκε σ' ἕνα καμιόνι ποὺ εἶχαν ἐνοικιάσει, καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Ποὺ—Τοὺγκ.

Τὰ θαρραλέα κορίτσια ἀπεῖχαν λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ πυρός, ὅταν ἔξαφνα τὸ καμιόνι ὑπέστη ἐπίθεσιν ἐκ μέρους ἑνὸς ἰαπωνικοῦ ἀεροπλάνου. Κάτω ἀπὸ τὸ πῦρ οἱ νέες ἐγκατέλεψαν τὸ καμιόνι καὶ κατέφυγαν σὲ μιὰ τάφρο, κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλη φυτεία ρυζιοῦ. Βουτηγμένες στὸ νερὸ καὶ στὴ λάσπη περιμέναν ἐκεῖ νὰ ἀπομακρυνθῆ τὸ γιαπωνέζικο ἀεροπλάνο. "Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, ξυλιασμένες καὶ στάζοντας νερὰ ἐγκατέλειψαν τὸ δρόμο γιὰ τὰ χαρακώματα. Φθάνοντας ἐκεῖ ξεφόρτωσαν τὸ καμιόνι καὶ ἀφοῦ μοίρασαν ἀφθονα συγαρέττα, φάρμακα καὶ κουβέρτες στοὺς στρατιῶτες ἐπέστρεψαν ὑπερήφανες καὶ ἱκανοποιημένες στὴ Σαγκάη, ἀφοῦ ὑπέστησαν στὴν ἐπιστροφὴ καὶ μιὰ δευτέρα ἐναέριον ἐπιδρομή.

"Ὅσοι γνωρίζουν τὶς κλεισμένες περιοχὲς τῆς Κίνας τοῦ Τσάγκ—Κάϊ—Σέκ, μποροῦν νὰ βεβαιώσουν ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ μάχονται στὶς τάξεις τοῦ περιφήμου Τσοῦ — Τέχ, εἶναι τὸ ἴδιο θαρραλέες ὅσο καὶ οἱ ἄνδρες. "Αν καὶ στὴν Εὐρώπη ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις ὅτι οἱ Κινέζες εἶναι πλάσματα αἰθέρια καὶ λεπτεπίλεπτα, ἐν τούτοις ἀποδεικνύεται τὸ ἀντίθετον. Οἱ Κινέζες σήμερα ἐγκαταλείπουν τὶς οἰκογενειακές των ἑστίες, τὶς ρυζοφυτεῖες των καὶ ἁρπάζουν ὅπλα καὶ ξίφη καὶ ὁρμοῦν νὰ πολεμήσουν.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἡ γυναικεία μόδα στὴν Ἀμερικὴ ἐπηρέαζε τὴν μόδα τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῶν Ἀμερικανίδων. Εὐτυχῶς σήμερα ἡ ἐπιρροὴ αὐτὴ ἔχει παύσει, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ βλέπαμε παθητὸς τὶς κυρίες νὰ φοροῦν μικρὲς μετάλλινες κάσκες, βραδυνὲς τουαλέττες ἀπὸ χασκὶ καὶ μιὰ χειροβομβίδα στὴ ζώνη ἀντὶ ἀγκράφας!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΕΣ

Σὲ μιὰ παράστασι κάποιου μελοδράματος τοῦ Βέρδι, ὁ βασιλεὺς Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ προσκάλεσε τὸν μεγάλο μουσουργὸ στὸ θεωρεῖο του.

Ὁ Βέρδι, ὅμως ἐπειδὴ δὲν φοροῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ φράκο του, νόμισε ὅτι ἦταν ἀπέδεια νὰ παρουσιαστῆ ὅπως ἦταν στὸν βασιλέα καὶ παρεκάλεσε τὸν ὑπασπιστὴ νὰ δικαιολογήση τὴν «ἀνυπαρξία» του.

Ὁ βασιλεύς, ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτό, ἐπέμενε: —"Ας ἔλθη ὅπως εἶναι!... ξανάπε στὸν ὑπασπιστή του.

Ὁ Βέρδι, στὴν ἐπανάληψη τῆς τιμητικῆς προσκλήσεως ἔτρεξε, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν βασιλέα καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ζητᾶ συγγνώμην γιὰ τὸ ἀκατάλληλο ντύσιμό του.

—Δὲν πειράζει! τὸν διέκοψε ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ. Αὐτὰ μεταξὺ Μεγαλειοτήτων δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν!...

Καὶ τὸν ἔδωλε νὰ καθήση πλάϊ του.

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΣΕ ΕΙΔΑ...

ΤΟΥ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ

Σὲ εἶδα τὴ μέρα τοῦ γάμου σου, καὶ μιὰ πορφυρᾶδα φλόγιζε τὸ πρόσωπό σου, ἂν καὶ ὅλα ἤτανε γύρω σου εὐτυχία καὶ μπορὸς σου ὁ κόσμος δὲν ἦταν παρὰ Ἀγάση...

Σὲ εἶδα καὶ τὸ ζωηρὸ φῶς ποὺ ἔλαμπε στὰ μάτια σου—ὅπωσ κι' ἂν ἦταν ἡ πηγή του,—ἦταν ὅ,τι ἡ θλιμμένη μου ματιὰ μποροῦσε ν' ἀντικρύση πιὸ τερπνὸ πάνω στὴ γῆ...

Σὲ εἶδα...Ἡ πορφυρᾶδα σου ἐκείνη ἴσως νάταν παρθενικὴ ἀδημοσύνη μπορεῖς ν' ὅσι νὰ τὸ πῆς,—ὅσο κι' ἂν ἡ λάμψη της γεννοῦσε πιὸ ὁρμητικὴ ἀκόμα φλόγα στὰ στήθια ἐκείνου ποὺ...Ἀχ!... Ἀλλοιμονό μου!

Σὲ εἶδα τὴ μέρα τοῦ γάμου σου, ὅταν στὸ πρόσωπό σου ἀπλωνόταν ἡ ἀνίσητη ἐκείνη πορφυρᾶδα, μολονότι ἡ εὐτυχία σὲ εἶχε περιβάλει καὶ ὁ κόσμος δὲν ἦταν μπορὸς σου παρὰ Ἀγάση!...

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΖΩΓΟΥ

Μνηστή: Ἡ δεσποινὶς Ζεραλδίνα Ἀπονύϊ

Ἡ μνηστὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλβανίας Ζώγου, κόμησσα Ζεραλδίνα Ἀπονύϊ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀλβανίας Ἀχμὲτ Ζώγου ἐν μέσῳ τεσσάρων ἀποφοίτων ἐξ ἀδελφῆς του. Οἱ τρεῖς ἀπὸ αὐτὲς φέρουν στολὲς στρατιωτικές.

Ἀπὸ πολλὲς μέρες κυκλοφοροῦσε ἐπιμόνως ἡ φήμη ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀλβανίας Ζώγου ὁ Α' θὰ ἑπαιρνε γυναῖκα τὸν Σεβαστὸν Ἀπονύϊ, ἀγχονεῖ τοῦ Ἀποστόλικου Ἀπονύϊ, μεγάλου αὐλάρχου τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου—Ἰωσήφ καὶ κόρη τοῦ μακαρίτου κόμητος Ἀπονύϊ, πρώην πρωθυπουργοῦ τῆς Οὐγγαρίας κλπ. Τὸ συνοικέσιον ὅμως, προσέκοπτε εἰς ἕνα σοβαρὸν ἐμπόδιον : τὸ Ἀλβανικὸν Σύνταγμα ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ βασίλισσα τῆς χώρας εἶναι μουσουλμανὶς τὸ θρησκεύειν. Ἐπιπλέον δὲ ἡ δεσποινὶς Ἀπονύϊ εἶναι καθολική, εἶχε θεωρηθῆ σχεδὸν ὡς βέβαιον ὅτι τὸ συνοικέσιον θὰ ἀματαιοῦτο. Τὴν φαλτασίαν ὅμως στιγμὴ ἡ κόμησσα ἐπῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασι καὶ δέχτηκε ν' ἀσπασθῆ τὴν θρησκεία τοῦ Μωάμεθ. Σ' αὐτὸ συντέλεσαι καὶ τὸ ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ νεαρὴ κόμησσα, πού, σημειώσαμε, εἶναι μόλις 23 ἐτῶν, συνδέονται μὲ τὸ γλυκὸ ἀκεῖνο αἴσθημα ποὺ ἕμφυ ν' ἀπὸ ὅλα τὰ ἐμπόδια : τὸν ἔρωτα...

* * *

Ἰδοὺ τώρα κεῖ μερικοὶ λεπτομέρειαι γιὰ τὴν νύφη καὶ τὴν οἰκογένειά της, τὶς ὁποῖες ποιόνομε ἀπὸ τὸν «Ἑσπερινὸ Ταχυδρόμο» τοῦ Μιλάνου : Ἡ κόμησσα Ζεραλδίνα Ἀπονύϊ ἐγεννήθη τὴν 6ην Αὐγούστου 1915. Πατὴρ της ἦτο ὁ μέγας αὐλάρχης κόμης Ἰούλιος Ἀπονύϊ, λογαγὸς τῶν Οὐσσάρων καὶ μήτηρ της ἡ Βιργινία Γκλάντυς Στουαρτ, ἀμερικανικῆς καταγωγῆς. Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἐπελθόντα τὴν 27 Μαΐου 1924, ἡ κόμησσα Βιργινία ἐνυμφεύθη ἕνα ἀντίστοιχο ἀξιωματικὸν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ διέμενεν ἔκτοτε ἐν Παρισίοις. Ἡ κόρη της παρέμεινε παρὰ τῇ ἀδελφῇ τοῦ κόμητος Ἀπονύϊ, ἡ ὁποία εἶχε νυμφευθῆ τὸν κόμητα Λαδίσλαον Καρολύϊ. Ἡ κόμησσα Ζεραλδίνα διέμενεν ἔκτοτε εἰς τὸ μέγαρον τοῦ θείου της, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο παρὰ τὰ Βασιλικὰ ἀνάκτορα τῆς Βουδαπέστης. ἐπὶ τῆς βεῖμα ὀχθης τοῦ Δουνάβιοος καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν πλατεῖαν Ἤμπ. Μίκλος, ἀριθ. 6. Ἡ μνηστὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλβανίας ἔχει μίαν ἀδελφήν, ὀνόματι Βιργινίαν, ἡ ὁποία ἐγεννήθη τὴν 26 Δεκεμβρίου 1916 καὶ ἔχει νυμφευθῆ τὸν γαλοκτήμονα Πάζγυιν. Ἐπίσης ἔχει ἕνα ἀδελφόν, τὸν κόμητα Ἰούλιον Ἀπονύϊ, γεννηθέντα τὴν 28 Δεκεμβρίου 1923.

* * *

Ἡ μνηστὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλβανίας ἐτυχε λίαν ἐπιμελημένης παιδεύσεως, ἐταξείδευσε δὲ κατ' ἐπαναλημψιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γερμανίαν, ὁμιλεῖ πολλὰς ξένας γλώσσας καὶ εἶναι εὐλαβῆς καθολική, παρακολουθοῦσα ἐκάστην πρωΐαν τὴν λειτουργίαν εἰς τὸν παρὰ τὸ μέγαρον τῶν θείων της ναὸν τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ οἰκογένεια τῶν κομήτων Ἀπονύϊ συγγενεύει μὲ πολλὰς ἀριστοκρατικὰς οἰκογενείας τῆς Ἰταλίας, τὸν Μποργκέζε καὶ τὸν Σαλβιάτι.

Ἡ μέλλουσα βασίλισσα τῆς Ἀλβανίας ἀφιβρίσκε ἤδη εἰς Τίρανα, παρουσιασθῆ εἰς τὴν ἀλβανικὴν Ἀλίν ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς τοῦ βασιλέως, τρεῖς ἐκ τῶν ὁποίων εὑρισκόμεναι κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐν Βουδαπέστῃ τὴν εἴχαν ὑποδεχθῆ καὶ εἶχαν συνδεθῆ μαζί της διὰ στενῆς φιλίας. Αἱ Ἀλβανίδες πριγκήπισσαι εἶχαν καλέσει τὴν κόμησσαν Ζεραλδίαν εἰς Τίρανα. Ἀλλ' κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος ἡ κόμησσα ἠσθένησε, καὶ κατὰ συμβουλὴν τῶν ἰατρῶν μετέβη εἰς Νότιον Ἰταλίαν διὰ ν' ἀναρρώσῃ. Μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ βασιλέως Ζώγου τὴν ἐκάλεσαν καὶ πάλιν, προκειμένου νὰ κατ' ἐπαναλήψιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπὸ μέρι τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου. Μετὰ δύο ἐβδομάδων εἶχε κληθῆ εἰς ἕνα ἀνακτορικὸν χορόν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀναπαυσιασθῆ εἰς τὴν βασιλικὰ ὑπὸ τὸν ἀδελφῶν του.

* * *

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπεστάλμένος τοῦ βασιλέως Ζώγου μετέβη εἰς Βουδαπέστην νὰ ζητήσῃ ἐπ' ὀνόματι του τὴν χεῖρα τῆς κομήσσης Ζεραλδίνας. Ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν Οὐγγρικὴν πρωτεύουσαν. Ὁ ἀπεσταλμένος εἶχεν ἐπίσης ἐντολὴν νὰ καλέσῃ τὴν κόμησσαν καὶ τὴν οἰκογένειάν της εἰς Τίρανα. Πράγματι ἡ κόμησσα, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἀφίκετο εἰς Τίρανα καὶ ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὰ ἀνάκτορα μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος. Ὁ βασιλεὺς Ζώγου ἔχει ὑπ' ὄψιν νὰ τελέσῃ συντόμως τοὺς γάμους του.

— Νά: θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι τώρα χήρα! Ὅλο μονάχη στὸν κόσμο, μὲ τρία παιδιά! Στὴν Ἀφρική! Πῆγες στὴν Ἀφρική! Γιατί, Θεέ μου, δὲν πέθανε ὅταν γεννήθηκε; Ἔφυγε κι' ἔλειψε δύο χρόνια καὶ γυρίζει μὲ ἕνα κοιμωμενάκι αὐτὶ λιγότερο!

Ἡ Γκέρτι καὶ ὁ Σάμ εἶχαν τελειώσει τὴν σούπα τους. Εἶχαν κατέβει, ἀπὸ τὴ κάθομά τους καὶ ἔφευγαν πρὸς τὴν πόρτα, κρατῶντας μιὰ μεγάλη φέτα ψωμί μὲ βούτυρο.

— Ποῦ πᾶτε ἔτσι, βρωμόπαιδα; ὀβριαζε ἡ μαμά. Ὁ πατέρας σας γυρίζει στὸ σπίτι ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια καὶ σεῖς βγαίνετε στὸν δρόμο! Τί σόι, τί καταραμένο σόι! Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ περιμένω τίποτε ἀπὸ τὰ παιδιά, ὅταν ὁ πατέρας φεύγει ὁ ἴδιος! Εἶναι πατ ρας αὐτός; Ἕνας πατέρας ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ παιδιά του, φροντίζει γι' αὐτά... Μὰ γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μπαμπά, πές τους λοιπὸν κάτι, πές τους ὅτι δὲν πρέπει νὰ βγοῦν!

Ἐπὶ ἕνα λεπτὸ τὰ δύο παιδιὰ ἔμειναν ἀκίνητα, ἀγκιάζοντας τὴν φέτα τους κι' ἀφίνοντας στὸ βούτυρο τὰ σημάδια τῶν δοντιῶν τους. Καὶ κατόπιν, σὰν ἀστραπή, χάθηκαν, ἀφίνοντας πίσω τους πάταγο ταπουτσιῶν.

Ἡ Νίνα ἔτρεμε ἀπὸ φόβο. Τὰ δάκρυα τῆς μαμᾶς, οἱ φωνές της, ἡ ταπεινὴ σιωπὴ τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ, ποὺ προσπαθοῦσε φαινερὰ νὰ μικρύνῃ, τὰ κλάματα τῆς μικρῆς; ὑπηρετρίας, ποὺ ξανάπιανε τὸ λαμπὸ τὴς καὶ ξαναφόρτιζε τοὺς ὀδυνηροὺς μουφρασμοὺς τῆς... Εἶχε σταματήσει νὰ φυσᾷ τὴ σούπα τῆς Νίνας· κι' ὅμως ἦταν τόσο κακὸ νὰ καίῃ ἡ σούπα! Δὲν ὑπῆρχε τίποτε χειρότερο!

Ἡ μαμὰ ἔπιασε τὴν Νίνα σὰν ἕνα πακέτο, τὴν κάθησε στὰ γόνατά της κι' ἄρχισε νὰ τῆς δίνῃ τὴν σούπα. Διέταξε τὴν ὑπηρετρίολα νὰ σοπάσῃ καὶ νὰ κάνῃ γαργάρα, δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο τὸ γεμάτο ποτῆρι. Ἡ μικρὴ σηκώθηκε, ἀλλὰ μὲ μιὰν ἀδέξια κίνησι ἀναποδογύρισε τὸ ποτῆρι, ποὺ τὸ περιεχόμενό του χύθηκε στὸν νεσαχύτη. Ἡ μαμὰ δὲν τὸ πρόσεξε: ἦταν πάρα πολὺ ἀπησχολημένη ἀραδιάζοντας τὸν ἀνθρωπάκο της καὶ φυσώντας τὴ σούπα τῆς Νίνας· κρατοῦσε τὸ παιδὶ τόσο χαλαρὰ ποὺ αὐτὸ πιανόταν ἐπάνω τῆς ἀπὸ τὸν φόβο μὴ πέσῃ.

Ἡ ὑπηρέτρια στεκόταν μπροστὰ στὸ νεροχύτη, κυττάζοντας μιὰ τὸ χυμένο ψιλομαόκο καὶ μιὰ τὸ πρόσωπο τῆς μαμᾶς. Ἡ μαμὰ, ὅμως, ἦταν κουρδισμένη σὰν μηχανὴ καὶ χωρὶς διακοπὴ ἀρδιάζε τὸν ἀνθρωπάκο. Τότε ἡ ὑπηρέτρια πῆρε τὸ μπουκάλακι, κύτταξε τὴν μαμὰ μὲ ἄτονο βλέμμα, ἔφερε τὸ μπουκάλι στὸ στόμα της καὶ κατέπιε τὸ ὑγρὸ μὲ μεγάλες γουλιές. Ἡ μαμὰ δὲν θὰ τὴν εἶχε προσέξει, ἂν ἔφαρνε· καὶ ἡ μικρὴ δὲν ἔβγαζε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἡ μαμὰ ἀφῆκε τὴν Νίνα κατὰ γῆς. Ἡ κόθηκε καὶ μαζί της καὶ ὁ ἄνδρας, σφίγγοντας τὰ χέρια.

Φώναζαν καὶ οἱ δύο μαζί. ἡ μαμὰ καὶ ἡ ὑπηρετρίοὐλα· ἔβγαζαν τόσο φρικτὲς φωνὲς ποὺ ἔτρεξαν οἱ γείτονες "Ἔτρεξαν γιὰ γιατρό ἡ Γκέρτι καὶ ὁ Σάμ. ἀνέβηκαν ἀπὸ τὸν δρόμο λοχαγιασμένοι καὶ ἀκαρκῶς ἐφθάνανε περίεργοι.

"Ὅταν ἐφθασε ὁ γιατρός, ἡ μικρὴ Πολωνὶζα ὑπηρέτρια ἔταν ξαπλωμένη νεκρὴ, στὸ πάτωμα. Οἱ γυναῖκες βρηνοῦσαν καὶ ὅλοι ἤθελαν νὰ ἰδοῦν.

Ἡ Νίνα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο· ἔβλεπε ἀπόσεξαν τὴν παρουσία τῆς, παρὰ ὅταν κι' αὐτὴ ἄρχισε νὰ βγάζῃ διαπεραστικὲς φωνές. Τότε μιὰ γειτόνισσα τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ τὴς καὶ τὴν ἔβαλε στὸ ἀσπροβαμμένο σιδερένιο κρεββατάκι τῆς. Ἀφοῦ ἔκλαψε πολὺ, κοιμήθηκε, ντυμένη, μὲ τὸ πρόσωπο βρώμικο ἀπὸ τὰ δάκρυα, βυζαίνοντας τὸ δακτυλό της, γιατὶ πεινοῦσε ἀκόμα.

* * *

Περιῶντας ἀπὸ τὴν μαύρη βάτα τοῦ ὕπνου, Ἕνα θελκτικὸ καὶ ἀροσερὸ ἀρωμα ἐφθασε εἰς τὴν Νίνα καὶ μπῆκε μέσα, ὡς τὴν μύχια καοδία τοῦ εἶναι τῆς. Ἀπαλὰ, ἔνοιωθε ὅτι τὴν τραβοῦσαν — ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐκεῖνα — στὴν ἐπιφάνεια τῆς πραγματικότητος. Εἶναι ὁ Ρρβέρτος σκουμπίνος ἐπάνω μου, διψκρίνε μὲ ἀγαλλίασι.

Ἡ βάτα εἶχε γίνει ὑγρή. Ἡ Νίνα κολύμτησε ὡς αὐτὸν, μὲ μεγάλες ἡδονικὲς κινήσεις. Ἐπάνω ὁ Ρρβέρτος ἀντιπροσώπευε ἕνα θελκτικὸ συναίσθημα σαφηνείας καὶ βοερεότητος. Μὲ μιὰ σκοτεινὴ τρομοσέγνισι, αἰσθάνθηκε τὴν μυρουδιὰ τοῦ κορμιοῦ της, τοῦ ἀρωματικοῦ ἐγώ του, ἐντατικὰ διπλωμένου σ' ἕνα ἐσωτερικὸ καὶ θερμὸ φωτοστέφανο.

Εἶναι 8¼, συλλογιζόταν, ἡ ὥρα ποὺ προγευματίζει ὁ Ρρβέρτος καὶ ἤλθε νὰ μὲ κυττάξῃ πρὶν κατεβῇ στὴν τραπεζαρία.

Μὲ τὰ μάτια κλειστά, γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀροσερῆς μυρουδιᾶς καὶ τῆς προσέφερε τὰ χείλη της. Ἔνοιωσε τὶς ρίζες τοῦ εἶναι της νὰ ἐπιπλέουν, καὶ τόπιν νὰ βυθίζωνται βαθειὰ, βαθειὰ — στὸν σκοτεινὸ ὠκεανὸ τοῦ μυστηρίου. Ἦταν σὰν μέδουσα λικνισμένη ἀπὸ τὸ διάφανο νερὸ καὶ οἱ πλόκαμοι τῆς ἐσκυβαν σὲ ἡρεμινογάλανα βάθη.

Ἐπάνω, τὸ ἡγκρὸ γέλιο τοῦ Ρρβέρτου ἐτάραξε τὴν ἐπιφάνειαι ἡ Νίνα, πάντοτε ἐπιπλέουσα καὶ πάντοτε λικνιζομένη, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἀόριστα ξύπνια, γελᾷ κι' αὐτή· τὰ γέλια τους ἐνώθηκαν ὅταν ριλήθηκαν· οἱ πλόκαμοι τῆς μεδούσης διεὶυθήσαν μ' σσα στὸ γέλιο.

Ἡ Νίνα ἄκουσε τὰ βελούδινα βήματα τοῦ Ρρβέρτου, ἐνῶ διεσχίζε τὸ δωμάτιο, γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο καὶ νὰ ἀροεπίῃ τὸν ἀέρα. Εἶναι αὐτός, ὁ ἀέρας μου, εἶναι ὁ ἥλιος μου, εἶναι τὸ φῶς μου καὶ εἶναι τὸ ψωμί μου. Καὶ ἡ σαμπάνια μου.... Ἀλλ' εἶχε κιόλας φύγει, κλείοντας ἀργὰ πίσω του τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Ἀφοῦ γόρισε στὸ πλάγι, μὲ τὸ χέρι ἔξω ἀπὸ τὸ σκέπασμα, μὲ τὸ μαγοιλὸ ἀκουμπισμένο ἀπὸ μετάξινο κούλουμα τοῦ ἀγκώνος, ἡ Νίνα κατέβαινε, ἀκόμα μιὰ φορά, σὲ ἀβυσσαλέα βάθη, ὅπου ὁ χρόνος εἶχε καταγρηθῆ.

* * *

Ἡ Νίνα ἦταν πέντε χρόνων. Ἦταν καθισμένη στὰ γόνατα τῆς Γκέρτι, κοιτὸ στὸ παράθυρο τῆς κουζίνας "Ἦταν νύκτα. Ἦταν ἀργά. Ἡ μαμὰ εἶχε δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο καὶ τὴν περίμεναν νὰ γυρίσῃ. Τὰ μεσάνυχτα ἄρχιζε ὁ καινούργιος χρόνος. Γιὰ τὴν Νίνα ὅμως δὲν ὑπῆρχε καινούργιος χρόνος, παρὰ μὲ τὴν ἐμφάνισι τῶν νέων νομισμάτων, τόσο γκαλιστερῶν ποὺ ἔμοιαζαν χρυσᾶ, τόσο ἀραίων, μὲ τὴν καινούργια χρονολογία, ποὺ ἦταν γραμμένη κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰνδιάνου: 1904. Γιατὶ τὰ νομίσματα — οἱ πεντάρες — μαύριζαν τόσο γρήγορα καὶ ἐνιοῦσαν νὰ μοιάσουν μὲ τὶς πεντάρες τοῦ 1902 ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου χρόνου; "Ὅταν ἦσαν βλοκαΐνουργα — τόσο ἀιὰ, τόσο γκαλιστερά — εἶχαν τόσο ὡραία δῆψι!

Ἡ φλόγα τοῦ γκαζιοῦ ἦταν χαμηλωμένη, γιατὶ τὸ ἀερόπυρο εἶναι ἀκριβό. Μιὰ φλόγα, τί θαῦμα! "Ὅταν ἔκαιε ἀλόκληρη, εἶχε ἕνα ὡραῖο γαλάζιο σωματάκι μὲ χρυσὰ φτερά, ποὺ πετοῦσαν καὶ φτεροκτίζαν. "Ὅταν ὅμως ἦταν χαμηλωμένη, ὅπως τώρα, φαινόταν μόνο μιὰ δειλὴ κίτρινη ἄκρη καὶ τὸ διαμάτιο γαιόταν πολὺ θλιβερό.

Ὡστόσο τὸ ἀπλωμένο σκοτάδι ἐπέτυχε νὰ διασκρίνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας, τὸ χοροδιδασκαλεῖο ποὺ ἦταν ἀπέναντι. Γιὰ νὰ βλέπουν καλύτερα, ἡ Γκέρτι καὶ ἡ Νίνα κολλοῦσαν τὰ μέτωπά τους στὸ τζάμι. Τὰ τζάμια ἦσαν λιγδωμένα, ὅπως καὶ τὸ χοροδιδασκαλεῖου, ὁπωσδήποτε, ὅμως, δὲν ἔβλεπε κανεὶς ἀσχημια.

Μέσα στὸ χοροδιδασκαλεῖο οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πολὺ κομψὲς ντυμένοι. Καὶ ἡ αἴθουσα ἄλλωστε ἦταν πολὺ ἀστεῖα ντυμένη, μὲ γιρλάνδες χάρτινες καὶ μὲ ταινίες σχισμένες καὶ κρεμασμένες. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἕνας ἄνδρας ἐπλησίασε στὸ παράθυρο καὶ ἄρχισε νὰ τὶς κυττάζῃ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτασπρο καὶ ἡ μύτη του βαμμένη κόκκινη καὶ φορεῖοε Ἕνα παρὰ ξένο κοστούμι, κόκινο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἄσπρο ἀπὸ τὸ ἄλλο κι' ἕνα κατακόκκινο μυτερὸ καπέλλο. "Εμοιαζε, ἀλήθεια, σὰν τρελλός, ὅταν, ὅμως, ἡ Νίνα τὸν κυττάξε, ἔτσι, ἔσια μέσα στὰ μάτια, δὲν ἦταν καθόλου μάτια τρελλοῦ, ἦταν ἀλπιθινὰ μάτια. Μάτια πολὺ ἀγαθά. Ἡ Νίνα δὲν φοβόταν πλέον καθόλου.

Γελοῖοσαν στὴν αἴθουσα, ἐχόρευαν καὶ ἐκινοῦντο, ἐπεὶδή, ὅμως, ἦσαν κλειστὰ τὰ παράθυρα δὲν ἀκούότανν παρὰ ἕνας πολὺ μακρυνὸς κρότος μουσικῆς. Ἡ μουσικὴ αὐτή, ποὺ μόλις ξεχώριζε, ἔκαιμνε τὴν Νίνα θλιμμένη· ἴσως γιατὶ τὰ τζάμια ἦσαν βρώμικα καὶ ὅλα ἔμοιαζαν τόσο σκοῦρα ἢ ἴσως γιατὶ νόστασζε... Τὸ πηγοῦνι τῆς Νίνας τρεμοῦλιασε :

— "Ελα, Γκέρτι, τραγοιοῦδησέ μου κάτι..

Ἡ Νίνα δὲν ἤθελε νὰ κλάψῃ.

Μὲ τὸ μέτωπον πάντα κολλημένο στὸ τζάμι, μὲ τὸ βλέμμα ἀπιλωνὲς, ἡ Γκέρτι, τραγοιοῦδησε σιγανά :

«Πατέρα, πατεροῦλη μου, ἔσσαι λυπημένος,
ἀφ' ὅτου ἔφυγε ἡ μαμά!
Ἔμπορος, Κύπρον, δόσε μου τὸν Ὀόρανό,
γιατὶ ἡ μαμὰ μου μένει στὸν Ὀόρανό,
Μὲ τοὺς ἀγγέλους, σ' ἕνα θρόνο,
κάλεστε τὴν, παρακαλῶ,
θέλω νὰ τῆς μιλήσω, νὰ τῆς πῶ
ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ!»

Ἡ μαμὰ, ὅμως, δὲν ἦταν στὸν ὀόρανό. Βρισκόταν στὸ ἐργοστάσιο, ὅπου ἐπελέλεψε μιὰ παραγγελία κασκορσέδων. "Ὅταν ἡ μαμὰ θὰ ἔφευγε στὸν οὐρανό, δὲν θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἔτσι, θὰ ἦταν ἀσφαλῶς λιγότερο θυμωμένη, λιγότερο δυστυχής. Θὰ εἶχε ἴσως τὸν καιρὸ ν' ἀγαπήσῃ λίγο τὴν Νίνα;... "Ελα, νὰ τὰ δάκρυα ποὺ ἔτρεχαν!

Ἡ πόρτα τῆς κουζίνας ἄνοιξε. Ὁ πατέρας ἐπέστρεψε. Κρατοῦσε τὸ βιολί του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη. Μιὰ ἄσχημη μυρουδιὰ, διαπεραστικὴ καὶ παράξενη, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ κορμί καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάσα του. Μπῆκε ἀδόρυβα, χωρὶς νὰ μιλήσῃ στὰ παιδιὰ καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ ν' ἀνεβάσῃ τὴν φλόγα τοῦ γκαζιοῦ. "Ἔβγαλε τὸ παπωφόρι του, τὸ καπέλλο του, τὰ ἔβαλε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἐμπλώθηκε στὸ στρῶμα, ποὺ ἦταν στὴν κουζίνα. "Αλλοτε κοιμόταν ἐκεῖ ἡ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ τὰ πράγματα πῆγαν νὰν τόσο ἄσχημα, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πιὰ ὑπηρέτρια. Ἡ Γκέρι φρόντιζε γιὰ τὸ σπίτι καὶ γιὰ τὴν Νίνα.

"Ὅταν ἔγινε ἡσυχία, ἀκουβιβὸς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, μπῆκε ἡ μαμὰ. Ἔφερνε ἕνα δέμα. Ἦταν ἡ συνήθειά της νὰ φέρνῃ δέματα, καμμιὰ φορὰ πελώρια. "Ἐκλεισε δυνατὰ τὴν πόρτα κι' ἀνέβασε τὸ φῶς. Ἡ φλόγα δυνάμωσε, τὰ μάτια τῶν παιδιῶν μεγάλωσαν.

Τώρα ξεχώριζαν καθαρὰ ἡ ξεθωριασμένη πράσινη βαφὴ τῶν τοίχων, τὰ σκασμένα, τὰ ξυσίματα καὶ οἱ λίγδες γύρω ἀπὸ τὴν σόμπα, ὁ νεροχύτης, ἑπάνω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ μαμὰ κρατοῦσε τὸν Σάμ καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ φυσήξῃ.

— Λοιπόν, ἀκουμάτη, γύρισες! εἶπε ἡ μαμὰ, ἀφίνοντας τὸ δέμα της.

Ὁ ἄνδρας ἔβγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ γύρισε πρὸς τὸν τοῖχο.

Αὐτὸς μπορεῖ κι' ἀναστενάζει. Ὄχι, ἀλλά!... Μπορεῖ καὶ γκρινιάζει! Κι' ἐγώ; Τί δικαίωμα νὰ δουλεύω καὶ νὰ ψαφήσω σὰν ὀποζύγιο! Μὲ τὶς ἐργάτριες σ' ἀπεργία! Μόνο ἡ Μαρία ἔμεινε γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἀναγκάσθηκα νὰ κάνω μόνη μου ὅλη τὴν παραγγελία. Κι' ἐσύ, ποῦ ἤσουν ἐνῶ ἐγὼ κατασκευνόμουν; Ποῦ πῆγες πάλι καὶ τριγύριες;

Τὸ μάτι τῆς μαμᾶς ἔπεσε στὴν θήκη τοῦ βιολιοῦ, ποὺ ἦταν σὲ μιὰ καρέκλα.

— "Οπως σοῦ τὸ λέω: ὁ κύριος ἔπαιξε βιολί! Ὁ κύριος πῆγε νὰ γλεντήσῃ! Ἐνῶ ἐγὼ δούλευα καὶ ἔβγαζα τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν σου, ἐσὺ γλεντοῦσες. Ἔκανες τὸν σπουδαῖο, τσαπιζόσουν! Μά ναί, σὲ ξέρω! "Ολοι κρατοῦσαν τὴν κοιλιά τους ἀκούοντας τὰ ἀστεῖα σου, ὅλοι χάρευαν στὸν ἦχο τῆς ὡραίας μουσικῆς σου, σοῦ τὸσο σ'ἔρεραν γλυκὰ καὶ κρσαί : Καλά μοῦ τὸ εἶχαν πῆ ὅταν παντρευόθηκα: «Κυρία βιολιτζοῦ, εἶσαι τυχερὴ ποὺ παίρνεις αὐτὸν τὸν ἄνδρα, τόσο εὐθυμο, τόσο ἀστεῖο, τόσο κεφάτο! Θὰ εὐτυχήσετε, θὰ πεθαίνετε διασκῶς στὰ γέλια!" Ω! διάβολε! Πῶς γέλασα! Χά! Χά! Χά! "Υποζύγιο, νὰ τὶ μὲ ἔκανες, ὑποζύγιο γιὰ νὰ τρῶῳ ὁλομόλαχχη τρία παιδιά! Κι' ἔνα τὸ δολοφόνησες. Σωστά: τὸ δολοφόνησες! Δολοφόνε! Καὶ εἶναι πρωτοχρονιά! Καταραμένος ὁ χρόνος ποὺ ἔρχεται! Καταραμένος αὐτὸς ποὺ ἔφυγε! Καταραμένη ἡ ζωή μου, καταραμένη, καταραμένη !

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΓΑΛΛΙΣ. Η ΑΓΓΛΙΣ ΚΙ' Η ΓΕΡΜΑΝΙΣ

Ἡ Γαλλίδα παντρεύεται γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ, ἡ Ἀγγλίδα ἐπειδὴ ἔτσι εἶναι ἡ συνήθεια, κι' ἡ Γερμανίδα ἀπὸ ἔρωτα.

— Ἡ Γαλλίδα ἀγαπᾶ ὥσπου νὰ γείρῃ στὴ δύση της ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος, ἡ Ἀγγλίδα ἐφ' ὅρου ζωῆς κι' ἡ Γερμανίδα καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο ἀκόμα.

— Ἡ Γαλλίδα πηγαίνει τὴν κόρη της στὸ χορό, ἡ Ἀγγλίδα στὴν ἐκκλησία κι' ἡ Γερμανίδα στὴν ἐκκλησία καὶ στὸ χορό.

— Ἡ Γαλλίδα διαφέρνεται γιὰ τὰ χαριτολογήματά της, ἡ Ἀγγλίδα γιὰ τὴν παραπηρητικότητά της κι' ἡ Γερμανίδα γιὰ τὰ αἰσθήματά της.

— Ἡ Γαλλίδα μιλάει ὄμορφα, ἡ Ἀγγλίδα σιβτεῖ σοβαρὰ κι' ἡ Γερμανίδα δίνει σωστὲς ἀπαντήσεις.

Ἕνα πολιτικὸ πραξικόπημα ...καὶ 12 γυναικεῖα καπέλλα!

Αὐτὲς τὶς μέρες, στὸ Ἐφετεῖο τῶν Παρισίων, ἐκδικάζεται μιὰ πολὺ περίεργη καὶ, ἐν τινι μέτρῳ, κοσμικὴ ὑπόθεσις.

Πρόκειται περὶ τοῦ ἑξῆς :

Ἡ κόρη τοῦ τέως σοσιαλδημοκράτη βουλευτοῦ Γκέρυκ Μπέρναρτ καὶ ἀρχιυπάλληλος τῆς περιφήμου «Ἑσπερίδος τοῦ Φόρεν («Φόσσι σε Ζάϊτουγκ»), Στέφρα Μπέρναρτ, πρώην, καὶ αὐτή, θθοποιὸς τοῦ Γερμανικοῦ κινηματογράφου, εἶχε παραγγείλει, λίγο πρὸ τῆς ἀνόδου τοῦ Χίτλερ στὴν ἀρχή, μιὰ ντουζίνα πολυτελέστατα καπέλλα, ἀξίας πολλῶν χιλιάδων μάρκων, σὲ κάποιον Βερολινέζικο οἶκο μόδας.

Ἀλλά, ἡ καυμένη ἡ Στέφρα, μόλις προλαβε νὰ τὰ προβάρῃ, γιατὶ σὲ λίγο ὁ Χίτλερ κατελάμβανε τὴν ἐξουσία καὶ —ὅπως ἦταν φυσικὸ— πατέρας καὶ κόρη ἐπειάρναν τὸ δρόμο τοῦ ἐξπρές, ἀπουγωμνομένοι ἀπὸ κάθε τους ἀγαθὸ, φυσικά, τὰ 12 καπέλλα εἴχαν καταχωρεῖ.

Κατέλληξαν στὸ Παρίσι, ποὺ ζοῦσαν μιὰ ζωὴ πολὺ δύσκολη.

Καὶ κάποια μέρα, ἕνας εἰσπράκτορας τῆς Γερμανικῆς Κρατικῆς Τραπέζης χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ φτωχικοῦ τῆς διαμερίσματος καὶ ζητοῦσε τὰ πληρωθῆ τὸ λογαριασμὸ τῶν 12 καπέλλων, γιατί, ὅπως εἶπε, ὁ Οἶκος Μόδας, εἶχε ἐκχωρήσει τὸ λογαριασμὸ στὴν Τράπεζα, ποὺ μόνη αὐτὴ μποροῦσε νὰ εἰσπράξῃ.

"Ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἡ Στέφρα διεμαρτυρήθη γι' αὐτὸ καὶ εἶπε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ πληρώσῃ, γιατὶ τὸ κράτος τῆς εἶχε κατάσχει κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία.

"Ἡ Γερμανικὴ Τράπεζα τότε ἐστράφη κατὰ τοῦ Μπέρναρτ, πατρὸς τῆς Στέφρας, τὸν ὁποῖον ἐκάλεσεν εἰς τὸ Ἐμποροδικεῖον τῶν Παρισίων.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον καὶ τότε

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

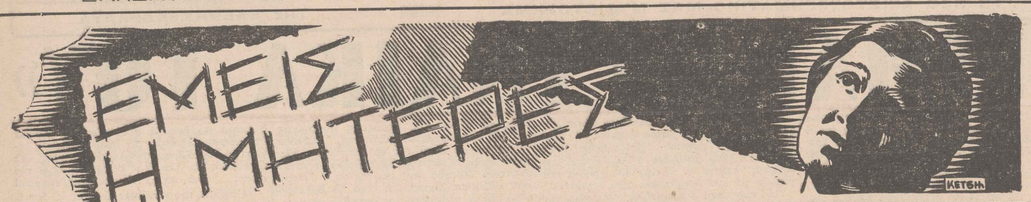

13ον

ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ καμμιά ηθική. Τὸ πρῶτο σημεῖο ποὺ ὑπολογίζουν αὐτὲς εἶναι τὸ συμφέρον. Ὕστερα ὁ ἐγωισμός τους ἔχει κάτι τὸ κτηνῶδες.

— Εἶσαι λίγο ὑπερβολική. Σάν σωστή πεθερά...

— Πιθανόν! τῆς ἀπάντησα μὲ σοβαρότητα.

Ἡ Νικόλ εἶναι σκεπτική.

— Ἕνα ραντεβοῦ κρυφὸ στὸ Μοντιάλ, ἐπαναλαμβάνει... Μοῦ φαίνεται σωστὴ πορνεία! Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἐρωτας καὶ ἡδονὴ εἶναι τὸ ἴδιο. Οὔτε μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶναι δυστυχισμένη ἀπαπτὰ τὸν ἄνδρα της. Ἐὰν τὴν τραβᾷ ἡ φιλητοφία, εἶναι βίτσιο. Ἐαν τὸ κάνει γιὰ τὰ λούσα της, τότε εἶναι. Βρωμιά.

Θέλω νὰ τὴν διαβεβαιώσω ὅτι σκέπτεται σωστά.

— Τέτοιες γυναῖκες εἶναι σπάνιες, τῆς λέω. Ὁ κόσμος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ πιστὲς γυναῖκες καὶ καλὲς μητέρες. Κόλλαει σαν κι' αὐτοὺς ποὺ συχνάζουν οἱ Μπαροὺς εἶναι σπάνιοι. Καὶ δὲν εἶναι βέβαια οἱ συμβουλὲς ποὺ σοῦ δίνουν οἱ καλλίτερες γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃς.

- Ἀλλὴθεια μοῦδειξαν ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, λὲς καὶ μὲ βρίσκουν κατάλληλη γιὰ νὰ μπῶ στὶς γραμμὲς τῆς κρυφῆς τους ζωῆς. Νοιώθουν πὼς δὲν τὰ πάω καλὰ μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ θὰ ἤθελαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ἐκμυστηρευθῶ τὸν πόνο μου, γιὰ νὰ μοῦ δώσουν συμβουλές.

— Πρόσεχέ τες.

— Ἄ, μητέρα, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆς.

Καὶ προσέθεσε μὲ κάποια θλῖψι :

— Ὄχι, δὲν καταλαβαίνω ἐγὼ τὸ δεινὸ ψέμμα ποὺ ἀσκημίζει. Ὁ ἔρωτας δὲν μπορεῖ νὰ διεκδικῆσῃ παρὰ μιὰ συγχώρεσι: ὅτι τοῦ τὰ δίνουν ὅλα, χαρὰς ὀφελῆ, χαρὰς ὑπολογισμούς. Ἀλλὰ δὲν συγχωρῶ νὰ κρατᾶ κανεὶς τὴν ἡσυχία καὶ τὰ καλά του, νὰ μοιράζεται τὸν ἄνδρα του, νὰ φέρνῃ στὸ σπίτι ἄλλου παιδί. Ἄ, ὄχι, ὄχι. Ὅλα ἢ τίποτα! Μιὰ τίμια γυναῖκα παρατεῖται ἀπὸ ὅλα ὅταν ὁ ἔρωτάς της εἶναι ὁ δυναμώτερος.

— Δὲν παρατεῖται ὅμως κι' ἀπὸ τὸ παιδί της.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἔπεσε σὰν ὀβίδα. Ἡ Νικὸλ χλόμιασε καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτ α.

— Ὤ, δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ μένα! Ἐὰν ἔφευγα θὰ ἔπαιρνα μαζί καὶ τὸ παιδί μου.

— Πιὰ νὰ σὲ ψέγῃ ἀργότερα! Ἢ γ.α νὰ σοῦ τὸ πάρουν;

Τὰ μάτια της τώρα μὲ βλέπουν μὲ τρόμο. Σφίγγει τὸ μέτωπό της μὲ τὰ χλωμὰ δάχτυλά της.

— Δὲν πρόκειται γιὰ μένα, μητέρα! Βέβαια ἐοῦ πιὸ ἔζησες τόσο εὐτυχισμένη μέσα στὰ χάδια καὶ σὲ ἐκτίμησι, ἐσὺ ποὺ ὅλα σοῦ παρουσιάστηκαν τόσο εὔκολα, κρίνεις σήμερα ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ χωρὶς εἰκτο !

"Ἐχει δίκηο. Δὲν ὑπάρχει πιὸ εὔκολο πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβάλῃς στοὺς διστυχεῖς νόμους ἀλόγυστους. Ἀκόμη κι' ἀν τέτοιοι νόμοι μποροῦν νὰ εἶναι σωστοί, ἔχουν μέσα τους σκληρότητα καὶ ἀδιαφορία. Ἐξακολούθησε ἀκόμη νὰ μοῦ λέῃ:

-- Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ποὺ μ' ἔχει κι' ἐμένα ποτισμένη μ' αὐτὲς τὶς ἰδέες περὶ ἠθικῆς ποὺ μὲ παραλύουν καὶ δὲν μ' ἀφήνουν νὰ ζήσω. Μ' ἐχεις δηλητηριάσει μὲ τέτοιες εὐγενικὲς προλήψεις, ποὺ θὲν βρίσκω γιὰ τὴν φυγή μου παρὰ αὐτὲς μόνο νὰ μ' ἐμποδίζουν.

— Ξέρεις ὅμως πὼς εἶσαι δυνατή...

— Ἄ, δυνατή. Γιατί. Γιατί ἔχει τὴν καρδιὰ σχισμένη, σὰν ἐμένα! Ἢ ἀρετὴ εἶναι ἡ ὑγεία τῶν ὑγιῶν : δὲν τοὺς κοστίζει καμμιὰ θυσία !

— Φτωχή μου Νικόλ, ἔχεις μιὰ τόση πίκρα!

— Μὴν φοβᾶσαι γιὰ μένα. Μὲ φυλᾶς τόσο καλὰ ἐοῦ καὶ ὁ ἑαυτός μου! Μοῦ ἔλεγες πὼς ὁ γάμος δὲν χαλιέται, πὼς τὸ σκάνδαλο εἶναι ἐγκλημα. Τὸ πιστεύω π.ι τὸ ἔξερω, τὸ αἰσθάνομα. Τί φοβᾶσαι τότε; Εἶμαι καλὲς κλειδωμένη στὴν φυλακή μου, μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ἀπελευθερώσῃ. Δὲν θὰ τὸ σκάσω μήτε ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν δικαστηρίων, μήτε ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν μυστικῶν ραντεβοῦ. Τότε, τί μένει; Νὰ πονᾶ, Νικόλ, νὰ πονᾶς ἀξιόπρεπα, γιὰ ἕνα ἱδεανικὸ ποὺ οἱ ἄλλοι γελοῦν καὶ ποδοπατοῦν.

Ἐσὺ ὅμως Νικόλ ἔχεις συνείδησι καὶ ὑποφέρεις γιατὶ διατείνεσαι πὼς ἀξίζεις, ἀγαπᾶς ἐξωρίξεις... Πέφαινε λοιπὸν ἀπὸ πόνο μὲ τὴν παρηγοριὰ πὼς πεθαίνεις γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃς ὑψισμένες ἀρχ.ς.

— Οἱ ἀρχὲς εἶναι ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς μας...

-- Ὁ λόγος ὑπάρξεως μιᾶς γυναίκας εἶναι ὁ ἔρωτας.

— Δὲν ὑπάρχει μόνο ὁ ἔρωτας στὴ ζωή, παιδί μου.

Αἰσθάνομαι τὴ λογική μου νὰ λυγίζῃ ἐμπρὸς στὸν μεγάλο της πόνο. Τί νὰ τῆς πῶ γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσω; Τί νὰ ἐφεύρω γιὰ νὰ τὴν πείσω; Μήπως ἡ ἠθικὴ ἐξελίσσεται; Μήπως φυσᾶ τὸ πνεῦμα μιᾶς καινούργ.ας ἐποχῆς; Πάντοτε σὲ μιὰ μοιραία στιγμὴ γυναῖκες ἀπὸ τὰ παιδιά τους... Ὁ Ραϋμὸν ἤξη εἶναι τόσο μακρυὰ μου. Μήπως θὰ γάσω καὶ τὴν Νικὸλ τώρα; Γιατὶ τὸ νὰ μὴν πιστεύωμε πιὰ στὰ ἴδια πράγματα δὲν εἶναι σὰν νὰ φεύγῃ ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον ;

Τι κὶ ἂν ὑπομένει τὴν σκλαβιά της, ἀφοῦ πιὰ δὲν βλέπει τὴν μεγαλοπρ.πεια τῆς θυσίας της; Γιὰ μένα, ἐφ' ὅσον πιὰ δὲν πιστεύει στὸ καθήκον, εἶναι σὰν νὰ τὴν χάνω.

"Ἐξω ἡ νύχτα ἀναπατεύτηκε μὲ τὴν σιωπή. Ἡ Πομρὸζ ἀποκοιμήθηκε ἑπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ξαναναιοιθῶ τὸν ἴδιο πόνο ποὺ μεῖχερε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἢ ἐπίσκεψι τοῦ νέου Ρεϋνάλ. Ξαφνικὰ ἡ Νικὸλ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ κλάψαμε κι' οἱ δυὸ πικρά.

* * *

Ὁ γιατρὸς Ρικὲν διαβάζει τὴν ἔκθεσί του. Δὲν τὸν ἀκούω. Εἶμαι ἐγὼ ἡ μιὰ ἄλλη ποὺ κάθεται γύρω στὸ πράσινο αὐτὸ τραπεῖ μὲ τὶς κυρίες τῆς Ἐπιτροπῆς; Ὁ θρῆνος τῆς Νικὸλ μὲ ἀκολουθεῖ πανταοῦ. Σήμερα τὸ πρωὶ δὲν κρατήθηκα καὶ πῆγα καὶ τὴν φίλησα. Οἱ παρατηρήσεις της μὲ ἀκολουθοῦν: "Εγωΐστρια ἐγώ; Θὰ εἶμαι, γ.ατὶ δὲν γνώρισα τὸ μαρτύριό της. Θὰ εἶμαι γιατὶ ὑγκρύνομα πίσω ἀπὸ μιὰ ἀοῖτὴ ποὺ δὲν μοῦ δόθηκε εὐκαιρία νὰ δοκιμάσω. Θὰ εἶμαι γιατὶ ἐγὼ ἔχω μαζί μου τὶς κοινωνικὲς προλήψεις καὶ δὲν ἔχω νὰ κάνω κανέναν ἀγῶνα μὲ τὸ θάρρος νὰ τῆς ὁρισθῶ ἢ νὰ τοὺς ὑποταχθῶ. Μήπως ἐξόκι κανεὶς τὸν ἑαυτό του ὅταν δὲν ὑποφέρ=, ἔτα; δὲν συγκρουσθῇ τὸ πάθος μὲ τὶς ἀντιλήψεις περὶ ἀρετῆς; Καὶ κρίνω τώρα αὐτεπτρὲ τὴν Νικόλ. Δὲν τὴν καταλαβαίνω. Ὄχι, δὲν τὴν καταλαβαίνω. Αὐτὸ ἀφαιρεῖ τίποτα ἀπὸ τὴν στοργὴ καὶ τὸν πόνο πο) τοφρω γι' αὐτήν; Φταίω ἐγὼ ἐὰν δὲν βλέπω ἄλλη λύσι στὸ δράμα της ἀπὸ τὴν ὑποταγὴ στὴν μοῖρα; Τάχα αὐτὲς ὅλες οἱ κυρίες ἐδῶ μέσα, πῶς θὰ ἐφέροντο ἂν ἤσαν στὴ θέσι μου ;

"Ὅλες βλέπουν τόσον καιρὸ ἐδῶ τὰ γεγοὶ.ὰ τοῦ μαειυτηρίου, ὅλες δοκίμασ=ν τὴν ἀντίθεσι τῆς γενεᾶς ποὺ κατεβαίνει μ' ἐκεῖνη ποὺ ἀνεβαίνει. Θὰ ἔκριναν τάχα διαφορετικά; Ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα δώδεκα γυναῖκες τῆς ἀνωτάτης τάξεως. Ἡ κυρία Πιεζὲς εἶναι καθολική, ἡ κυρία Λουμπερλὶν προτεστάντισσα, ἡ κυρία Λεὸν Ἰσραηλίτις καὶ παρακεῖ ἡ κυρία Ντυράν ποὺ δηλώνει συνεχῶς πὼς εἶναι μασόνα καὶ ραντικοσοσιαλίστρια ἄθεη...

Κοιμᾶ τους δὲν φαίνεται ν' ἀκουῷ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν ἔκθεσι τοῦ καλοῦ κυρίου Ρικὲν. Ἡ κυρία Πιὲζ μὲ σταυρωμένα χέρ.α μοιάζει ν' ἀκουῷ τὴν λειτουργία. Ἄλλη μοιάζει μὲ πρόβατο ποὺ βόσκει. Ἡ κυρία Ντελιρὲ ἔχει ἕνα κερύνιο πρόσωπο: ἔχασε τὴν κόρη της πέρυσι ἀπὸ γένια. Ἡ κυρία Ναβὲρ σκέπτεται τὰ λούσα της καὶ τὶς δεξιώσεις. Ἡ κυρία Ντυράν παίζει νευρικὰ μὲ τὰ δάχτυλά της καὶ συνεχῶς πασπατεύει τὶς μπροσούρες ποὺ γεμίζουν τὶς τσέπες της.

"Ας εἶναι ὅμως, ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες ὑπέφεραν γιατὶ γέννησαν ὅπως ἐγώ, γιατὶ εἶδαν τὰ παιδιά τους νὰ πονοῦν. Ἡ κυρία Σολνὸ ἀπεῖλησε τὸ γυιό της πὼς θὰ πεθάνῃ ἐὰν ἔπαιρνε τὴν γυναῖκα ποὺ τοῦ ἄρεσε. "Ἑκτοτε ζῇ πάντα κοντά της καὶ εἶναι μαζεμένες σὰν γέρικο παιδί. Ἡ κυρία Πιεζὲς εἶδε νὰ παντρεύεται ἡ κόρη της μ' ἕνα γκαρσόνι. Ἡ ἄλλη ἐπὶ χρόνια ὑποφέρει νὰ τὴν ἀπατᾶ ὁ ἄνδρας της... Σίγουρα καμμιὰ δὲν θὰ μὲ ψέξῃ γιὰ τὴν στάσι ποὺ κρατῶ ἐμπρὸς στὸ παιδί μου.

Ἡ κυρία Λεὸν μόνο, παραβλέπεται τὸ διαζύγιο. Ὁ γυιός της τὸ πῆρε ἤδη δυὸ φορές. Κι' ἀπὸ μικρο-ραντιέρης ἔγινε τώρα μεγαλοκεφαλαιοῦχος.

Ὁ γιατρὸς τελείωσε τὴν ἔκθεσί του καὶ ἡ πρόεδρος τὸν εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μας. Κατόπιν γίνεται ὁ μοιρασμὸς τῶν καθηκόντων γιὰ τὸ σπίτι. Στὴν συζήτησί τους βλέπω ὅλες τὶς μικροφιλοδοξίες νὰ παίρνουν μέρος. Ἀκούεται ἕνα μονοφῶνι.

Ἡ πρόεδρος χτυπᾶ τὸ κουδούνι. «Κυρίες ἠσ-χία...» πρόκειται νὰ διαλεχθῇ ἕνα νέο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἀντικατάστασιν τῆς κυρίας Μινάν. Ἄ, ἡ συμπεθέρα μου ἡ Μπαροὺζ πόσο θὰ φιλοδοξοῦσε νὰ πάῃ μιὰ τέτοια θέσι! Προτιμοῦν ὅμως τὴν χῆρα κάποιου ἀκαδημαϊκοῦ.

"Ὅταν τελείωσε ἡ συνεδρίασις πῆγα σ' ἕνα γειτονικὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ περίμενα τὸ γιατρ. Σκεπτόμουνα τὴν φοῦμκα τῆς Λάρας Μπαροὺζ ὅταν θὰ μάθῃ πὼς πρτιμήθηκε ἄλλη ἀντ' αὐτῆς. Σὲ λίγο ἤρθε ὁ γιατρὸς καὶ φύγαμε.

-- Λοιπὸν, τοῦ εἶπα, ἡ ἔκθεσίς σας εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία !

Χαμογέλασε :

— Ἄ, πολλὲς φορὲς διερωτᾶμαι τί θέλουν ὅλες αὐτὲς οἱ κυρίες... Ἡ μιὰ ἔρχεται γιὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ἡ ἄλλη γιὰ νὰ ἀπασχολήσῃ τὶς ὧρες της... "Ας εἶναι ὅμως, κάποιου κάποια δουλειά. Ἐὰν ἦταν ὅλες κάνεις τὴν ἐπιθυμία μου, θὰ ἔμεναν ἀκόμη ἑξάμισι ὧρες...

— Τί νὰ κάνω ; ρωτᾶ ὁ Ἰσαάκ.

—Νά. ἐμεῖς μένετε μόνοι πιάσε τὴ κουβέντα καὶ μλιησὲ τὴς ἀγάπη, γιὰ οἰκογένεια καὶ ἔπειτα κάτι καὶ κοιμᾶ σιωπηρὰ κοιβέντα φιλοσοφική.

Οἱ δύο νέοι γνωρίζονται καὶ μετὰ τὸ γεῦμα οἱ γονεῖς κφεύουν τὰ παιδιὰ μόνα μὲ τὰ μαβρα ἢ τὰ λόλοσπρα, ποὺ δίνει συχνὰ δεξιώσεις καὶ ποὺ μοιάζει μὲ ἐμψυχο πιστέλι.

ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἀταδάζετε καὶ σεῖς τὶς κοσμικὲς στῆκες.

ΑΔΕΛΦΗ. Ἐγὼ ὄχι... Ἡ Μαρίνα ὅμως τῆς διαδάζει, ζητῶντας τ' ὄνομα τῆς μητέρας της. Ἀπὸ παραλήρημά της τὴ φωνᾶζει πάντα, ἀλλὰ μ' ἀγανάκτησι. Νά, ἀκόσετε!

ΑΡΡΩΣΤΗ (μὲ φωνὴ ποὺ σπάζει). Εἶνε ἄσχημο θέαμα... γιὰ μιὰ κοσμικὴ ὡραία κυρία... νὰ βλέπῃ... τὸ... παιδί της... νὰ πεθαίνῃ. Ἐὰν αὐτὴ τὴν ἀγωνία... Δὲ θἄθεθῇ ποτὲ... ἢ μαμὰ μου... τὸ ξέρω... Δὲν ἀγαπάει τὶς συγκινήσεις... ποὺ θὰ ξυδάξουν τὰ φρεσκοβαμμένα της μάτ=υλα ἢ ὡραία μαμὰ μου...

(Ἀνοίγει μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της, κυτάζει γύκω της σὰ νὰ μὴ γνωρίζῃ κανένα, φυθυρίζει ἀσυνάρτητα λόγια).

ΑΔΕΛΦΗ (πλησιάζει, ἀκουμπάει τὸ χέρι του ἑπάνω στὸ φλογερὸ μετωπάκι τῆς Μαρίνας, ποὺ ἔχει κλειστὰ τὰ μάτια καὶ ποὺ δὲ μιλεῖ πιά. Ὁ ὑπνος ποὺ προπορεῖ τὸ θάνατο... Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ ξυπνήσῃ. (Στὴν ἀδελφή). "Ἀδελφή, Μαρία... μείνετε κοντά της... "Ισως τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί... θἀναι πιὸ εὐτυχισμένο... σ' ἕναν ἄλλο κόσμο καλύτερο... (φεύγει).

ΑΔΕΛΦΗ (ποὺ κάθεται δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς Μαρίνας, ἀκουμπᾶει τὰ μάτια της, κυττάζοντάς την). Μικροῦλα μου... φτωχοῦλα Μαρίνα... Κοιμήσου γλυκειά μου... τὸν αἰώνιο ὕπνο χωρὶς ἐφιάλτες καὶ ἀνεφρα... Κοιμήσου... (Ἀλλαία).

ΔΙΑΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"Ακαρδες μάννες

Τῆς γνωστῆς δημοσιογράφου κ. ΝΤΑΙΖΗΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 2ας ΣΕΛΙΔΟΣ]

μὲ μου... Μὲ μισεῖ... ἤμουνα ἐμπόδιο στὴ ζωή της...

ΓΙΑΤΡΟΣ (σιγὰ στὴν ἀδελφή). Ποιὰ εἶνε; (Ἡ ἀδελφὴ τοῦ λέγει ἕνα ὄνομα σιγά).

ΓΙΑΤΡΟΣ (μὲ κατάπληξι). Αὐτή;... Ἠ κυρία... Μὰ ἐσεῖς ἔχετε λάθος;

ΑΔΕΛΦΗ (ἡ παποιθήσι). Δὲν ἔχω λάθος, γιατὶ ἡ θελκτικὴ κυρία μὲ τὰ μαβρα ἢ τὰ λόλοσπρα, ποὺ δίνει συχνὰ δεξιώσεις καὶ ποὺ μοιάζει μὲ ἐμψυχο πιστέλι.

ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἀταδάζετε καὶ σεῖς τὶς κοσμικὲς στῆκες.

ΑΔΕΛΦΗ. Ἐγὼ ὄχι... Ἠ Μαρίνα ὅμως τῆς διαδάζει, ζητῶντας τ' ὄνομα τῆς μητέρας της. Ἀπὸ παραλήρημά της τὴ φωνᾶζει πάντα, ἀλλὰ μ' ἀγανάκτησι. Νά, ἀκόσετε!

ΑΡΡΩΣΤΗ (μὲ φωνὴ ποὺ σπάζει). Εἶνε ἄσχημο θέαμα... γιὰ μιὰ κοσμικὴ ὡραία κυρία... νὰ βλέπῃ... τὸ... παιδί της... νὰ πεθαίνῃ. Ἐὰν αὐτὴ τὴν ἀγωνία... Δὲ θἄθεθῇ ποτὲ... ἢ μαμὰ μου... τὸ ξέρω... Δὲν ἀγαπάει τὶς συγκινήσεις... ποὺ θὰ ξυδάξουν τὰ φρεσκοβαμμένα της μάτ=υλα ἢ ὡραία μαμὰ μου...

(Ἀνοίγει μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της, κυττάζει γύκω της σὰ νὰ μὴ γνωρίζῃ κανένα, φυθυρίζει ἀσυνάρτητα λόγια).

ΑΔΕΛΦΗ (πλησιάζει, ἀκουμπάει τὸ χέρι του ἑπάνω στὸ φλογερὸ μετωπάκι τῆς Μαρίνας, ποὺ ἔχει κλειστὰ τὰ μάτια καὶ ποὺ δὲ μιλεῖ πιά. Ὁ ὑπνος ποὺ προπορεῖ τὸ θάνατο... Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ ξυπνήσῃ. (Στὴν ἀδελφή). "Ἀδελφή, Μαρία... μείνετε κοντά της... "Ισως τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί... θἀναι πιὸ εὐτυχισμένο... σ' ἕναν ἄλλο κόσμο καλύτερο... (φεύγει).

ΑΔΕΛΦΗ (ποὺ κάθεται δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς Μαρίνας, ἀκουμπᾶει τὰ μάτια της, κυττάζοντάς την). Μικροῦλα μου... φτωχοῦλα Μαρίνα... Κοιμήσου γλυκειά μου... τὸν αἰώνιο ὕπνο χωρὶς ἐφιάλτες καὶ ἀνεφρα... Κοιμήσου...

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Εὔθυμοι Διάλογοι

Ο ΙΣΑΑΚ ΠΟΙΕΙ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἰσαὰκ πρόκειται νὰ κάνῃ τὴν γνωριμίαν τῆς ὡραίας καὶ πολυφέρου Σάρρας μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πατέρας του θέλει νὰ τὸν παντρέψῃ, πρᾶγμα ποὺ ἐπιθυμοῦν ἐξ ἴσου καὶ οἱ γονεῖς τῆς νύφης. Ὁ Ἀβραάμ, ὁ πατέρας τοῦ γαμβροῦ προπαρασκευάζει τὸν γυιό του γιὰ τὴν ἐπικειμένη συνάντησι :

—Πρόσεξε καλὰ νὰ κάνῃς ἐντύπωσι στὸ κορίτσι... Δεῖξε πὼς εἶσαι μορφωμένος καὶ ἔχεις ἠθικὲς ἀρχές.

— Τί νὰ κάνω ; ρωτᾶ ὁ Ἰσαάκ.

—Νά. ἐμεῖς μένετε μόνοι πιάσε τὴ κουβέντα καὶ μλιησὲ τὴς ἀγάπη, γιὰ οἰκογένεια καὶ ἔπειτα κάτι καὶ κοιμᾶ σιωπηρὰ κοιβέντα φιλοσοφική.

Οἱ δύο νέοι γνωρίζονται καὶ μετὰ τὸ γεῦμα οἱ γονεῖς κφεύουν τὰ παιδιὰ μόνα μὲ τὰ μαβρα ἢ τὰ λόλοσπρα, ποὺ δίνει συχνὰ δεξιώσεις καὶ ποὺ μοιάζει μὲ ἐμψυχο πιστέλι.

"Ὁ Ἰσαὰκ ἐπιφεελεῖται τὴς εὐκαιρίας γιὰ νὰ δείξῃ τὰς.... ἠθικὰς του ἀρχὰς καὶ τὴν φιλοσοφικήν του μόρφωσιν. "Ὅθεν ἐρωτᾶ:

—Ἀγαπᾶτε τὶς καρυμέλλες;

—Ὄχι, ἀπαντᾶ ἡ κοπέλλα.

Ὁ Ἰσαὰκ θεωρεῖ ἐξαντλῆθὲν τὸ κεφάλαιον.... τῆς ἀγάπης καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ περὶ οἰκογενείας.

—"Ἐχετε ἀδελφόν ; ἐρωτᾶ τὴν ὑποψηφίαν του μηνιστήν.

—Ὄχι, λέγει ἡ Σάρρα.

Τώρα ὁ Ἰσαὰκ, τελειώνας καὶ τὴν περὶ... οἰκογενειακὴς συζήτησιν, ἀρχίζει τὴν ἐπίδειξιν τῶν φιλοσοφικῶν του ἱκανοτήτων ἐρωτῶν:

—Ἂν εἴχατε ἀδελφὸν θὰ ἀγαποῦσε τὶς καραμέλλες ;

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΟΥΤΣΙΟ

Σ' ἕνα τραπεζι στὸ σπίτι τῆς κυρίας Στράους στὸ Παρίσι πρὸ ἐτῶν, μία κυρία καθημένη δίπλα τὸς τὸν ἐκ τῶν προσκεκλημένων Ντ' Ἀνούτσιο, τὸν ἠρώτησε:

—Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν ἔρωτα κύριε Ντ' Ἀνούτσιο ;

"Ὁ Ντ' Ἀνούτσιο κατόκοερος παρετήρησε τὴν κυρία. ἡ ὁποία ἦτο ἡλικιωμένη ἀλλὰ... ἀπορροσυρμένη νὰ μὴ γεράσῃ ποτέ, καὶ ἀπήντησεν:

—Εἰς τὴν ἡλικίαν μου κυρία, δὲν σκέπτομαι γιὰ τὸν ἔρωτα.

»"Ὀθεν...διαβάστε τὰ βιβλία μου καὶ ἀφῆστε με νὰ γευματίσω.

ΜΠΕΚΡΗ ΘΥΜΟΙ!

Ὁ Ἐντερφὴμ ἐγκαταλείπεται ἀπὸ τοὺς φίλους εἰς τὰ κάγκελλα μιᾶς γρίλλιας ἡ ὁποία περιβάλλει τὸ βάθρον ἑνὸς ἀγαλματος σὲ μιὰ πλατεῖα. Ὁ μπάκρης, ὁ ὁποῖος δὲν βλέπει ἡ μύτη του, κάνει ἐξωτερικὸς τὸ γύρο τοῦ κιγκλιδώματος καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σταματᾶ καταγανακτισμένος ἀνεφωνῶν :

—"Α τοὺς μασκαράδες μὲ κλείσαν μέσα στὰ κάγκελλα....

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΜΙΑΣ ΕΟΡΤΗΣ

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΥΣΧΙΔΗΣ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ

ΣΤΗΝ ἀρχαιότητα ξέρομε ὅλοι πὼς οἱ πρόγονοί μας διεκήρυτταν διά τοῦ στόματος τοῦ Περικλέους ὅτι ὅπου ὑπάρχουν ἄριστα βραβεῖα ἀρετῆς ἐκεῖ καὶ οἱ ἄριστοι πολῖται. Ἡ ὡραία ἑορτὴ ποὺ ἔγινε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ ἀμφιθέατρο τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἦταν ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἐπιβραβεύσεως ἑνὸς κοινωνικοῦ ἔργου τοῦ Ἱδρύματος, ποὺ εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια δούλευε γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς Ἰδ.ας. Μετὰ τὰ ὡραῖα λόγια τοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀθανασάκη — πρόεδρος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ποὺ μόγθησε γιὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ Μεγάλου του Ἰδεωδοῦς, καὶ ποὺ σήμερα ἀταφίζες τὴν ἐκπλήρωσι τῶν πόθων αὐτοῦ κ. Στυλιανοπούλος, Γεν. γραμματεὺς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος, ἀνέφερε στὸ λόγο του τοὺς διαφόρους σταθμοὺς τῆς ζωῆς, ποὺ προκαλοῦν εὐχάριστη ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν καὶ ἐμφανίζει διδακτικὸν παράδειγμα γιὰ τὸ μέλλον, ἀνακουφίζουν, συγκινοῦν, συσσωματώνουν καὶ εἶναι ὁ κύριος σκοπὸς τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ ἵδρυμα, καθὼς καὶ γιὰ τὸ ἐλατήριον ἀγάπης, ἐκτιμήσεως καὶ ἀλληλεγγύης πρὸς ἕνα ἐκλεκτὸ συνάδελφο, «ποὺ μὲ ἀπαράμιλλον δυσκηνετικὸν πνεῦμα καὶ καλοκαγαθίαν ἐξόκησε πάντα τὰ καθήκοντά τους».

«Τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον» — τὰ ἔμβλημα αὐτὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ — οἱ ὑπόλληψεις ὅλοι καλὴ ἀργησαν στὶς καταμερμὲς σχέσεις τους γιὰ ν' ἀναδειχθοῦν ἄξιοι λειτουργοὶ καὶ πιστοὶ ἐκτελεσταὶ τῶν ἐντολῶν του.

Ἡ συγκίνησις τοῦ κ. Γρηγ. Σασυνάτσου ἦτο πολὺ μεγάλη ὅταν πῆρε τὸ λόγο καὶ μετὰ τὰς εὐχαριστίας του στὸν πρόεδρο καὶ τοὺς συναδέλφους του, ἀνέπτυξε τὴ δράσι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ σ' αὐτὰ τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια τῆς ὑπηρεσίας του.

Καὶ τί δὲν ἔκαμε ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρός! Στοὺς πολλοὺς ἐξεπλήρωσε τὸ ὑπέρτατο καθήκον του γιὰ τὴν Πατρίδα, περιθάλπωντας τραυματίας καὶ ἀρρώστους πολεμιστάς, ὅσους ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴ δόξα της, τοὺς τελευταίους ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες. Τόση ἦταν ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Ἐπιθρόου Σταυροῦ ποὺ παρακολουθοῦσε «ἐμ ε σ ώ τατα» τὸν Ἐθνικὸ στρατὸ, ποὺ μεταξὺ ὅλων τῶν συναδ.λφων δημιουργήθηκαν ἀσρηκτοι δεσμοὶ ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ἐκτιμ ή σ ε ω ς. Αὐτοὶ οἱ δεσμοὶ ἀποτελοῦν ὡς σήμερα μιὰν ἱερὴ παράδοσι ποὺ μ ε τ αδίδεται ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς πολεμιστὰς στὰ νεώτερα τῆς ἀμύνης τοῦ Ἔθνους παλληκάρια. Στὴ δ η μ ι ο υ ρ γία αὐτῶν τῶν δεσμῶν συνέτειναν ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἰατρικὸ καὶ διοικητικὸ προσωπικὸ τῶν ὑγειονομικῶν σχηματισμῶν, οἱ λευκοὶ ἄγγελοι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, αἱ «Ἀδελφαὶ νοσοκόμοι» ἀφίσσε νὰ ἀνεγειρῇ πολὺ σύντομα ἕνα ἄλλο μέγαρο μὲ ἀνάλογες κλίνες γιὰ τοὺς πτωχούς.

Ὁ ὁμιλητὴς μὲ μεγάλη συγκίνησι ἀνφερε καὶ τὴν δράσι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῆς Νεότητος, ποὺ ἀβίδαξε, διδάσκει καὶ διαδίδει ἀποτελεσματικὰ τὶς ἀρχὲς τῆς ὑγιεινῆς, τὴν ὑγιεινὴ διάπλαση, τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασία, τὴ σεμνότητα τῆς πίστεως, ποὺ ἐνισχύουν τὶς πατροπαράδοσες θρησκευτικές, πατριωτικὲς καὶ οἰκογενειακὲς ἑλληνικὲς παραδόσεις.

Στὸ τέλος τῆς ὡραίας ὁμιλίας του ὁ κ. Σασυνάτσος ἀπευθύνθηκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ θεωρῶν κὶ σφρρὶ καὶ τὸ δρεπάνι» ὡς ἰδανικὰ κουωνικὼ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ

ΥΙΟΘΕΤΗΣΑ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ...

ΤΗΣ ΡΟΜΠΕΡΤΑΣ ΚΑΣΤΡΟ

ΓΙΑ ΠΟΛΥΝ καιρὸ καὶ μυστικὰ μιὰ εἰκόνα βρίσκεται μέσα μου : μιὰ μικρὴ ξανθὴ κορούλα, ποὺ νανουρίζω, φιλῶ, ἐνθαρρύνω.

Εἶναι τώρα ἑφτὰ χρόνια, ποὺ εἶμαι παντρεμμένη μὲ τὸν Ἀντουάν. Δὲν ἔχουμε παιδιὰ καὶ—ἄλλοίμονο !—ξέρω πὼς δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ κάμωμε. Ἡ ἰδέα αὐτὴ βαρύνει πάνω μου σὰν μιὰ καταδίκη. Χαλάει τὴ διάθεσί μου, μοῦ παίρνει κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἐγώ, ποὺ τόσο στοργικὰ προστατεύει ὁ ἄνδρας μου, σκέπτομαι μὲ μεγάλη θλῖψι τὰ ἐγκαταλελειμμένα κι' ὀρφανὰ παιδάκια, ποὺ ζοῦν μέσα στὴν ἀθλιότητα. Θέλω τόσο νὰ δῶ σ' ἕνα φτωχὸ κι' ἀπορφανεμένο παιδάκι νὰ γεννιέται ἡ χαρὰ μέσα του καὶ στὸ χειλάκι του ν' ἀνθίζῃ τὸ χαμόγελο...

Μίλησα στὸν Ἀντουάν. Συμφωνήσαμε ἀμέσως.

—Θέλεις νὰ κάμομε ὅ,τι χρειάζεται ;

Τὴν ἄλλη μέρα πήγαμε στὴν Κοινωνικὴ Πρόνοια.

Πιστεύω πὼς ἀμέσως θὰ μ' ἔφεριναν μπροστὰ στὰ παιδάκια. Ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτ' ἀπ' αὐτά. Πρέπει νὰ κάμωμε μιὰ αἴτησι, γιὰ νὰ μπορέσουμε ν' ἀποκτήσουμε ἕνα παιδάκι.

—Θὰ χρειαστῆ πολὺς καιρὸς ;

Ὁ γενικὸς γραμματεὺς, ἕνας εὐγενικώτατος κύριος, μοῦ ὑπόσχεται νὰ ἐνεργήσῃ γρήγορα. Μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι θὰ γίνῃ κάποια ἔρευνα σχετικὴ μὲ τὴν οἰκονομικὴ, οἰκογενειακὴ καὶ ὑγιεινὴ —ἰδίως αὐτὴ—κατάστασί μας.

—Δὲν εἶναι σωστὸ, μᾶς λέγει, νὰ δώσωμε στὸ παιδὶ ὅλες τὶς ἐγγυήσεις τῆς εὐτυχίας ; Ἐμεῖς σᾶς προτείνομε παιδιὰ ὑγιέστατα, γιὰ τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἔρερμε τὴν καταγωγὴ καὶ τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ ζητηθοῦν ἀπ' τοὺς δικούς τους.

Ἀκόμα κάτι μᾶς λέγει ὁ γραμματεὺς, ποὺ ἴσως σᾶς κάμει διστακτικούς. Πρέπει νὰ καταθέσετε στὴν Τράπεζα πέντε χιλιάδες φράγκα.

Ὁμολογῶ πὼς ἐξεπλάγην κάπως.

—Γιατὶ αὐτὲς οἱ πέντε χιλιάδες φράγκα ; ρωτάει ὁ Ἀντουάν.

—Ἀντιπροσωπεύουν ἕνα μικρὸ κεφάλαιο, ποὺ μαζὺ μὲ τοὺς τόκους θὰ βοηθῆ στὸ παιδάκι ὅταν γίνῃ 21 χρόνων...

Τὸν διακόπτω :

—Καταλαβαίνω ! Καταλαβαίνω κι' ἐπιδοκιμάζω. Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ καταβάλουμε αὐτὸ τὸ ποσὸν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὸ μέλλον τῆς μέλλουσας κορούλας μας.

Καὶ φεύγουμε γεμάτοι ἐλπίδες. Ἀκόμα δεκαπέντε μέρες καὶ θὰ ξέρουμε.

* * *

Ἦταν ἕνδεκα ἡ ὥρα, ὅταν μπήκαμε πάλι στὴν Ὑπηρεσία Υἱοθετήσεων. Εἴχαμε προσκληθῆ ὕστερα ἀπ' τὴν ἔρευνα καὶ τὴν εὐνοϊκὴ ἀπόφασι. Μιὰ συμπαθητικὴ νέα γυναῖκα μᾶς ὑποδέχεται. Μὲ τὴν ὁδηγία της πρὸκειται νὰ διαλέξουμε τὴν κορούλα μας. Ἐκείνη τ' ἀγαπᾶ, ἐνδιαφέρεται καὶ ποιεῖ γιὰ τὰ χαριτωμένα προσωπάκια ποὺ εἶναι...

...ἀποτυπωμένα σ' ἕνα βιβλίο, γιατὶ τὰ πρωτότυπα εἶναι στὴν ἐξοχή, τὸ καθένα καὶ σὲ μιὰ γνωστὴ οἰκογένεια.

Παρατηρῶ, ἕνα δύο τρία.. περνάω.

—Κι' αὐτὸ κυρία;

Ἡ συμπαθητικὴ νέα μοῦ ἔδειξε μιὰ φωτογραφία μιᾶς μικρούλας.

Τὴν διάλεξα ἀμέσως.

Μιλάει στὰ μάτια μου, στὴν καρδιά μου, ἕνας ξαφνικὸς δεσμὸς μᾶς ἑνώνει.

Κυττάω τὸ ζωηρὸ χαριτωμένο προσωπάκι, ποὺ πάνω του εἶναι τόσο ἔντονα ζωγραφισμένη ἡ θέλησις νὰ ζήσῃ. Θέλω νὰ φωνάζω : « Ἔρχομαι, ἔρχομαι, Σεβερίνη !»—ἔτσι τὸ λένε.

Μοῦ φαίνεται τώρα πὼς τὴν ἤξερα. Τὸ κόκκινο χαρτὶ δὲν κάνει τίποτε, παρὰ νὰ μοῦ τὴν θυμίζῃ. "Ἕνα ἰατρικὸ δελτίο «συνημμένο» μὲ πληροφορεῖ :

«Δύο ἐτῶν, πολὺ ὡραῖο παιδί, τελείως ἰσορροπημένο. Βάρος 13 κιλά, ὕψος : 0.78 μ. «Θωρακικὴ περίμετρος : 0.48 μ. Ἀσθένειαι: οὐδεμία».

Δὲν τολμάω νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι μου, τόσο εἶμαι συγκινημένη.

Σὲ λίγο ρωτάω:

—Εἶναι μακρυά ;

—Σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τοῦ Νιβερναῖ, μοῦ ἀπαντάει ἡ καλὴ νέα. Μπορεῖτε νὰ φύγετε ἀμέσως.

☘

Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ γωνιὰ τοῦ Νιβερναῖ, σχεδὸν κάθε σπίτι ἀνατρέφει κι' ἕνα παιδάκι μαζὺ μὲ τὰ δικά του.

Πεθαμένη ἀπὸ ἀνυπομονησία. Τέλος μὲ πηγαίνουν κοντά της.

Εἶναι σ' ἕνα χαρωπὸ δωμάτιο μὲ ἄσπρους τοίχους, ποὺ ὁ ἥλιος τὸ πλημμυρίζει. Ἔχει ξυπνήσει ἐδῶ καὶ λίγο κι' ἀποθαυμάζει τὸ γυμνό της ποδαράκι. Ἕνα χαμόγελο εἶναι ἀνθισμένο στὰ χειλάκια της. Τὴν παίρνω στὴν ἀγκαλιά μου.

—Νὰ ἡ κόρη μας, Ἀντουάν.

Ἐκεῖνος μᾶς ἀγκάλιασε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε.

Οἱ φτωχοὶ χωριάτες ποὺ τ' ἀνέθρεψαν νοιώθουν πὼς πήγαμε νὰ τοὺς τὴν πάρουμε. Χαμηλώνουν τὸ κεφάλι.

—Εἶναι τόσο ὤμορφο, κυρία, λένε μὲ συγκίνησι.

Θάθελα νὰ τοὺς πῶ :

—Συγγνώμην.

* * *

Γυρίζοντας στὸ Παρίσι εἰδοποιῶ τὴν Ὑπηρεσία γιὰ τὴν τελειωτική μου ἐκλογὴ καὶ παρακαλῶ νὰ ἐπισπεύσουν τὶς διατυπώσεις.

Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα ὑπογράφουμε μπροστὰ στὸν συμβολαιογράφο ἕνα συμβόλαιο γιὰ τὴ Σεβερίνη. Βέβαια ἀκόμα δὲν πρόκειται περὶ υἱοθετήσεως, γιατὶ εἴμαστε ἀκόμα νέοι : πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἔχουμε «ὑπὸ φύλαξιν» κι' ὅταν ἔλθουμε στὴν ἡλικία, ποὺ ὁρίζει ὁ νόμος, τότε θὰ γίνῃ καὶ ἡ υἱοθεσία, χωρὶς βέβαια, κανένα πρόσκομμα.

Τέλος ὑπογράφουμε.

Γεμᾶτοι χαρὰ παίρνομε τὸ τράμ γιὰ τὸ σπίτι. Μιὰ κυρία, ποὺ κάθεται στὸ ἀπέναντι κάθισμα μοῦ λέγει, καθὼς κυττάζει τὴν κορούλα μου :

—Τὶ ὡραῖο κοριτσάκι. Ἔχει τὰ μάτια σας.

Χαμήλωσα τὸ κεφάλι, σφίγγοντας περισσότερο τὴ Σεβερίνη πάνω μου. Μπροστὰ στὰ μάτια μου περνάει μιὰ παρέλασι ἀπὸ Σεβερίνες : εἶναι ἑπτὰ ἐτῶν, δώδεκα ἐτῶν, δεκαοκτώ. Ὁ Ἀντουὰν κι' ἐγὼ εἴμαστε εὐτυχισμένοι καὶ μακρυὰ, πολὺ μακρυὰ βλέπω νάρχωνται κι' ἄλλα μικρὰ παιδόκια.

ΡΟΜΠΕΡΤΑ ΚΑΣΤΡΟ

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΤΙ ΤΡΩΜΕ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΤΙ ΕΤΡΩΓΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν φύσιν. — Αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης εἰς τὰ ζητήματα τῆς τροφῆς.—Ψάρι ἁλιευθὲν εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμόν, κατηναλώθη αὐθημερὸν στὸ Παρίσι !

Ο πρόβλημα τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι, ὡς γνωστόν, ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον σημαντικὰ ποὺ ἀπασχολοῦν σήμερα τοὺς ἰατροῦς, τοὺς ὑγειονολόγους, καὶ τοὺς οἰκονομολόγους ἀκόμη. Αἱ πρόοδοι τοῦ πολιτισμοῦ ἔχουν μεταβάλλει τόσον πολὺ τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς μας ὥστε καὶ ὁ τρόπος ποὺ διαιτόμεθα νὰ ἔχῃ ἀλλάξῃ καὶ αὐτὸς σχεδὸν ριζικά. Θὰ ἦτο λοιπὸν ἐνδιαφέρον νὰ ρίψομεν ἕνα ὀλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ ἰδοῦμε τί ἐτάνο κάτω ἔτρωγαν οἱ πατέρες μας καὶ τὶ τρώμε σήμερα ἐμεῖς.

Πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πυροῦ ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ἐτρέφετο μὲ προϊόντα τῆς γῆς. Μὲ τὴν ἀνάπτυξιν ὅμως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ μὲ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς ἡ φύσις ἄρχισε νὰ κουράζεται καὶ νὰ μὴν ἀποδίδῃ τόσα ὅσα καὶ πρίν. Ἤρχισε τότε ἡ τεχνικὴ καλλιέργεια, καὶ ἐκ παραλλήλου ἡ χρησιμοποίησις τοῦ πυρὸς διὰ τοῦ ὁπαίου ἔγιναν ἐδώδιμα καὶ πολλὰ εἴδη φυτῶν καὶ ἰδίως δημητριακῶν.

Σὺν τῷ χρόνῳ ἡ πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν μετέβαλε καὶ τὰς συνθήκας τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς καθὼς καὶ τῆς κτηνοτροφίας. Ἕνα καὶ μόνον παράδειγμα ἀρκεῖ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν σημασίαν τῆς συμβολῆς τῆς ἐπιστήμης μὲ αὐτά : Μία ὄρνιθα ὑποβαλλομένη εἰς εἰδικὴν δίαιταν καὶ λαμβάνουσα μεγάλο ποσὸν ἀζωτούχων τροφῶν ἠμπορεῖ νὰ δόσῃ περισσότερα ἀπὸ 300 αὐγὰ κατ' ἔτος !

Μία ἄλλη πρόοδος σημειωθεῖσα κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας εἶναι καὶ ἡ κατασκευὴ καὶ τελειοποίησις τῶν κονσερβῶν καὶ ἡ ἐξεύρεσις τρόπων διατηρήσεως νωπῶν προϊόντων, χορταρικῶν καὶ καρπῶν διὰ ψύξεως. Ἀκόμη περισσοτέρας ὑπηρεσίας προσφέρει ἡ ταχύτης τῆς μεταφορᾶς τῶν διαφόρων εἰδῶν. Πράγματι ἡ τελειότης τῶν μεταφορικῶν μέσων καὶ ἡ ταχύτης των ἐπέφερε ἀληθῆ ἐπανάστασιν εἰς τὰ καθιερωμένα. Σὲ πολλὰς πόλεις τὰ γάλα μεταφέρεται σιδηροδρομικὸς σὲ εἰδικὰ βαγόνια καὶ ἀποστάσεις πλέον τῶν δύο χιλομέτρων.

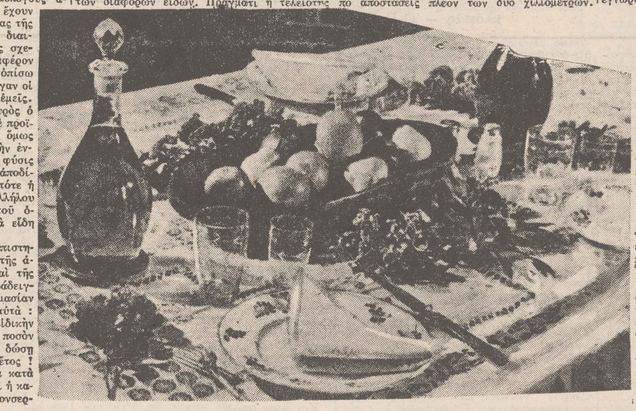

Ἡ ταχύτης τῶν πλοίων καὶ αἱ εἰδικαὶ ἐγκαταστάσεις ποὺ γίνονται μέσα εἰς αὐτὰ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας θαυμάσια τροπικὰ προϊόντα τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐγγωρίζαμεν ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν ἐξερευνητῶν.

Ἀλλὰ τί νὰ λεχθῇ τότε διὰ τὴν ἀεροπορίαν; Ἀρκεῖ νὰ σκεφθοῦμε ὅτι σὲ κάποιο γεῦμα ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι παρετέθη ψάρι προερχόμενον κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ γόν.... Εὐφράτην!...

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατήντησε νὰ μὴ παραλείπεται στὸ τραπέζι μας τίποτε ποὺ νὰ προέρχεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν φύσιν. Ἀκόμη καὶ τὰ φρούτα ποὺ τρώγονται ὠμὰ. Μοιάζουν βέβαια μὲ ἐκεῖνα ποὺ ἐτρώγαμεν ἄλλοτε δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα. Εἶναι τὸ προϊὸν εἰδικῶς καλλιεργημένων φυτῶν. Καὶ τὸ ψωμί μας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄλευρα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει βάλει τὸ χέρι της ἡ βιομηχανία.

Τὰ κρέατα μὲ τὰ ὁποῖα τρέφεται μέγα μέρος τοῦ πολιτισμένου κόσμου προέρχονται ἀπὸ ζῶα τὰ ὁποῖα ἔχουν ὑποστῆ εἰδικὴν πάχυνσιν διὰ τοῦ ὑπερσιτισμοῦ.

Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ὅλα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα ἂν ἡ ἐπέμβασις αὐτὴ στὰ ἔργα τῆς φύσεως ἔχει ἀγαθὰ ἢ κακὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἀντίρρησις ὅτι κάθε τι ποὺ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν φυσικὴν τροφὴν βλάπτει τὸν ὀργανισμόν μας. Προχειρον παράδειγμα τὸ ἀλκοόλ. Ἀλλὰ ἐξ ἄλλου πρέ-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ)

ΟΛΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

Τὸ πρόσωπό σας δὲν εἶναι ὁμοιόμορφα λιπαρὸ ἢ ξηρὸ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα

ΕΑΝ κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῶν πλέον παραδόξων ἀνταγωνισμῶν, ἐπιχειρήσωμε νὰ ὀργανώσωμε ἕνα διαγωνισμὸ τῆς «τελείας ἐπιδερμίδος», θὰ ἦτο ἀδύνατο νὰ ἀνακηρυχθῇ κατὰ τὸν διαγωνισμὸ αὐτὸ ἡ Μὶς «τέλειο δέρμα», γιατὶ τέτοιο δέρμα δὲν ὑπάρχει. Μόνον σὲ μερικὰ παιδάκια βρίσκει κανεὶς μιὰ τέλεια καὶ ἀνυψάδιαστη ἐπιδερμίδα. Μπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ πῇ χωρὶς νὰ εἶναι ὑπερβολικός, ὅτι τὸ δέρμα τοῦ προσώπου εἶναι πάντοτε λιπαρὸ ἢ ξηρὸ καὶ ὅτι σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες αὐτὲς χρειάζονται ἰδιαίτερες φροντίδες καὶ ἰδιαίτερες περιποιήσεις μὲ διάφορα καλλυντικά.

Γιατὶ ὅμως ἡ ἐπιδερμίδα μερικῶν γυναικῶν — συνήθως τῶν ξανθῶν — παθαίνει λεπτὰ σκασίματα καὶ ξεφλουδίσματα, ἐνῶ ἡ ἐπιδερμίδα ἄλλων — ἰδιαιτέρως τῶν μελαχρινῶν — ἔχει στίλπνη ὄψι καὶ λερώνεται γρήγορα;

Ὅταν τὸ δέρμα εἶναι σὲ φυσιολογικὴ κατάστασι ἔχει τὴν λιπαρότητα καὶ τὴν μαλακότητα ποὺ χρειάζεται, τὴν ὁποίαν τοῦ δίδουν οἱ ἀδένες τοῦ προσώπου.

Ἐὰν ἡ Ἔκκρισις τῶν ἀδένων εἶναι ὑπερβολική, τὸ δέρμα γίνεται πολὺ λιπαρό. Ἐὰν τοὐναντίον ἡ Ἔκκρισις δὲν εἶναι ἀρκετή, τὸ δέρμα παρουσιάζει ὄχι φυσιολογική ξηρότητα.

Τὴν ἔκκρισι τῶν ἀδένων τοῦ προσώπου εὐνοοῦν πολὺ ἡ καθηστικὴ ζωὴ καὶ ἡ κατάχρησις τροφῶν μᾶλλον τοξικῶν. Ἀπεναντίας τὸ κρύο τὸν χειμῶνα, ἡ ζωὴ στὸ ὑπαιθρο καὶ ἡ ἔκθεσις εἰς τὸν ἥλιο καὶ εἰς κακοκαιρίας περιορίζουν τὴν ἐνεργητικότητα τῶν δερματικῶν ἀδένων.

Τέλος οἱ λειτουργίες τῶν ἐνδοκρινικῶν ἀδένων ἰδίως τῶν σεξουαλικῶν ὀργάνων ἔχουν μιὰ ἐνεργητικὴ ἐπίδρασι.

Οἱ ἀδένες τοῦ προσώπου δὲν ἔχουν τὴν ἴδια πυκνότητα σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνειά του καὶ γι' αὐτὸ παρατηροῦμε πολλὲς φορὲς ὅτι τὸ δέρμα σὲ ὅλα σημεῖα εἶναι πολὺ ξηρὸ καὶ σὲ ὅλλα πολὺ λιπαρό.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξακριβώσωμε ἀκριβῶς ποιὰ εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ δέρματός μας καὶ νὰ κάνωμε ἀνάλογη θεραπεία, ὥστε νὰ περιορίσωμε τὶς ὑπερβολικὲς ἐκκρίσεις ὡρισμένων ἀδένων τοῦ προσώπου μας καὶ νὰ αὐξήσωμε τὶς ἐκκρίσεις τῶν ἄλλων ἀδένων, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουν ἀνεπάρκεια.

Ὁ εἰδικὸς γιατρὸς θὰ σᾶς καθοδηγήσῃ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ γίνῃ ἡ θεραπεία αὐτὴ καὶ ποιὰ μέσα θὰ χρησιμοποιήσετε.

ΩΡΑΙΟΙ ΩΜΟΙ ΜΕ

ΑΚΟΜΗ καὶ ὁπὸ τὴν πιὸ μοντέρνα ἀντίληψι, ἕνα ὡραῖο στεκολτὲ προϋποθέτει ἕνα στέρνο ἀρκετὰ ἀνάγλυφο, στρογγυλοὺς ὤμους, γεμάτες μπράτσα καὶ τέλος μιὰ ἴσια πλάτη χωρὶς προεξοχὲς ἀπὸ κόκκαλα.

Σπάνιες εἶναι οἱ γυναῖκες ποὺ παρουσιάζουν μιὰ τέτοια τελειότητα καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ κρύψουν ὡρισμένες ἀτέλειες.

Εὐτυχῶς, μὲ τὴν φυσικὴ ἀγωγή, μποροῦμε νὰ διορθώσωμε τὶς μικρὲς φυσικὲς ἀτέλειες.

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΤΗΣ.— Στὶς πιὸ ἀδύνατες γυναῖκες, ἡ πλάτη συχνὰ ἔχει μιὰ τάσι νὰ στρογγυλεύῃ καὶ νὰ γέρνῃ πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ στῆθος βαθουλώνει καὶ ξεχωρίζουν οἱ σπόνδυλοι καὶ οἱ πλάκες.

Μπορεῖτε νὰ διορθώσετε τὸ ἐλάττωμα αὐτό, ἂν προσπαθῆτε νὰ στέκεσθε πάντοτε ἴσια, καὶ μὲ ἀσκήσεις ποὺ θὰ σᾶς συνηθίσουν νὰ σηκώνετε τὸ κεφάλι, νὰ τὸ φέρνετε πρὸς τὰ πίσω, ὥστε ἡ σπονδυλικὴ σας στῆλη νὰ πάρῃ τὴν κάθετο γραμμὴ ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ.

Μία ἀπὸ τὶς καλλίτερες ἀσκήσεις εἶναι νὰ κάνετε τὴν «σφίγγα», δηλαδὴ, νὰ ξαπλώνεσθε στὸ πάτωμα μὲ τὴν κοιλιά, μὲ χέρια τεντωμένα καὶ νὰ ἀνασηκώνετε, σιγὰ σιγά, τὸν κορμό, φέροντας τὰ μπράτσα σας πρὸς τὸν κορμό, καὶ κατόπιν νὰ σπηρίζεσθε πάνω στοὺς βραχίονας.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκτελῆτε ἐξ ἑκὰς δέκα φορές, θὰ ρίχνετε τὸ κεφάλι πίσω, τὸ βλέμμα σας θὰ κυττάζῃ τὸ ταβάνι καὶ θὰ ἀναπνέετε βαθειά.

Η ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΤΗΣ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ. Σὲ ὅλες γυναῖκες ἡ πλάτη εἶνε ἴσια, ἄλλα καὶ τὸ στῆθος ἐπίσης. Λείπει ἀπὸ τὸ στέρνο ἡ ἐλαστικὴ στρογγυλότης καὶ ἡ σταθερότητα τῶν μυῶν, ποὺ μόνον αὐτὲς δίνουν γλυπτικὴ τελειότητα στὸ στεκολτέ. Γιὰ νὰ ἀποκτήσετε τὴν τελειότητα αὐτή, οἱ εἰδικοὶ συνιστοῦν ἑτοιμασία τῆς μπάλας.

Πρῶτα ρίχνετε τὴν μπάλα ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι στὸ ἄλλο. Ἔπειτα, μὲ τὰ δυὸ χέρια σὰν πετάτες ψητὰ καὶ κατόπιν πιάνετε τὴν μπάλα πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὴν ρίχνετε ἐμπρὸς μὲ δύναμι.

Στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ στῆθος εἶνε λίγο μαλακὸ ἢ πέφτει, ἡ παρακάτω ἄσκησις εἶνε πολὺ ἀποτελεσματική.

Ξαπλωθῆτε στὸ πάτωμα ἀνάσκελα, πάρετε ἕνα βαρὺ ἀντικείμενο, τὸ ὁποῖον περνᾶτε ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο χέρι, χωρὶς νὰ λυγίζετε τὰ μπράτσα καὶ χωρὶς νὰ ἀνασηκώνετε ἀπὸ τὸ πάτωμα τοὺς ὤμους καὶ τὸ κεφάλι.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΩΝ ΜΠΡΑΤΣΩΝ. Τὰ μπράτσα ἀποτελοῦν μέρος τοῦ στεκολτέ; Βέβαια ναί. Εἶνε μάλιστα τὸ ὡραιότερο σ[illegible]λισμά του, προπάντων μὲ τὴν σημερινὴ μόδα ποὺ φρίνουν νὰ φαίν[illegible] [illegible]ρχαίων πτυχώσεων, [illegible]χη τοῦ χεριοῦ.

Γιὰ νὰ γεμίσετε τὰ ἀδύνατα μπράτσα ἢ νὰ τὰ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὰ περιττὰ λίπη, τίποτα δὲν εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τὰ σπόρ ὅλων τῶν εἰδῶν. Μὲ μιὰ προτίμησι, ὡν τούτοις, γιὰ τὸ κρόσσι, καὶ τὸ κουτί, ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βραχίονος καὶ τὸ κουτὶ σὲ κανό, ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος.

ΩΡΑΙΟΙ ΩΜΟΙ ΜΕ ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ

Ἐὰν ἐπιμένωμε στὴν καλλιγραμμία τοῦ στεκολτέ, τὸ κίνδυνο ἐπειδὴ μᾶς φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον ἐνδιαφέρον ζήτημα.

Δὲν εἶνε λιγώτερο ἀληθινὸ ὅτι ἡ ὀμορφιὰ τοῦ μαιμοῦ, τῶν ὤμων καὶ τῶν μπράτσων, προπάντων σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν φρεσκάδα τοῦ δέρματος, ἐξαρτᾶται ἐπίσης καὶ ἀπὸ ἄλλες περιποιήσεις.

Τὸ μασσὰζ ὠφελεῖ, ὅπως ὠφελεῖ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σᾶς ὑπενθυμίσωμε ὅσα τόσο συχνὰ σᾶς εἴπαμε καὶ ξέρετε πολὺ καλά.

Γιὰ νὰ διορθώσετε τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα τοῦ στεκολτέ: ὑπερβολικὰ λίπη κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι, τὸν λαιμόν, τὸν αὐχένα, τὸ μασσὰζ μὲ τὰ χέρια, ὅταν γίνεται ἀπὸ τεπελοφείνη εἰδικῆ, μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰ πρακτικὴ καλλιγραμμία. Εἶνε, ὅς τὸ παίμε ἀμέσως, σχεδὸν ἀδύνατο νὰ κάνῃ κανεὶς μόνος του μασσὰζ.

Τὸ μασσὰζ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων ἀποκαθιστᾶ χαλαρώσεως τῶν μυῶν καὶ ξεκουράσματος ἐκείνου ποὺ ὑποβάλλεται στὴ θεραπεία αὐτή, ἄλλα δὲ αὐτὰ εἶναι ἀσυμβίβαστα μὲ τὴν φροντίδα καὶ τὴν προσπάθεια ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ κάνῃ κανεὶς μόνος του μασσὰζ. Τὸ πολὺ πολὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ μόνος ἕνα μάλαγμα στὰ μπράτσα.

Ἡ εἰδικὴ ἀρχίζει ἕνα ἐλαφρὸ μασσὰζ κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, μασσὰζ μαλακὸ, μὲ κυκλικὴ κίνηση, γιὰ νὰ μὴ χαλαρώσῃ τὴν λεπτὴ ἐπιδερμίδα τοῦ μέρους αὐτοῦ.

Ἔπειτα συνεχίζει μὲ τεμαχίσματα καὶ ἐλαφρὰ καὶ γρήγορα κτυπήματα καὶ κατόπιν μὲ ἕνα χάδεμα ἀρκετὰ ἐπίμονο. Πρῶτα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ ἕως τὰ αὐτιά καὶ ἔπειτα πρὸς τὰ κάτω.

Οἱ πολὺ ἀδύνατες γυναῖκες, ὅπως καὶ οἱ πολὺ παχεῖες, βρίσκουν ὠφέλεια στὸ μασσὰζ. Γιατὶ τὸ μασσὰζ δυναμώνοντας τὴν κυκλοφορία δημιουργεῖ τὴν ἰσορροπία τῆς κυκλοφορίας ποὺ δυναμώνει τοὺς ἰσοτούς.

Ἐὰν ὁ αὐχένας ἔχῃ περιττὰ λίπη, τὸ ἐπιστημονικὸ μασσὰζ εἶνε ἰδιαιτέρως ἀπορρητήριο. Τὸ ἴδιο ἔχομε νὰ ποῦμε γιὰ τὴν πλάτη καὶ γιὰ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βραχίονος ποὺ ὑπόκεινται σὲ δόμιαι δυσμορφίες.

Τὸ μασσὰζ γίνεται πάντοτε μὲ μιὰ ποιοτικὴ κρέμα, ἡ ὁποία ταυτοχρόνως τρέφει τὸ δέρμα.

Ὡραῖοι ὦμοι...

ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ "Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ;

ΑΝ ΕΙΣΑΣΤΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΑΡΙΝΤΑ...

Πῶς θὰ ἀντιμετωπίζατε τὰ ἔθιμα τοῦ 'Ισλάμ;

ΓΡΟ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Φαρούκ ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μὲ τὴν ὡραία πριγκήπισσα Σατινάζ, ποὺ ἔγινε σήμερα Βασίλισσα Φαρίντα. Ἔπειδὴ κανένας νόμος δὲν ὑποχρεώνει τοὺς Βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου νὰ παίρνουν γιὰ συζύγους των πριγκήπισσες ὁμότιμές των, ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα, ὁ Βασιλεὺς Φαρούκ μπόρεσε νὰ ἑνώσῃ τὴ ζωή του μὲ τὴ ζωὴ τῆς νεαρῆς Σατινάζ, τῆς παιδικῆς του φίλης, ποὺ ἀνετράφη σχεδὸν μαζύ του στὸ παλάτι ὅσου ἡ μητέρα της ἦταν κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς Βασίλισσης Ναζλῆ, τῆς μητέρας τοῦ Φαρούκ. Ναί. ἀλλὰ ἡ νέα Βασίλισσα, ποὺ ἔχει λαμπρὴ μόρφωσι, ἔχει ἀνατραφῆ ἐντελῶς εὐρωπαϊκὰ καὶ ζοῦσε ἐντελῶς ἐλεύθερα σὰν μιὰ νέα Εὐρωπαία. Σήμερα ποὺ γίνεται Βασίλισσα πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ζυγὸ τῆς αἰώνιας παραδόσεως τοῦ 'Ισλάμ, νὰ ζήσῃ σχεδὸν ἀποκλεισμένα ὡς σύζυγος καὶ μητέρα στὴ σκιὰ τοῦ βασιλικοῦ της συζύγου. Βέβαια δὲν πρόκειται νὰ φορέσῃ «φερετζὲ» κ' οὔτε νὰ κλεισθῇ στὸ χαρέμι ὑπὸ τὴν φύλαξι εὐνούχων... Ἀλλὰ ὡς τόσο ἡ ἐξετερικὴ ζωὴ τῆς βασιλίσσης θὰ εἶνε περιωρισμένη στὸν οἰκογενειακὸ χῶρο.

"Αν εἶσθε ἡ Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θὰ μπορούσατε νὰ ἀποκύψετε χωρὶς δυσαρέσκεια καὶ χωρὶς λύπη στὰ προγονικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα ἀφοῦ προηγουμένως θὰ εἴχατε ζήσει μὲ ἐλευθερο καὶ μοντέρνο τρόπο; Νὰ μὰ ἐρώτησις ποὺ ἀπέτεινε στὶς ἀναγνώστριές του ἕνα γαλλικὸ περιοδικό.

Εἶνε μιὰ ἐρώτησις, ἀλήθεια, σπουδαία ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς γυναικείας ἐξελίξεως. Καὶ ἰδοὺ τί ἀπήντησαν μιὰ γυναίκα τῶν Γραμμάτων ἀφ' ἑνὸς, ἡ γνωστὴ συγγραφεὺς Μύριαμ Χάρρυ, καὶ μιὰ καλλιτέχνις, ἡ Ζερμαὶν Σαμπλόν ἀφ' ἑτέρου.

⁂

Ἡ Μύριαμ Χάρρυ ἔχει ζήσει πολὺ στὴν Αἴγυπτο, ἔχει γνωρισθῆ μὲ πολλὲς Αἰγύπτιες καὶ ἔχει ἀποκαλύψει σὲ πολλὰ της βιβλία τὶς ψυχές των. Ἡ γνώμη της ἔχει ἑπομένως ἰδιαίτερη σημασία.

—"Οχι, λέγει, ἡ νέα Βασίλισσα δὲν θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς καὶ θὰ προσαρμοσθῆ εὔκολα στὶς νέες γι' αὐτὴν, παλαιὲς συνήθειες. Ἡ εὐρωπαϊκὴ αὐτὴ μόρφωσις ποὺ σᾶς φαίνεται σὰν ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία της, εἶνε μόνον ἐξωτερικὴ καὶ ἐπιφανειακή. Στὴν πραγματικότητα τὰ κορίτσια ζοῦν μὲ τὴ μητέρα καὶ τὴ γιαγιά τους σύμφωνα μὲ τὴν ἰσλαμικὴ παράδοσι, καὶ ξέρουν πολὺ καλὰ ὅτι στὴν παράδοσι αὐτὴν θὰ ἐπιστρέψουν ὁλοτοὺς Βασιλεῖς! Τί τύχη! Γι' αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς δὲν θὰ εἶνε ὁ Βασιλεὺς, θὰ εἶνε, ἁπλοῦ στατα, ὁ σύζυγός της, ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαπᾶ... Κι' ἔπειτα... γιὰ πέστε μου... διαβάστε τὴν Ἱστορία τῆς Γαλλίας... Μήπως οἱ φεουδάρχες Βασίλισσες δὲν ἔζησαν μιὰ ζωὴ ἀποτραβηγμένη, μιὰ ζωὴ εἰρηνικὴ σὰν μητέρες καὶ οἰκοδέσποινες, σὰν σκιὰ τῶν διαφόρων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ δὲν τὴν ἐπιτιμοῦν τόσο. Εἶναι ἕνα εἴδωλο ποὺ λατρεύουν.... —Ἕνα εἴδωλο ποὺ πλήττει...

—Ὤ! ὄχι. Ἡ ζωὴ τοῦ χαρεμιοῦ εἶναι πολὺ εὐθυμη. Σᾶς βεβαιῶ πὼς πολὺ θὰ μ' ἄρεσε νὰ εἶμαι μιὰ «κυρία τοῦ χαρεμιοῦ» νὰ ζῶ σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορο καὶ σὲ θαυμάσιους κῆπους... Ἡ Βασίλισσα θὰ ἔχῃ στὸ διαμέρισμά της βιβλία, διασκεδάσεις, θὰ ἀποκτήσῃ ἀμέσως ἕνα παιδί. Τί ἀνάγκη θὰ ἔχῃ νὰ ἀναζητήσῃ ἐξωτερικὲς διασκεδάσεις ποὺ στὸ μεταξὺ θὰ μπόρεσε νὰ ἀντιληφθῆ πόσο εἶνε μάταιες καὶ ἄδειες; Πιστέψτε με. Ἐγνώρισα τὴν πριγκήπισσα Ναζλῆ, θεία τῆς συζύγου τοῦ Βασιλέως, ποὺ ὑπῆρξε ἡ «πρώτη γειρφετημένη». Ἀλλὰ δὲν ἦταν γειραφετημένη παρὰ μόνο ὅσο βρισκόταν στὴ Γαλλία καὶ ὅταν ἐπέστρεφε στὴν Αἴγυπτο ἀπέκτητε χωρὶς κόπο στὶς πατροπαράδοτες συνήθειες... Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρία Σαρδοὺ-πασσά, τὴν πρώτη Αἰγυπτία φεμινίστρια, ποὺ ἐπίσης γνωρίζω καλὰ, θὰ ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ ἡ γυναίκα τῆς Ἀνατολῆς περισσότερα πλεονεκτήματα τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ διατηρώντας συγχρόνως ὅλα τὰ προνόμια τοῦ 'Ισλάμ γιατὶ δέδεται δὲν θὰ ἀγνοῆσε ὅτι τὸ Κοράνι» εἶνε πολὺ πιὸ φεμινιστικὸ ἀπὸ τὸν Κώδικα τοῦ Ναπολέοντος!

—Τότε λοιπὸν, κατὰ τὴν γνώμη σας, ἡ βασίλισσα Φαρίντα δὲν θὰ εἶνε μιὰ «ἀπογοητευμένη»;

—"Οχι. Τὸ πολὺ στὴν ἀρχὴ δὲν θὰ εἶναι προσανατολισμένη. Θὰ συνηθίσῃ ὅμως γρήγορα καὶ θὰ εἶνε εὐτυχισμένη. Ἡ δική μου ἀποίησις εἶνε αὐτή: «Γιὰ νὰ ζήσωμε εὐτυχισμένες πρέπει νὰ ζήσωμε ἀποτραβηγμένες, σκεπασμένες...»

—Μὰ αὐτὴ ἡ περιωρισμένη ζωή...

—Μὰ εἶνε κάτι τὸ θαυμάσιο γιὰ μιὰ Βασίλισσα! Φανταισθῆτε: νὰ εἶνε ἀπηλλαγμένη ἀπ' τὶς ὑποδοχὲς τῆς Αὐλῆς, ἀπ' τὶς ἐπίσημες τελετὲς ἀπ' τὴν ἐτιμότητα ποὺ τυραννεῖ τὴν σέβονται καὶ δὲν τὴν ἐπιτιμοῦν τόσο. Εἶναι ἕνα εἴδωλο ποὺ λατρεύουν.... —Ἕνα εἴδωλο ποὺ πλήττει...

—Ὤ! ὄχι. Ἡ ζωὴ τοῦ χαρεμιοῦ εἶναι πολὺ εὐθυμη. Σᾶς βεβαιῶ πὼς πολὺ θὰ μ' ἄρεσε νὰ εἶμαι μιὰ «κυρία τοῦ χαρεμιοῦ» νὰ ζῶ σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορο καὶ σὲ θαυμάσιους κήπους... Ἡ Βασίλισσα θὰ ἔχῃ στὸ διαμέρισμά της βιβλία, διασκεδάσεις, θὰ ἀποκτήσῃ ἀμέσως ἕνα παιδί. Τί ἀνάγκη θὰ ἔχῃ νὰ ἀναζητήσῃ ἐξωτερικὲς διασκεδάσεις ποὺ στὸ μεταξὺ θὰ μπόρεσε νὰ ἀντιληφθῆ πόσο εἶνε μάταιες καὶ ἄδειες; Πιστέψτε με. Ἐγνώρισα τὴν πριγκήπισσα Ναζλῆ, θεία τῆς συζύγου τοῦ Βασιλέως, ποὺ ὑπῆρξε ἡ «πρώτη γειρφετημένη». Ἀλλὰ δὲν ἦταν γειραφετημένη παρὰ μόνο ὅσο βρισκόταν στὴ Γαλλία καὶ ὅταν ἐπέστρεφε στὴν Αἴγυπτο ἀπέκτητε χωρὶς κόπο στὶς πατροπαράδοτες συνήθειες... Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρία Σαρδοὺ-πασσά, τὴν πρώτη Αἰγυπτία φεμινίστρια, ποὺ ἐπίσης γνωρίζω καλὰ, θὰ ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ ἡ γυναίκα τῆς Ἀνατολῆς περισσότερα πλεονεκτήματα τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ διατηρώντας συγχρόνως ὅλα τὰ προνόμια τοῦ 'Ισλάμ γιατὶ δέδεται δὲν θὰ ἀγνοῆσε ὅτι τὸ Κοράνι» εἶνε πολὺ πιὸ φεμινιστικὸ ἀπὸ τὸν Κώδικα τοῦ Ναπολέοντος!

—Τότε λοιπὸν, κατὰ τὴν γνώμη σας, ἡ βασίλισσα Φαρίντα δὲν θὰ εἶνε μιὰ «ἀπογοητευμένη»;

—"Οχι. Τὸ πολὺ στὴν ἀρχὴ δὲν θὰ εἶναι προσανατολισμένη. Θὰ συνηθίσῃ ὅμως γρήγορα καὶ θὰ εἶνε εὐτυχισμένη. Ἡ δική μου ἀποίησις εἶνε αὐτή: «Γιὰ νὰ ζήσωμε εὐτυχισμένες πρέπει νὰ ζήσωμε ἀποτραβηγμένες, σκεπασμένες...»

—Μὰ αὐτὴ ἡ περιωρισμένη ζωή...

—Μὰ εἶνε κάτι τὸ θαυμάσιο γιὰ μιὰ Βασίλισσα! Φανταισθῆτε: νὰ εἶνε ἀπηλλαγμένη ἀπ' τὶς ὑποδοχὲς τῆς Αὐλῆς, ἀπ' τὶς ἐπίσημες τελετὲς ἀπ' τὴν ἐτιμότητα ποὺ τυραννεῖ

φληρωτικὰ με-εὐνοουμένων ποὺ τὶς ἄφηνεν νὰ λάμψουν ὅσο τὰ τὸ γαμο ἤθελαν:...

⁂

Καὶ ἡ Ζερμαὶν Σαμπλὸν ἐγνόρισε ἐπίσης τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴ ζωὴ τῶν Αἰγυπτίων γυναικῶν.

—Τὸ ζήτημα εἶνε, λέγει, ἂν ἡ Βασίλισσα Φαρίντα διετήρησε ἔτσι τὴν καρδιά της, παρὰ τὴν εὐρωπαϊκὴ ἀνατροφή της. ὥστε νὰ μπορῇ νὰ φυλακισθῆ σ' ἕνα μοναδικὸ ἔρωτα, νὰ μὴ θέλῃ τίποτα ἔξω ἀπ' τὸν ἄνδρα της, τὰ παιδιά της, τὸ σπίτι της... Τότε θὰ εἶνε εὐτυχισμένη.

—Εἴπατε ὅμως «φυλακισμένη». Εἶνε ἡ σωστὴ λέξις. Ὅσο χρυσῆ, ὅσο εὐχάριστη κι' ἂν εἶνε ἡ φυλακὴ, εἶνε πάντα φυλακή... Ἕνα πουλὶ ποὺ γεννήθηκε στὸ κλουβὶ δὲν ὑποφέρει. Συχνὰ ὅμως εἶνε ἀδύνατο νὰ συνηθίσῃ στὸ κλουβὶ τὸ πουλὶ ποὺ γνώρισε τὴν ἐλευθερία. Ἡ νέα Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου ποὺ ἀνετράφη τὸν ἐλεύθερα, θὰ συνηθίσῃ στὸ κλουβί της;

—Τῆς τὸ εὔχομαι, λέει ἡ Ζερμαὶν Σαμπλόν.

—Καλὰ, ἀλλὰ σεῖς, ἂν σας ζητοῦσαν νὰ παραιτήσετε ἕνα μέρος τῆς ζωῆς σας, τὰ σπόρ, τὰ ταξείδια, τὴν κοσμικὴ ζωή;...

—Ναὶ αὐτὰ δὲν θὰ ἦταν εὐχάριστο... Αὐτὸ εἶνε μιὰ θυσία στὴν ὁποίαν δὲν μπορεῖ νὰ συναινέσῃ κανείς παρὰ μόνο μὲ τὸ ἀνταλλαγμα ἑνὸς μεγάλου ἔρωτος... Ἂν ἡ Βασίλισσα ἀγαπᾶ βαθειὰ, φλογερὰ τὸν σύζυγό της, θὰ συναινέσῃ μὲ χαρὰ, χωρὶς νὰ λυπηθῆ γιὰ τίποτα. Ἀλλὰ ἂν δὲν τὸν ἀγαπᾶ ἀρκετὰ, θὰ βαρεθῆ τὴν κάποιο μονότονη ζωή της καὶ ἴσως θὰ ὑποφέρῃ ὅταν θυμᾶται τὴν ἐποχὴ ποὺ σὰν ἁπλὸ κορίτσι μποροῦσε νὰ παγαίνῃ καὶ νὰ ἔρχεται καὶ κολυμβᾶ νὰ παίζῃ τέννις, νὰ κάνῃ σκί... Τώρα κλείνει τὴν πόρτα τοῦ Σύμπαντος μπροστὰ στὴ νεότητά της. Εἴθε νὰ δρῇ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, στὸ σπίτι της, ἀρκετὸ ἔρωτα, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμήσῃ ποτὲ νὰ σπρώξῃ αὐτὴ τὴν πόρτα!

—Καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον αὐτὸν, νομίζετε πὼς θὰ εἶνε εὐτυχισμένη;

Ἡ Ζερμαὶν γέρνει τὸ κεφάλι, ἐνῷ τὸ θλέμμα της παίρνει μιὰ βαθειὰ σοβαρότητα:

—Ναί. Θέλω τὴν πιὸ μεγάλη εὐτυχία ποὺ μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ ποτὲ μιὰ γυναίκα. Μήτως ὅλες μας δὲν ὀνειρευθήκαμε ἕνα μοναδικὸ ἔρωτα, ἀπάνω ἀπὸ χρόνο καὶ τόπο. μακρυὰ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ μόνη συντροφιὰ ἐκείνου ποὺ θὰ ἀντιπροσωπεύῃ ὅλο τὸ Σύμπαν;...

MIREILLE BROCEY

ΜΙΑ ΚΟΚΚΙΝΗ ΕΞΟΧΟΤΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΛΟΝΤΑΪ

Ἡ πρεσβευτίνα τῶν Σοβιέτ στὴ Στοκχόλμη περιέπεσε κι' αὐτὴ στὴ δυσμένειατοῦ Κρεμλίνου;

"ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ ΚΟΛΟΝΤΑΪ,,

"Ἐγράφη τελευταίως ὅτι μέσα εἰς τὸν ἅγιον διωγμὸν τῶν ἀντιστατικῶν ποὺ γίνεται στὴ Ρωσσία, περιλαμβάνεται καὶ ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα Κολονταΐ, πρεσβεῖρα τῶν Σοβιέτ στὴ Στοκχόλμη. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἕνα Γαλλικὸ περιοδικὸ δημοσιεύει τὸ κατωτέρω ἐνδιαφέρον ἄρθρον γιὰ τὴν σταδιοδρομίαν τῆς ὑπὸ δυσμένειαν κόκκινης αὐτῆς ἐξοχότητος.

ΑΛΛ, φώναξε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς, αὐτὴ φορᾶει μεταξωτὲς κάλτσες...

Ἦταν μετὰ τὰ γεγονότα, ποὺ ἀκολούθησαν τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸ πόλεμο. Ἡ τσαρικὴ ἀστυνομία εἶχε κάνει «ἔφοδο» σὲ μιὰ φτωχοσυνοικία τῆς Πετρουπόλεως καὶ εἶχε φύγει φέρνοντας μαζύ της μιὰ κοραβιὰ ἀπὸ συνωμότες.

—...κάλτσες, συνέχισε, ποὺ ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τρία ρούβλια.

—Τριάμισι ρούβλια, εἶπε ἡ νέα ποὺ τὶς φοροῦσε.

—Ποῦ τὶς ἔκλεψες ; ρώτησε ἀπότομα ὁ ἀστυνομικός.

—Τὶς παρήγγειλα στὴ Ρὺ ντὲ λὰ Παί, στὸ Παρίσι, ἀπάντησε ἥσυχα ἡ νέα.

Ὁ ἀστυνομικὸς μαλάκωσε. Διάβολε, μπορεῖ νὰ λέῃ ἀλήθεια αὐτὴ ἡ ὡμορφούλα.

Καὶ μὲ κάποιαν εὐγένεια :

—Πῶς λέγεστε ;

—Ἀλεξάνδρα Τομάντοβιτς.

—Τοῦ στρατηγοῦ ;

—Πραγματικά, συμβαίνει ὁ στρατηγὸς Τομάντοβιτς νὰ εἶναι πατέρας μου.

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ στρατηγὸς ἔλαβε μιὰ ἐπείγουσα πρόσκλησι γιὰ τὴν ἀστυνομία.

—Ἡ κόρη σας, τοῦ εἶπαν ἐκεῖ, ἔχει κακὲς συναναστροφές. Στείλατέ την νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι στὸ ἐξωτερικό, ἀλλὰ ὄχι πρὸς Θεοῦ ! στὴν Ἑλβετία. Προτιμότερο θὰ ἦταν νὰ τὴν στέλνατε στὸ Κάρλσμπαντ ἢ στὸ Μόντε - Κάρλο. Ἐκεῖ θὰ χορέψῃ, θὰ διασκεδάσῃ, θὰ συναναστραφῆ κοσμο καλὸ, θὰ...

—Τίποτε ἀπ' αὐτὰ, διέκοψε ἀπότομα ὁ στρατηγὸς, ἁπλούστατα, θὰ τὴν παντρέψω.

* * *

Ἀλλὰ ὅπως ὁ στρατηγὸς Τομάντοβιτς δὲν μπόρεσε νὰ «δαμάσῃ» τὸ ἀνήμερο ἐκεῖνο πλάσμα, ἔτσι καὶ ὁ σύζυγός, ὁ συνταγματάρχης Κολοντάϊ δὲν κατάφερε τίποτε.

Μίλησαν πολὺ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ γιὰ κάποια ὡραία κι' ἄγνωστη γυναῖκα, ποὺ ἔπαιρνε μέρος στὶς παράνομες πολιτικὲς συνελεύσεις τῶν ἐχθρῶν τοῦ καθεστῶτος καὶ ἡ ὁποία ξέφευγε πάντοτε τὴν τελευταία στιγμὴ, ὅταν ἡ ἀστυνομία, ἡ παμπόνηρη Ὄχρανα, κατάφερνε ν' ἀνακτήσῃ τὸ μέρος τῆς συνκεντρώσεως.

Ἀλεξάνδρα Κολεντάϊ, ἡ μόνη γυνῶϊκα πρεσβευτίνα, ποὺ λέγεται ὅτι περιέπεσε τώρα στὴ δυσμένεια τοῦ Στάλιν.

Ἡ ἀστυνομία δὲν σκεπτόταν καθόλου, βέβαια, νὰ πάῃ νὰ κάμῃ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ συνταγματάρχου Κολοντάϊ, ποὺ ἦ προσήλωσις στὸ καθεστὼς ἦταν ἀναμφισβήτητη. Μόλις ἔφτανε σπίτι της ἡ Ἀλεξάνδρα, ἀκόμα ξαναμμένη ἀπ' τὰ ἔξαλλα λόγια, ποὺ εἶχεν πῆ στὶς συγκεντρώσεις, ἔπαιρνε ἀμέσως ἕνα ἀρωματικὸ μπάνιο καὶ ξάπλωνε στὸ περίφημο κρεββάτι της, γιὰ νὰ διαβάσῃ κανένα Γαλλικὸ ἢ Ἔγγλέζικο (μιλοῦσε αὐτὲς τὶς δυὸ γλῶσσες καὶ μερικὲς ἄλλες ἀκόμα περίφημα) τῆς μόδας, ἢ νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄνδρα της στὸ Αὐτοκρατορικὸ Ἀνάκτορο, ἢ στὸ Θέατρο Μιοέλ.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Κολεντάϊ, πηγαίνουσα εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας γιὰ νὰ ἐπιδώσῃ τὰ διπλωματικὰ της.

Γιὰ μερικὰ χρόνια ἡ Ἀλεξάνδρα Κολοντάϊ μπόρεσε νὰ ζήσῃ αὐτὴ τὴ διπλὴ προσωπικότητα, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἡ ἀστυνομία τὴν ἀνεκάλυψε.

Ἐξορίσε...

Παρίσι, Γενεύη, Λωζάννη....

Ἡ Ἀλεξάνδρα ζῇ τὴ ζωὴ τοῦ ἀλητικοῦ ἐξορίστου. Στὸ Μεσπαρνὰς παίζει σκάκι μὲ τὸν Λένιν, τοῦ ὁποίου ἔγινε μιὰ ἀπ' τὶς καλλίτερες βοηθοὺς καὶ γιὰ τὴν ὁποία ὁ διαβολεμένος ἐκεῖνος ἐπαναστάτης μίλησε κολακευτικώτατα σὲ πολλὰ γράμματά του.

Ὁ πόλεμος ξεσπᾶ. Ἀκολουθεῖει τὸν Λένιν στὴ Γενεύη. Ὕστερα στὴν Πετροὺπολι, μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Τσάρου.

Ποτὲ ὅμως, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξορίας της δὲν τῆς ἔλειψαν τὰ χρήματα. Ὁ πατέρας της καὶ ὁ ἄνδρας της, πολὺ ἐπιεικεῖς γιὰ τὶς «παραξενιές της, ὅπως ἔλεγαν, τῆς ἔστελναν ἀφθονα.

* * *

Στὰ 1917 ἡ ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπὴ τὴν στέλλει στὸ στόλο τῆς Βαλτικῆς νὰ κάμῃ προπαγάνδα μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν ἰδίως, ποὺ εἶχαν μείνει πιστοὶ στὸ παλαιὸ καθεστὼς καὶ ὑπέφερναν σὰν τὸ μικρότερο κακὸ τὸν Κερένσκυ.

Δείχνεται ἐκεῖ τολμηρὴ μέχρι τρέλλας. Δὲν διστάζει ν' ἀνεβῇ πάνω στὰ θωρηκτὰ τῆς Κρονστάνδης καὶ νὰ βγάλῃ λόγους. Καὶ μιὰ μέρα, οἱ ναῦτες ἐνθουσιασμένοι φώναξαν :

—Ζήτω ἡ Κυρία !...

Ἀντὶ νὰ φωνάξουν :

—Μποῦαβο, συντρόφισσα !...

Οἱ ἀξιωματικοὶ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ὡραιότατη ἐπαναστάτιδα δὲν ἦταν καθόλου διατεθειμένοι νὰ τὴν συλλάβουν, ἀλλὰ μάλλον νὰ παραδεχτοῦν τὸν μπολσεβικισμό...

Γιὰ τὰ ὡραῖα μάτια τῆς Ἀλεξάνδρας.

Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἀπορρίπτει ὅλες αὐτὲς τὶς προτάσεις καὶ ὅταν ὁ Λένιν κατέλαβε τὴν ἐξουσία καὶ ψήφισε νέους νόμους γιὰ τὸν γάμο κλπ., ἡ Ἀλεξάνδρα Κολοντάϊ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΟΛΕΜΟΝ;

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ Κ. ΟΥΪΝΣΤΟΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ

Ἡ συμμετοχὴ τῶν γυναικῶν εἰς τὸν ἐμφύλιον Ἰσπανικὸν πόλεμον εἶναι ἐξαιρετική. Πολλαὶ Ἰσπανίδες μάχονται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός. Ποία θὰ εἶναι ἡ συμμετοχὴ τῶν εἰς ἕνα μέλλοντα πόλεμον; Καὶ πρὸς θὰ εἶναι; ὁ ρόλος τῶν ὁποίων θὰ παίξουν ; Εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἀπαντᾶ, εἰς τὸ κατωτέρω ἄρθρον του, καὶ μὲ τὴν γαλαικτηριστικήν του ἐπιδεξιότητα καὶ γλαφυρότητα, ὁ ἐπιφανὴς Ἄγγλος πολιτικὸς Οὐίνστον Τσῶρτσιλ.

ΗΛΙΟΣ τῆς εἰσόδου τῶν γυναικῶν εἰς τὴν γραμμὴν τῆς μάχης καὶ τῆς ἀποδύσεώς των εἰς πόλεμον, κινεῖ τὸν ἀποτροπιασμόν. Ὁλόκληρος ὁ πολιτισμὸς τοῦ Δυτικοῦ κόσμου βασίζεται ἐπὶ τῶν παραδόσεων τοῦ ἱπποτισμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀσκοῦν εἰσέτι ἰσχυρὰν ἐπιρροήν. Τὸ θέαμα γυναικῶν ποὺ σέκονται παραπλεύρως τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸ αἱμοτομένον χαράκωμα καὶ σφαγιάζουν ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις, μᾶς φαίνεται ἀγρίωσιν κατώτερον τοῦ ἀνθρώπου. μιοητὸν καὶ ἐπαίσχυντον εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν.

Αὐτὴ ἡ στερεὰ προκατάληψις καὶ ἡ ἔντιμος παρόρησις μᾶς ἔχει ἔλθει ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ ἱπποτισμοῦ. Ἀλλὰ ὁ μεσαιωνικὸς ἱπποτισμὸς ἦτο ἡ πολεμικὴ ἔκφρασις τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, τοὐλάχιστον, βασίζεται ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Ἕνα ἀπὸ τὰ θειότερα θέματα τῆς χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως, εἶναι ἡ ἔξαρσις τοῦ ἀδυνάτου καὶ τοῦ πληγωμένου καὶ τοῦ πτωχοῦ, καὶ ἡ ἔξαρσις τοῦ ἀνηλίκου καὶ τοῦ ὑτερήλικος. Τὸ ζήτημα εἶναι ἐὰν ὁ σύγχρονος κόσμος ἀπομακρύνεται ἀπὸ ὅλα αὐτά.

Εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν παροῦσαν γενεὰν ἀπόκειται νὰ ἀποφασίσωμεν καὶ νὰ καθορίσωμεν, δι' ὁλοκλήρους ἴσως αἰῶνας, ἐὰν τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ θὰ σβεσθοῦν. Ἐὰν αὐτὸ γίνῃ, οἱ βάρβαροι καιρὸ θὰ ἐπανέλθουν. Ἐὰν τὸ ἀνθρώπινον γένος συρθῇ πάλιν μέσα εἰς τὴν μαύρην ἄβυσσον τῆς βαρβαρότητος. αἱ γυναῖκες θὰ σκοτώνουν καὶ θὰ σκοτώνονται μέσα εἰς τὸν γενικὸν ἀλληλοσπαραγμόν.

Οἱ λογικοὶ Ἕλληνες φιλόσοφοι ἠκολούθησαν τὴν ἄποψιν ὅτι αἱ γυναῖκες θὰ ἔπρεπε νὰ πολεμοῦν. Ὁ Πλάτων. ὁ σεβαστότερος ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων στοχαστῶν —ἕνας ποταμὸς διανοήσεως ποὺ διαρκῶς γιὰ ἑπτὰ αἰῶνες εἰς τὴν ἀνωμένην— ἐξῆτασε μὲ κλασσικὴν σοβαρότητα τὴν ἰδέαν τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς τῶν γυναικῶν εἰς τὸν πόλεμον. «Τὰ κορίτσια —ἔγραφεν εἰς τοὺς νόμους του— πρέπει νὰ διδάσκονται ὁλόκληρον τὴν τέχνην τοῦ πολέμου· αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἐκγυμνάζονται εἰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις καὶ τακτικὴν καὶ εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ὅπλων. Ἐνα —ἐκτὸς ἄλλων λόγων— δύνανται νὰ φρουροῦν τὰς ἑστίας καὶ τὰ τέκνα των, ἐὰν οἱ ἄνδρες των εἶνε ἠλιθίοι νὰ πολεμήσουν μακράν. Πρὸς τούτοις, ἐὰν ὁ ἐχθρικὸς στρατὸ; ἤθελεν εἰσβάλῃ. πράγμα τὸ ὁποῖον εἶναι πάντοτε δυνατόν. θὰ ἦτο σημαρὰ διὰ τὴν πολιτείαν ἐὰν αἱ γυναῖκες ἦσαν τόσον αἰσχρὰς ἀγύναστοι, ὥστε ἀντὶ νὰ ἠμπορέσουν νὰ πολεμήσουν μέχρι θανάτου διὰ νὰ προστατεύσουν τὰ τέκνα των. εἰσόδυσαν εἰς τοὺς ναοὺς διὰ νὰ συσκεψωθοῦν γύρω ἀπὸ τοὺς βωμοὺς καὶ νὰ ἱεράσ.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πρότασις τοῦ Πλάτωνος ἠμπόρεσε νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τῶν συγχρόνων τοῦ ὡς καθ' ἑαυτὴν λογική, ὡφείλετο ἀναμφιβόλως ἐν μέρει εἰς τὴν οἰκειότητά τον μὲ ταξειδιωτικὰς ἀφηγήσεις περὶ ἑνὸς ἔθνους πολεμιστριῶν. τῶν Ἀμαζόνων τῆς Καππαδοκίας αἱ ὁποῖαι ἠκρωτηρίαζαν τὰ σώματά των μὲ φωτιὰ διὰ νὰ λαγίζουν καλλίτερα τὸ τόξον καὶ νὰ ρίπτουν δυνατότερα τὸ ἀκόντιον· αὐτὸ τὸ ὄνομά των —γυναῖκες χωρὶς μαστοὺς— ἐμαρτύρει τὸν αὐτοακρωτηριασμόν.

Ἀλλὰ αἱ ἀποκρουστικαὶ αὐταὶ ἀντιλήψεις, λίαν ἐπεῖνος ἀπεδιώχθησαν ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν προόδου. Ἀκόμη καὶ οἱ πλέον προτόγονοι φυλαὶ δαβηδὸν ἢ τοὐλάχιστον ἐν μέρει ἀπηλευθερώθησαν ἀπὸ τὰ ἀποτροπιαστικὸν ἄνευ διακρίσεως ἀνακάτωμα τῶν φύλων εἰς τὸν πόλεμον. Οἱ Ζουλοὶ ἐχρησιμοποίουν τὰς γυναῖκας ὡς δούλας. ὡς κτήνη φόρτου σχεδόν, καὶ τὰς ἠγόραζον νὰ τὰς ἐπώλουν ὅσον τὸ θυνᾶ καὶ τὰς ἀγελάδας· ἀλλὰ εἰς μόνον τὸν ἄρρενα ἐπετρέπετο νὰ ταχῇ γυμνάσθῃ εἰς τὴν γραμμὴν τῆς μάχης.

Ἡ προκατάληψις ἐναντίον τῆς συμμετοχῆς τῶν γυναικῶν εἰς τὸν πόλεμον ἀνάγεται ἀκόμη μακρότερα ἀπὸ τὰς ρίζας τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ ἐκτείνεται εἰς τὰς πρώτας ἀπαρχὰς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐγκατελείφθη ὅπως ὁ κανιβαλισμός, ὁ σταθυὸς ὁ ὁποῖος γάνεται μέσα εἰς τὸ παρελθόν. Ὀφείλομεν ὅ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΤΟΥ 1937

Ἀτομικισμὸς στὰ φορέματα. — Ἀναρχία στὰ καπέλλα...

ΤΩΡΑ ποὺ σχεδὸν πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ἡ σαιζὸν καὶ ἀρχίζομε ν' ἀντιμετωπίζομε τὶς ἐκπλήξεις ποὺ θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἡ μόδα τῆς προσεχοῦς ἀνοίξεως (βλέπε σχετικὸ ἄρθρο στὴν ἀπέναντι σελίδα), ἀξίζει νὰ ἰδοῦμε ἕναν ἀπολογισμὸ τῆς μόδας τοῦ 1937. Τί καινούργιο ἐπέδωλε ; Ποιὲς νέες γραμμὲς ἐχάραξε ; Τί «ἐδημιούργησε» ; Τὸν ἀπολογισμὸν αὐτὸν τὸν τὰ φορέματα καὶ τὴν «ἀναρχία» εἰς τὰ καπέλλα, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνονται αἰσθηταὶ ἀπὸ τὴν περυσινὴν σαιζὸν γιὰ νὰ ἐπικρατήσουν τελείως ἐφέτος.

Ἡ περίεργος αὐτὴ μορφὴ ποὺ προσέλαβε ἡ γυναικεία μόδα ὀφείλεται, ἴσως, στὴν ἀφθονία καὶ τὴν μεγάλη ποικιλία τῶν τόσων συνταρακτικῶν γεγονότων, δὲν ἐπέφερε καμμίαν σημαντικὴν μεταβολὴν εἰς τὰς σφαῖρας τῆς γυναικείας μόδας. Ἁπλῶς κατέστησε ἐντονωτέρας τὰς τάσεις τοῦ «ἀτομικισμοῦ» εἰς τὰ φορέματα καὶ τὴν «ἀναρχία» εἰς τὰ καπέλλα, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνονται αἰσθηταὶ ἀπὸ τὴν περυσινὴν σαιζὸν γιὰ νὰ ἐπικρατήσουν τελείως ἐφέτος.

Οἱ φοῦστες ἔχουν κοντήνει στὰ φορέματα περιπάτου καὶ, γενικῶς, στὰ φορέματα τῆς ἡμέρας, ὄχι ὅμως καὶ στὶς βραδυνὲς ἀμφιέσεις, οἱ ὁποῖες παραμένουν «ποδήρεις». Σ' αὐτὴ τὴν τελευταία σφαῖρα παρατηρεῖται μεγάλη ποικιλία «στύλ». Φαίνεται ὅμως ὅτι προτιμοῦνται τὰ μακρυὰ μανίκια καὶ ὁ κλειστὸς γιακᾶς. Ἐν τούτοις δὲν ἔχουν καταργηθῆ τελείως καὶ τὰ μεγάλα ντεκολτέ.

Πάντως οἱ κομψὲς γυναῖκες πλέον νὰ συμμορφωθοῦν μὲ αὐστηροὺς θεσμούς. Γιὰ νὰ εἶναι ντυμένες πάντοτε συμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας δὲν ἔχουν παρὰ νὰ καταβάλουν μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ προσθέσουν στὴν περιβολή τους κάποιο προσωπικὸ χαρακτῆρα.

Πάντως, στὶς γενικὲς τῶν γραμμὲς, ὅσον ἀφορᾶ τὰ καπέλλα, ἔσον ἀφορᾷ τὰ καπέλλα. Μερικὰ ὅμως ἀπὸ αὐτὰ εἶναι πραγματικὰ χαριτωμένα.....

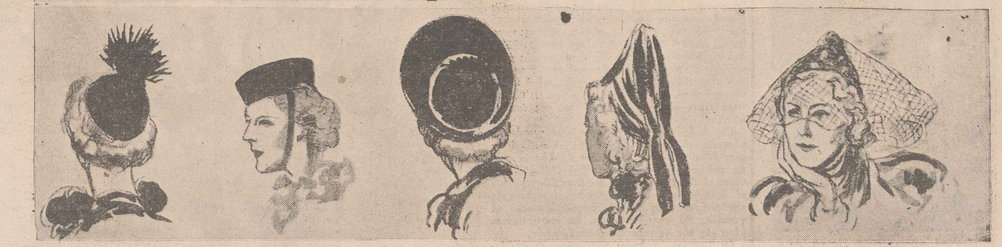

Ὁ «ἀτομικισμὸς» τῆς μόδας τοῦ 1937 ὡδήγησε σὲ μιὰ ἀληθινὴ ἀ ν α ρ χ ί α, ἔσον ἀφορᾷ τὰ καπέλλα. Μερικὰ ὅμως ἀπὸ αὐτὰ εἶναι πραγματικὰ χαριτωμένα.....

Πάντως, στὶς γενικὲς τῶν γραμμὲς, ὅσον ἀφορᾷ τὰ καπέλλα, ἡ ἀπλότης καὶ ἡ πρακτικότης τῶν φορεμάτων περιπάτου, προσδίδουν σ' αὐτὰ Ἀγγλοσαξονικὸ σχεδὸν χαρακτῆρα.

Ἀξίζει τέλος νὰ σημειωθῆ ὅτι στὶς ἀπογευματινὲς συγκεντρώσεις, ὅσο καὶ στὶς ἐσπερίδες ἢ τὶς ἐπίσημες δεξιώσεις, τὰ κοσμήματα ἔχουν καταργηθῆ σχεδὸν τελείως. Μόνο τὰ βραχιόλια ἐξακολουθοῦν νὰ φοροῦνται, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ σκανίως».

Δυὸ κομψὲς Παριζιάνες ντυμένες στῆς Μάγγυ Ρούφ

Μοντέλλα χειμερινῆς μόδας, ὅπως τὰ βλέπει κανεὶς στὸ δάσος τῆς Βουλώνης στὸ Παρίσι.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΜΙΑ ΑΔΙΑΚΡΙΤΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ρομπ-ταγιὲρ καὶ ρόμπ-μαντώ.

Τὰ νέα κάπελλα

Ἡ ταγια ακαδόριστη

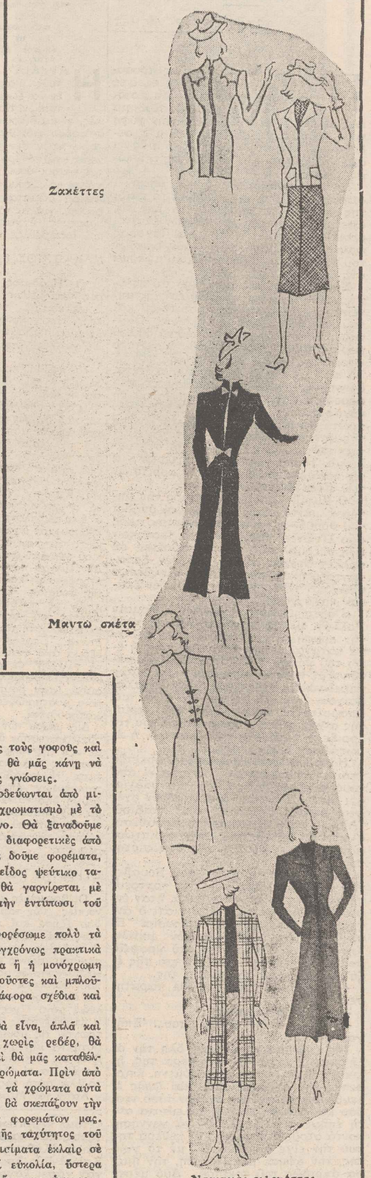

Ζακέττες

Μαντὼ σκέτα

Νεανικὲς σιλουέττες

Οἱ ΜΥΓΔΑΛΙΕΣ μᾶς προαναγγέλλουν τὴν ἄνοιξι, ἀλλ' οἱ μεγάλοι ράπται τὴν ἔφεραν ἀπὸ τώρα. Ἐνῷ ἐμεῖς γυρίζομε χωμένες μέσα στὰ χονδρὰ πανωφόρια μας, ἐκεῖνοι κρυφὰ σὰν τὴ φύσι δημιουργοῦν γιὰ μᾶς τουαλέττες, ἀντάξιες νὰ πανηγυρίσουν τὸν ἐρχομὸ τῆς ἄνοιξης. Γιὰ σᾶς, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, κατωρθώσαμε νὰ πάρωμε μερικὲς πληροφορίες καὶ νὰ σᾶς ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὴν μόδα, τὴν ὁποίαν θὰ γνωρίσετε ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα.

Τὴν ἄνοιξι, ποὺ ὅλα ξαναγίνονται καὶ αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτό του νὰ ξαναγεννιέται, ἡ μόδα θὰ εἶναι πολὺ νεανική. Γιὰ τὴν ἡμέρα οἱ φοῦστες θὰ εἶναι κοντὲς καὶ ἡ σιλουέττα σοβαρὴ καὶ ἁπλῆ. Ἀποχαιρετήσαμε τὰ καπέλλα μὲ τὶς μυτερὲς καλότες, ποὺ μᾶς ἔδιναν τὸ ὕψος τῶν σοφῶν τοῦ μεσαιώνος! Ξαναγυρίζομε στὶς πιὸ χαμηλὲς καὶ φαρδιὲς καλότες, στὰ παλιὰ χαριτωμένα καγοτιὲ μὲ μικρὰ μπόρ, τὰ ὁποῖα θὰ γαρνίρωμε μὲ λουλούδια, πολύχρωμες κορδέλλες, ἀκόμη καὶ μὲ φτερά. Οἱ γαρνιτοῦρες θὰ εἶναι ζωηρόχρωμες, πρὸ πάντων τὰ λουλούδια, ἐκτὸς ἂν προτιμοῦμε ἕνα καπέλλο ἀπὸ πολύχρωμη ψάθα γαρνισμένο μὲ κορδέλλες μονόχρωμες, μὲ πουλιὰ ἢ μὲ τοῦλι. Τὰ ἴσια φορέματα, ποὺ θὰ γαρνίρονται συχνὰ μὲ πλισσὲ ἢ μὲ πιέττες στὴ φούστα, θὰ κρατήσουν μερικὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ εἴδαμε στὰ χειμωνιάτικα φορέματα. Ἐπίσης ἡ μέση σπάνια θὰ σημειώνεται μὲ μιὰ ζώνη: μὲ διάφορα τεχνάσματα πότε θὰ βρίσκεται στὸ ἕνα σημεῖο καὶ πότε στὸ ἄλλο.

Πότε ψηλή, θὰ διαγράφεται μὲ μιὰ ντεκολτὲ ποὺ ἀνεβαίνει, πρὸς τὸ στῆθος, πότε, σὰν ἕνα γιλέκο ἀκαδόριστο, θὰ κατεβαίνῃ πρὸς τοὺς γοφοὺς καὶ μὲ τὰ παιχνίδια της αὐτὰ θὰ μᾶς κάνῃ νὰ χάσωμε τὶς ἀνατομικές μας γνώσεις.

Πολλὰ φορέματα θὰ συνοδεύονται ἀπὸ μικρὰ μπολερὸ ἢ σὲν ἴδιο χρωματισμὸ μὲ τὸ φόρεμα ἢ σὲ ἀντίθετο τόνο. Θὰ ξαναδοῦμε τὶς ρόμπ-μαντώ, ἀλλὰ πόσο διαφορετικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ξέραμε καὶ θὰ δοῦμε φορέματα, ποὺ θὰ παρουσιάζουν ἕνα εἶδος ψεύτικο ταγιέρ: τὸ φόρεμα ἐμπρὸς θὰ γαρνίρεται μὲ μπάσκες, ποὺ θὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ ταγιέρ.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, θὰ φορέσωμε πολὺ τὰ τόσο κολακευτικὰ καὶ συγχρόνως πρακτικὰ ἀνοιξιάτικα. Ἡ κοντὴ ζακέττα ἢ ἡ μονόχρωμη βέστα θὰ φοριοῦνται μὲ φοῦστες καὶ μπλοῦζες ἐκοσαὶ ἢ μὲ μικρὰ διάφορα σχέδια καὶ χρώματα.

Τὰ ἀνοιξιάτικα μαντὼ θὰ εἶναι ἁπλὰ καὶ σὲ ἀξιοσημείωτη γραμμή, χωρὶς ρεδέρ, θὰ κλείνουν μπὸρ μὲ μπόρ, καὶ θὰ μᾶς καταθέλξουν μὲ τὰ χαρωπά τους χρώματα. Πρὶν ἀπὸ ἓξ μῆνες, ἐχρησιμοποιήσαμε τὰ χρώματα αὐτὰ γιὰ τὶς μπλοῦζες μας, τώρα θὰ σκεπάζουν τὴν αὐστηρότητα τῶν σκούρων φορεμάτων μας. Τέλος, πρὸς ἀναγνώρισι τῆς ταχύτητος τοῦ αἰῶνος μας, θὰ ἔχωμε κλεισίματα ἐλλαίρ σὲ ὅλα μας τὰ φορέματα. Τί εὐκολία, ὕστερα ἀπὸ τὰ μικρὰ κοιμπιὰ ποὺ ἤμασταν ὑποχρεωμένες νὰ κοιμπώνωμε σὲ ὅλη τὴν πλάτη!!

Ἐλπίζομε μὲ τὴν ἀδιαφορία μας (ἡ ἀδιαφορία εἶναι ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα) νὰ κατατοπίσαμε τὶς ἀναγνώστριές μας στὴν ἐλογή τους γιὰ τὶς τουαλέττες των, ποὺ πρόκειται νὰ κάνουν καὶ μόλις ἔλθῃ ἡ ἄνοιξις νὰ βρεθοῦν προετοιμασμένες.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Ρ. VACHET

17ον

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ἄξιες προσοχῆς εἶναι οἱ πεθερὲς ἐκεῖνες ποὺ τὶς συνδέει μὲ τὸ παιδί τους ἕνα ἀμφίβολο αἴσθημα καὶ οἱ ὁποῖες ἀπεχθάνονται τὴν νύφη τους, καθὼς κι' ἐκεῖνες ποὺ μιὰ σεξουαλικὴ παρόρμησις τὶς σπρώχνει στὸ γαμπρό τους, θυσιάζονταις τὴν κόρη τους.

Τὸ σεξουαλικὸ μέρος ποὺ ὑπάρχει στὴν ἀγάπη τῆς μητέρας γιὰ τὸ παιδί της καὶ τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὴν μητέρα, ἀποτέλεσε ἀντικείμενο πολλῶν ἐπιστημονικῶν μελετῶν ἀλλὰ καὶ ἰσχυρᾶς φαντασίας. Οἱ μελέτες τῶν ὀπαδῶν τοῦ Φρόϋδ ἐπραγώρησαν πολὺ μακρυὰ στὴ σεξουαλικὴ ἐρμηνεία.

Σύμφωνα μὲ τὶς μελέτες αὐτὲς ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς μητέρας —καθὼς καὶ τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τοῦ πατέρα— ἕνας περίπλοκος Οἰδίπους, ἕνας σεξουαλικὸς πόθος, ἀλλοῦ περισσότερο καὶ ἀλλοῦ λιγώτερο κρυμμένος στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς. Τὸ παιδί, ἀπὸ τὴν πρώτη του νεότητα, δένεται μὲ τὴ μητέρα μὲ δεσμοὺς τρυφερούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ σεξουαλικὴ εὐχαρίστησις τῶν θωπειῶν παίζει τὸν πρῶτο ρόλο. "Ὅσον ἀφορᾶ στὴν ἀγάπη τῆς μητέρας πρὸς τὸ παιδί, αὐτὴ εἶναι περισσότερο ἐμπνευσμένη μὲ σεξουαλισμό. Ἡ προτίμησις τῶν μητέρων γιὰ τὰ παιδιά των, ἔναντι τῶν κοριτσιῶν των εἶναι ἀναμφισβήτητη.

Ὁ ἀμφίβολος αὐτὸς δεσμὸς τῆς μητέρας μὲ τὸ παιδὶ —λέγουν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Φρόϋδ— εἶναι πιὸ χαρακτηριστικὸς ὅσο λιγώτερο ἡ μητέρα ἔχει ἱκανοποιηθῆ σεξουαλικώς. Αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολλὲς νεαρὲς γῆρες ποὺ δὲν ἐκαναν παντρεύτηκαν, σὲ γυναῖκες ἐλευθέρων ἠθῶν καὶ τέλος σὲ ἄλλες ποὺ δὲν ἔκαναν καλὸ γάμο.

«Πόσες μητέρες, γράφει ὁ Ρομαὶν Ρολλὰν, μεταφέρουν στὸ παιδί τους τὴν κουφὴ φλόγα ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ καταναλώσουν στὸ γάμο τους ἢ ἔξω τοῦ γάμου ! Κι' ὅταν βλέπουν κατόπιν μὲ ποιὰ θυσκολία ὁ γυιὸς αὐτὸς παύει νὰ τὶς σκέπτεται, ὅταν καταλαβαίνουν ἐφφυκιὰ ὅτι δὲν τοῦ εἶναι πιὰ ἀπαραίτητες, ὑφίστανται μιὰ κρίση τῆς αὐτῆς φύσεως ὅπως ἐκείνη ποὺ τὶς ἔριξε ἡ προδοσία τοῦ ἐραστοῦ, ἡ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσις».

Ἡ ἰατροβικαστικὴ ἀναφέρει ἀρκετὲς περιπτώσεις βιασμοῦ κορτσιῶν ἀπὸ τοὺς πατέρες των. Εἶναι πιὸ σπάνιο, ὄχι ὅμως ἀδύνατο, νὰ συναφθοῦν σχέσεις μεταξὺ μητέρας καὶ παιδιοῦ. Ἄλλως τε, ἡ ἀμοιβαία συγκατάθεσις ἐλαττώνει ἐξαιρετικὰ στὴν περίπτωσι αὐτὴ τοὺς κινδύνους τῆς δημοσιότητος.

Διαβάζω στὸ βιβλίο τοῦ Βουαβενέλ : «Μία πελάτις μου εἶχε παντρευτῆ πρὸ ἑνὸς ἔτους. Φτωχοῦλα, ἦταν ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ γάμο, γιατὶ ὁ ἄντρας της εἶχε κάποια περιουσία. "Ἐγγεε τώρα ἕνα παιδὶ μερικῶν μηνῶν. Τὴν εἶδα νὰ ξανάρχεται στὸ γραφεῖο μου τὸν Νοέμβριο τοῦ 1926 καὶ τῆς ἐζήτησα νέα γιὰ τὸν ἄντρα της.

— Μ' ἀφησε, μοῦ λέει. Μὲ παράτησε...

— Μὲ ἄλλη γυναῖκα ;

— Ὄχι, μὲ τὴν μητέρα του... Ἐπῆγαν στὸ Π...

Τῆς ἐξήτησα νὰ μοῦ πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια. "Ἐμαθα ὅτι ἡ πεθερά της, ἡλικίας 48 ἐτῶν, καλοστεκούμενη, ἐπιμερπῆς στὸ σεξουαλισμὸ καὶ ζωῆς ἐλευθέρας, ἐφαινόταν σχεδὸν τόσο νέα, ὅσο καὶ ἡ νύφη της. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐπῆγε στὴν Τουλοῦζ νὰ γεννήση, κοντὰ στοὺς δικούς της. Ἡ πεθερά της ποὺ τὴν εἶχε συνοδεύσει μὲ τὸ γυιό της, τὴν ἄφησε μιὰ Πέμπτη, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς τοῦ τοκετοῦ. Δυὸ μέρες ἀργότερα τὴν ἄφησε καὶ ὁ ἄντρας της γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὴν μητέρα του. Τὴν ἑπομένη Κυριακὴ ξαναγύρισε στὴν Τουλοῦζ καὶ διηγήθη ἤσυχα στὴ γυναῖκα του, ὅτι, ἔχοντας ἀνάγκη περιποιήσεων, τὰ ἔφτιαξε μὲ τὴν μητέρα του!».

Διαβάζω ἐπίσης στὸ βιβλίο τοῦ Βουαβενέλ :

«Μία Παριζιάνα, σύζυγος ἑνὸς ἠθοποιοῦ, γωὶς καιμμιὰ ἠθικὴ, μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ 16 ἐτῶν, ἔλεγε μιὰ μέρα, σὲ μιὰ φίλη της, ἡ ὁποία καὶ μεσῶ τὸ διηγήθη : «Λατρεύω τόσο πολὺ τὸν γυιό μου, ὥστε θὰ ἤθελα νὰ τὸν μυήσω ἐγὼ στὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος».

Ὁμολογῶ ὅτι κι' ἐγὼ ἐγνώρισα μιὰ ἀσπρίκη γυναῖκα, ποὺ κατώρθωσε νὰ παντρέψη τὴν κόρη της μὲ τὸν ἐραστή

ΟΙ ΜΟΥΜΙΕΣ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

«Οἱ φαρμακοποιοὶ ἐγίνοντο τιμιβρύχοι, ἐπὶ αἰῶνες, στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο, γιὰ νὰ παρασκευάζουν ἀπὸ τὶς μούμιες φάρμακα, τὰ ὁποῖα ἐμεῖς θεωροῦμε φρικτά, ἐκεῖνοι δὲ εὑρισκον ἀποτελεσματικώτατα...».

ΗΑΡΧΑΙΑ Αἴγυπτος ἔτρεφε, κατὰ τοὺς καλλίτερους ὑπολογισμούς, ἐννέα ἑκατ. δίκα ἑκατομμύρια κατοίκων. Καλὲς ἢ κακὲς ἦταν οἱ χρονιές, οἱ κάτοικοί της πλήρωναν ἕναν σεβασμὸ φόρο στὸν θάνατο καὶ ἡ συντεχνία τῶν ταριχευτῶν δὲν εἶχε λόγους νὰ παραπονεῖται γιὰ ἀνεργία. Οἱ ταριχευταὶ κατοικοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὶς μεγάλες πόλεις κ' ἐκεῖ ἐδέχοντο τὰ νεκρὰ σώματα ποὺ τοὺς μετέφεραν,, γιὰ νὰ τὰ ὑποβάλλουν σὲ τρομερὲς ἐγχειρήσεις, πράγμα ποὺ σκανδάλιζε τοὺς "Ἕλληνας.

ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ ΚΟΥΖΙΝΑ...

Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται φοβερὲς λεπτομέρειες γιὰ τὶς μακάβριες κουζίνες τῶν ταριχευτῶν, λεπτομέρειες ποὺ ἡ ἔρευνα κάθε μούμιας διαβεβαιώνει καὶ σήμερα Σὲ γενικὲς γραμμὲς, νὰ τὶ ἀκριβῶς γινότανε.

Τὸ πτῶμα πρῶτα ὑποβάλλετο σὲ μιὰ ἐγχείρηση : τοῦ ἄνοιγαν τὴν κοιλιὰ καὶ τοῦ ἀφαιροῦσαν ὅλα τὰ σπλάγχνα. Κατόπιν βουτοῦσαν τὸ σῶμα μ' ὅσα σὲ σόδα καὶ ἄφηναν μόνο ἔξω τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια. "Ὑστερα ἀπὸ ἕνα διάστημα, τὸ δέρμα φαγωμένο ἀπὸ τὸ ἁλάτι ἔπεφτε μόνο του, τὸ δὲ λίπη λυώνανε μέσα στὸ μπάνιο. Κατόπιν ἔβαζαν τὸ πτῶμα νὰ στεγνώση καὶ τὸ βουτοῦσαν σ' ἕνα περίπλοκο μίγμα ἀπὸ λαδικέρου καὶ ἀσφαλτο. "Ὅλα τὰ κενὰ τῆς κοιλιᾶς καὶ τοῦ κεφαλιοῦ γέμιζαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μίγμα. Δὲν ἔμεναν κατόπιν παρὰ οἱ λεπτομέρειες καὶ ἡ παρουσιάσις τῆς μούμιας. "Ἔπρεπε νὰ σκεπασθοῦν μὲ πολύτιμα μέταλλα (ἡ ποιότης του παιμήλλοξε σύμφωνα μὲ τὰ πλούτη τοὺς) τὰ μάτια, τὸ στόμα. "Ἔπρεπε νὰ σκεπασθῆ τὸ δέρμα ἀπὸ πάπυρο, ἢ δὲ μούμια νὰ τυλιχθῆ σὲ χιλιόμετρα ὁλόκληρα ἐπιδέσμων φάσιν, ποὺ κι' αὐτοὶ ἦταν βουτημένοι σὲ κάποιο μυστηριῶδες προϊὸν γιὰ νὰ διατηροῦνται.

Διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ τέχνη τῶν ταριχευτῶν ἀλλαξε. "Ἐφθασε μεταξὺ τῆς 18ης καὶ τῆς 20ῆς δυνατοτέας μιὰ ἀσύγκριτη τελειότητα. Ἡ μακάβριος κουζίνα τῶν ταριχευτῶν ἔπεφτε τότε νὰ φεύγη ὅλο τὸ λίπος ἀπὸ τὸ δέρμα. Τὰ πλαδαρὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ ἀντικαθιστοῦσαν, μίγματα μὲ βάσι τὴν ἀσφαλτο, καρὶ καὶ ἀρώματα.

ΕΤΡΩΓΑΝ ΤΙΣ ΜΟΥΜΙΕΣ !

Οἱ βραωμερὲς καὶ κάκοσμες συνοικίες τῶν ταριχευτῶν ἔζησαν ὅσο ἔζησε καὶ ἡ ἀρχαία Αἴγυπτος, ἔσβησαν, τότε μόνιν, ὅταν ἔσβησε κι' αὐτή. Ἐπὶ ἑξακοσι περίπου αἰῶνες οἱ Αἰγύπτιοι μεταβάλλοντο σὲ μούμιες. Κοῦ ὅμως ποὺ βρέθηκε τὸ ὅτι μπορεσαν νὰ ἐπιζήσουν (ἐπιτρέψετε τὴν λέξη) μόνο λίγες ἑκατοντάδες ;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλὴ: Ἐπὶ αἰῶνες ἔτρωγαν τὶς μούμιες! "Ἴσως τὴν συνήθεια αὐτὴ νὰ μὴν τὴν εἶχαν ἐφεύρει αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Αἰγύπτιοι. Δὲν λείπουν στὰ χρόνια ἐκεῖνα οἱ τόποι ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ τὴν τρῶλλα αὐτὴ τῆς ἀνθροποφαγίας.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα σὲ δλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσι γίνετα ἕνα καταπληκτικὸ καὶ ἐπικερδέστατο ἐμπόριο ἀπὸ μούμιες μεταξὺ τῶν φαρμακοποιῶν.

Μετέβαλλον τὶς μούμιες, σὲ χάπια, σὲ σιρόπια, καὶ σὲ χίλια ἄλλα θεραπευτικὰ παρασκευάσματα τῶν ζωντανῶν!

"Ἀραβες φαρμακοποιοὶ ξεχωρίζουν καὶ μνημονεύουν τὰ διάφορα εἴδη ποὺ παρουσιάζουν οἱ μούμιες, «μούμιες τοῦ τάφου» «μούμιες Μπεζτάρ» κ. λ. π. καὶ τὶς θεραπευτικές τους ἰδιότητες!

Ἡ φυσικὴ μούμια π. χ. δὲν εἶνια τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἀσφαλτο ἢ πισσόχαρτο ὅπως τὴν ὀνομάζουν οἱ Διοσκουροι. Οἱ "Ἀραβες μὲ μαθαίνουν πῶς οἱ μούμιες θεραπεύουν τοὺς πονοκεφάλους, τὴν παραλυσία, τὰ νευρικὰ «τίκ», τὶς ζάλες καὶ τὴν ἐπιληψία.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ μεγάλος φιλόσοφος Λαΐμπνίτζ, ἔγραφε πρὶν δύο περίπου αἰῶνες, πὼς ἐκεῖνος ποὺ εἶναι κύριος τῆς ἀγωνῆς ἠμπορεῖ καὶ νὰ μεταβάλη τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου. Τῆς ἀγωνῆς μέγα μέρος διενεργεῖται ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ ὑπὸ συνθήκας τὰς ὁποίας κανεὶς ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰχη ἐξασφαλισμένες ἐκ τῶν προτέρων ὅσον αὐτή. Αὐτὲς οἱ συνθῆκες τῆς δίνουν τὴν ὑπεροχὴν ἐπὶ ὅλων τῶν ἄλλων κοινωνικῶν παραγόντων. Μέσα στὸ σπίτι ἡ βασίλισσα τῆς οἰκογενειακῆς κυψέλης, ἡ Ἴδεια τοῦ Βωμοῦ τῆς Μητροτητος, ἡ Μητέρα, βάζει τὶς βάσεις τῆς σωματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑγείας τοῦ παιδιοῦ της, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι σπουδαίος τῆς ἀγωγῆς του συντελεστής, καθοδηγεῖ τὰ πρῶτα του βήματα, τοῦ διδάσκει τὴν ἔναρθρον γλῶσσαν μὲ τὴν στοργήν της, τοῦ μαθαίνει νὰ ψελλίζη τουφερὰ τὶς προκαταρκτικὲς συλλαβές.

Τὸ πρῶτο γαμήγελο τοῦ παιδιοῦ της, τὸ πρῶτο βοντάκι, ἡ πρώτη λεξούλα, τὸ πρῶτο βῆμα, εἶναι γιὰ τὴν μητέρα κρυφὲς χαρές, ποὺ ζηλότυπα κρύβει μέσα στὸ ὑποσυνείδητό της. Κι' ὅταν περνάει τὶς ἀγωνίες ποὺ περνοῦν ὅλες οἱ μάννες, χαϊδεύει μὲ τ' ἁπαλὸ τῆς χέρι τὸ μετῶπάκι τοῦ παιδιοῦ της, νοιώθει ἕνα ξέχασιμα πόνου μέσα της, ποὺ τὴν κάνει ν' ἀνατρεχιάζη. Ποιάνα τὰ σπλάγχνα της...

Ἡ Μάνα παρακολουθεῖ τὸ ἄρρωστο παιδί της μὲ ἀγάπη, τοῦ διηγεῖται τὰ πρῶτα παραμύθια, τοῦ μαθαίνει τὰ πρῶτα γράμματα. Κι' ἡ Θεὰ Ἀρετὴ τριγυρίζει κοντά της, τὴ φυλάγει σὰν αὐστηρὸς σωματοφύλακας,—σὰν Κέρβερον,—ὅσο καὶ νάναι ἀπογοητευμένη ἀπ' τὴ ζωή. Πόσες φορὲς ὁλομόναχη στὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ της, ἡ μητέρα παρακολουθεῖ τὸν ὕπνο του δίχως ὄνειρα!! Κι' ἄμα κάνη τὴν προσευχή της, φιλεῖ τὸ μετωπάκι του σιγὰ σιγὰ νὰ μὴν τὸ ξυπνήση....

Πολλὲς φορὲς, γυναῖκες ποὺ δὲν πίστευαν στὰ θεῖα, ἔγιναν θρῆσκες χάριν τῶν παιδιῶν τους, παρακαλέσανε τὴν Παναγίτσα νὰ φυλάη γερὰ τὸ παιδί τους, τὸ σπλάγχνο τους!!

Πόσα παιγνίδια ἡ μάννα δὲν ἐφευρίσκει γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν παιδιῶν της καὶ πόσα δὲν ὀργανώνει... Ντύνεται καὶ "Ἀης Βασίλης τὴν πρωτοχρονιά, γιὰ νὰ τοὺς φέρη τὴ χαρά, νὰ δῆ τὰ προσωπάκια τους νὰ λάμπουν μὲ ἔκστασι, μπροστὰ στὰ δωράκια, ποὺ διαλέγει μονάχη της, ὅπως θὰ διάλεγε ἕνα φουστάνι ἢ ἕνα στολίδι—κωφοτέγνημα γιὰ κείνην τὴν ἴδια...

Περνάνε τὰ χρόνια. Τὰ γιόνια σκεπάζουν τὰ ἐβένινα ἢ τὰ πυρόξανθα μαλλιά, ὁ χειμώνας σβύνει τὴν λάμψη τῶν ματιῶν, ποὺ βγάζανε φλόγες, ὁ βορηᾶς παγώνει τὸ γνοῦδι ποὺ ἁπλωνότανε στὴν ἐπιδερμίδα, γυματίζοντας τριανταφυλλένιο γνοῦδι... Τὸ ὡραῖο πρόσωπο τ' αὐλακώνει ὁ χρόνος, σβύνει τὸ γλυκὸ χαμόγελο τῶν χειλιῶν—τὰ ξεβάφει....

Κι' ἡ μανοῦλα μας μαραίνεται σὰν τὰ ρόδα,—τὸ πρόσωπό της ρυτιδώνεται, τὸ βλέμμα της τὸ τόσο νλυκό, τὸ γοδιάρικο, γίνεται ἄτονο καὶ ψυχρό...

Γιὰ μᾶς ὅμως ἡ μάννα δὲν νέρασσε. Ζῆ πάντα στὴ μνήμη μας... "Ὅλες οἱ θύμησες τῶν νέων μας χρόνων τριγυφίζουν μέσα στὴ φαντασία μας... Κι' ἡ Μητέρα περνάει μπροστά μας σὰν ἀπὸ κινηματογραφικὴ ταινία μὲ ἐναλλασσόμενες εἰκόνες. Τὴν βλέπομε σὲ ὅλες τὶς ἡλικίες, τὴν θυμώμαστε ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας. Καὶ σήμερα ἀκόμα ποὺ κουρασμένη, ἀποσταμένη ἀπ' τὴ ζωή, ἐρείπιο πιὰ τῆς ὀμορφιᾶς της, εἶναι πιὸ κοντὰ σὲ μᾶς. "Ἐγει ὅμως ἀνάγκη ἀπ' τὴν προστασία μας ἀπ' τὴ στοργή μας, ἀπ' τὴν ἀγάπη μας, ποὺ μᾶς ἔδωσε κι' ἐκείνη ἀμέρι-στη, γωρὶς ποτὲ νὰ ἀναμετρᾶση τὶς εὐθύνες, τοὺς κόπους, τὰ βάσανα, χωρὶς νὰ κάνη ὑπολογισμοὺς γιὰ τὶς ἀμέτρητες θυσίες ποὺ εἶχε κάνει γιὰ μᾶς...

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΜΑΘΕΤΕ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ

Ἡ συνέχεια ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΑΣΠΡΙΚΗ

Μιὰ πολυτέλεια ποὺ δὲν στοιχίζει πολύ

ΑΣΠΡΙΚΗ

1) Νυκτικὸ ἀπὸ ἄσπρο κοπὲ ντὲ σὶγ σὲ ἁπλὴ γραμμὴ μὲ κοντὰ μπουσάβα μανίκια.
2) Νυκτικὸ ἀπὸ κοπὲ σατὲν ρόζ μὲ χαριτωμένα μανίκια, κεντημένα ζαπονὲζ καὶ σουρωμένα.
3) Χαριτωμένο νυκτικὸ ἀπὸ κοπὲ ντὲ σὶγ ρόζ ἀνοικτό. Ἡ σούστα ἑνώνεται στὸ κορσὲ μὲ ζόυρ καὶ σγιατίζει ζώνη στὴν πλάτη.
4) Γιὰ δοὺς χρυϋνοὺς εἶναι πολὺ πρακτικὸ καὶ κομψὸ τὸ νυκτικὸ αὐτὸ μὲ μακρυὰ μανίκια.

ΣΕ ΠΟΛΛΕΣ γυναῖκες ἀρέσει νὰ καταγίνονται μόνες των μὲ τὴν ἀσπρικὴ των. Ἔτσι περνοῦν εὐχάριστα τὸν καιρό των, ἐνῶ συγχρόνως ἔχουν σοβαρὴ οἰκονομία.

Τὰ ἀσπρόρουχα ποὺ κεβόνται λοῆβ, εἶναι ἡμαιάτερα, γιατὶ πέφτουν καλλίτερα καὶ εἶναι πιὸ χαριτωμένα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ τὰ γαρίσετε μὲ ἀκριβὲς καὶ πολυτέλειες γαρνιτοῦρες. Οἱ πιὸ ἁπλὲς καὶ οἱ πιὸ λεπτὲς γαρνιτοῦρες εἶνε οἱ ὡραιότερες.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μικρὲς συμβουλὲς τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς

ΠΩΣ ΝΑ ΔΕΧΕΣΘΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ

Η ΕΠΟΧΗ αὐτὴ εἶναι ἡ περίοδος τοῦ χρόνου, ποὺ συμπίπτουν οἱ περισσότερες ἑορτὲς καὶ γίνονται δεξιώσεις στὰ σπίτια.

Δὲν ὑπάρχει σπιτικὸ, ὅσο μικρὸ καὶ ἂν εἶναι τὰ μέσα του, ποὺ δὲν θὰ δεχθῆ ἔστω καὶ γιὰ λίγες φορὲς τοὺς φίλους του. Μπορεῖτε νὰ δεχθῆτε μὲ μεγάλη ἀπλότητα καὶ ἐν τούτοις μὲ γαοιτωμένο τρόπο, ποὺ θὰ ἀφήστε ὡραῖες ἀναμνήσεις στοὺς προσκεκλημένους σας.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ ἔχετε εὐθυμο ὕφος. Καμμιὰ δεξίωσις δὲν ἔχει ἐπιτυχία, ὅταν ἡ οἰκοδέσποινα θεωρῆ τὴν περιποίησιν τῶν προσκεκλημένων της σὰν καταναγκαστικὸ ἔργο.

Γιὰ νὰ δεχθῆτε καλὰ, ποέπει νὰ σᾶς ἀρέσῃ νὰ δέχεσθε. Ἔννοεῖται ἀπὸ αὐτό, ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνετε ὑπ' ὄψι τὸ κομφὸ τῶν καλεσμένων σας, τὰ γοῦστα των καὶ τὰς προτιμήσεις των, ἀνθισμένες τὸν ἀφορισμὸ τοῦ Μπριγιὰ Σαβαρὲν: «Ὅταν καλοῦμε κάποιον, ἀναλαμβάνομε τὴν ὑποχρέωσι νὰ φροντίσωμε γιὰ τὴν εὐτυχία του, ἐνόσῳ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν στέγη μας».

Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ποὸλ βαρύ, θὰ ποὸν μερικὲς ἀπὸ σᾶς μὲ ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, γιατὶ φαντάζεσθε ὅτι ὑποδοχὴ σημαίνει ἔξοδα πολλὰ καὶ ὑπερβολικὴ ἐπιτάχυνσι τοῦ προϋπολογισμοῦ σας.

Λάθος! Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κάνετε σπατάλες καὶ ὑπερβολὲς γιὰ νὰ δεχθῆτε καλά. Μὴ νομίζετε ὅτι μόνον ἐτσι κοστίζει ἀκριβὲς εἶναι καὶ καλό. Καταρτίσατε τὸ γεῦμα σας μὲ εἶδη τῆς ἐποχῆς καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν οἰκονομική σας κατάστασι: Ἄγρα πιάτα ἀλλὰ ἄφθονα καὶ καλομαγειρεμένα. Κάνετε τὸ ἴδιο ὅσον ἀφορᾶ τὰ κρασιά καὶ τὰ λικέρ. Μὴ προσφέρετε παρὰ ἕνα μόνο κρασὶ καὶ ἕνα λικέρ, ἀλλὰ καλῆς ποιότητος.

Ἐὰν εἶσθε καλλιτέχνες στὴ μαγειρική, μὴ βιοτάζετε νὰ κάμετε τοὺς ξένους σας, ὥστε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰ ταλαντό σας καὶ παρασκευάστε τοὺς τὰ ὡραιότερα φαγητὰ τῆς εἰδικότητός σας. Τί βλέπετε, ἐὰν καὶ εἰς ὅλας περιοπάσεις τὰ ἐδεσμάσαν; Θὰ τὰ ξαναφάγουν μὲ μεγάλη εὐχαριστησι. Ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ οἱ εἰδὲ βεβαία γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ τραπεζιοῦ σας. Μερικὲς κυρίες, εἴτε τὰ ἐπιδειχθοῦν, εἴτε γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν κόπο, ὅταν δίνουν ἕνα γεῦμα, καταφεύγουν στὰ ἕτοιμα φαγητὰ καὶ στὶς κονσέρβες. Τίποτα δὲν κάνει πιὸ ἀντιπαθητικὴ ἐντύπωσι ἀπὸ αὐτό, γιατὶ δείχνει ἐλλειψι νοικοκυροσύνης καὶ οἰκονομικοῦ πνεύματος. Οἱ προσκεκλημένοι σας θὰ ἐκτιμήσουν περισσότερο καὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν καλλίτερα μὲ τὰ φαγητὰ καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ξέρουν ὅτι εἶναι καμωμένα ἀπὸ τὰ χέρια σας.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΓΗΟΔΟΧΩΝ

Ἡ πρόσοδοι σας εἰς γεῦμα ἢ εἰς δεῖπνον εἶναι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ὑποδοχή. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, στὶς ὁποῖες πηγαίνει κανεὶς μὲ ἐὐχαρίστησι, ὅπως εἶναι τὰ γοάγια, τὰ οὖζα, τὰ ταδίκωρίτζ κλπ. καὶ οἱ βραδυνὲς ὑποδοχές: ἐσπερίδες, χοροί. Οἱ ὀλιγότερον δαπανηρὲς καὶ ἐκεῖνες ποὺ παρέχουν δλιγύτερη ἀπασχόλησι εἶναι τὰ τοάγια καὶ τὰ τοάγια-ωπρίτζ, τὰ ὁποῖα καὶ συμπαθοῦν περισσότερο οἱ οἰκοδέσποινες.

"Ὅταν προσφέρετε ταδί σὲ στενὸ κύκλο φίλων σας, ὁ καλλίτερος τρόπος εἶναι νὰ τὸ σερβίρετε γύρω ἀπὸ ἕνα μικρὸ καὶ χαμηλὸ τραπεζάκι στὸ σαλόνι σας, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔχετε τοποθετήσει μικοικὰ ἀπλὰ κέϊκ καὶ φραγγιανὲς μὲ βούτυρο. Τὸ ταδί πρέπει νὰ εἶναι ζεστὸ καὶ καλοφτιαγμένο καὶ νὰ σερβίρεται πάντοτε ἀπὸ τὴν τσαγιέρα, ἡ ὁποία ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ εἶναι πήλινη, πάντων τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὸ κάνει πολὺ κρύο.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Ἀπογευματινὴ ζακέττα

ΗΖΑΚΕΤΤΑ ποὺ σᾶς παρουσιάζομε μπορεῖ νὰ φορεθῆ καὶ μὲ κοντὴ καὶ μακρυὰ φούστα. Πλέκεται μὲ μαῦρο λεπτὸ καὶ μαλακὸ μαλλί, μέσα στὸ ὁποῖον ἔχει ἕνα ὡραῖο καὶ πλούσιο ἐφὲ σὲ ὅλη τὴ ζακέττα καὶ τὴν κάνει πολὺ ἀμπιγιέ.

Ὑλικά.— 300 γρ. μαλλὶ μαῦρο βελλοῦνο καὶ ἀνάλογη ἀσημένια κλωστὴ, τὴν ὁποίαν θὰ ἀγοράσετε χωριστὰ καὶ θὰ τὴν προσθέσετε στὸ μαλλί. Βελόνες ἀριθ. 2 καὶ ἀριθ. 1 γιὰ τὸ λάστιχο.

Βελονιές.— Πουὰν ζέρσεῦ, μιὰ σειρὰ καλή, μιὰ σειρὰ ἀνάποδη καὶ λάστιχο ἕνα πόντο καλή, ἕνα πόντο ἀνάποδη.

Πλάτη.— Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνάτε 90 π. Πλέκετε ½ ἑκατοστὸ μὲ πουὰν ζέρσεῦ. Ἔπειτα πλέκετε μιὰ σειρὰ ἀνάποδη στὴ θέσι ποὺ θὰ γυρίσετε τὸ γύρισμα καὶ συνεχίζετε πάλι μὲ πουὰν ζέρσεῦ, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 1 π. κάθε 6 ἑκατοστὰ. Στὰ 0 μ. 13 ὅρος πλέκετε μιὰ σειρὰ, στὴν ὁποία κάνετε 6 σκαρπετὰ κλεισίματα. Πλέκετε 5 σειρὲς καὶ κατόπιν αὐξάνετε 1 π. στὶς 2 ἄκρες κάθε ½ ἑκατοστό. Στὰ 0 μ. 30 ὅρος σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες κάθε 2 σειρὲς 1 φορὰ 3 π., 2 π. καὶ 8 φορὲς 1 π. "Ὅταν οἱ μασχάλες ἔχουν ὕψος 0 μ. 17 σχηματίζετε τοὺς ὤμους, κλείνοντας 5 φορὲς 5 π. Στὸ 4ο κλείσιμο τῶν ὤμων θὰ κλείσετε γιὰ τὸ ντεκολτὲ τοὺς 16 μεσαίους πόντους καὶ κατόπιν ἀπὸ 5 π. σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ ντεκολτέ.

Ἐμπρόσθιο μέρος.— Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε 55 π. καὶ πλέκετε ὅπως καὶ στὴν πλάτη, κάνοντας τὰ ἴδια κλεισίματα καὶ ἀνοίγματα στὴν πλευρὰ τῆς πλαϊνῆς ραφῆς. Τὴν ἄλλη πλευρὰ τὴν πλέκετε ἴσια ἕως τὸ ντεκολτέ. Στὰ 0 μ. 13 ὅρος πλέκετε ἐπίσης μιὰ σειρὰ, στὴν ὁποία κάνετε 6 σκορπιστὰ κλεισίματα. Στὰ 0 μ. 33 ὅρος σχηματίζετε τὴν μασχάλη, κλείνοντας κάθε 2 σειρὲς μιὰ φορὰ 6 π., 3 π., 2 π. καὶ 6 φορὲς 1 π."Ὅταν ἡ μασχάλη ἔχει ὕψος 0 μ. 10, αὐξάνετε 1 π. 3 φορὲς κάθε 3 ἑκατοστὰ. Στὰ 0 μ. 45 ὅρος, θὰ κλείσετε γιὰ τὸ ντεκολτὲ στὴν ἄλλη ἄκρη, σὲ κάθε σειρὰ 1 φορὰ 5 π., 3 π., 2 π., καὶ 5 φορὲς 1 π.. "Ὅταν ἡ μασχάλη ἔχει ὕψος 0 μ. 18, θὰ κλείσετε τὸν ὦμο 5 φορὲς 5 π.

Πλέκετε ὁμοια ἀντικρυστὰ τὴν ἄλλη πλευρά, μόνο ποὺ ἀντὶ 55 π. θὰ περάσετε 60 π. καὶ στὸ ντεκολτὲ γὴν 1 φορὰ ἀντὶ 5 π. θὰ κλείσετε 10 π.

Μανίκια.— Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε 42 π. καὶ πλέκετε 7 ἑκατοστὰ λάστιχο μὲ τὶς βελόνες ἀριθ. 1. Συνεχίζετε μὲ πουὰν ζέρσεῦ μὲ τὶς βελόνες ἀριθ. 2, αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες 1 π. κάθε 2 ἑκατοστά. Στὰ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Από τὸ βιβλίο τῆς Πηνελόπης Δέλτα

1ον

ΚΑΠΟΙΟΣ εἶπε μιὰ φορὰ πὼς εἴμαστε «φυλὴ ἀριστοκρατική»· καὶ εἶναι ἀλήθεια· φυσικὴ εὐγένεια βρίσκομε στὸ λαό μας ὅπως σὲ κανέναν ἄλλο, καὶ ἡ μητέρα τοῦ λαοῦ μας, ποὺ οὔτε νὰ διαβάσῃ δὲν ξέρει, εἶναι εὐγενέστερη καὶ καλλίτερη ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς ἴδιας τάξης τῶν ἄλλων φυλῶν. Τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα ποὺ ἔχει ἀπὸ τὴ φύση, ξέρει καὶ τὰ μεταδίδει στὸ παιδί· τὴν ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνατροφὴ αὐτὴ ποὺ τοῦ δίνει εἶναι ἀριστοκρατικὴ σὰν ἐκείνη.

Ὅσο ἀνεβαίνομε ὅμως σὲ ψηλότερα κοινωνικὰ στρώματα, τόσο ἡ ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν γίνεται πολυπλοκότερη. Κι' ἐκεῖ βλέπομε τὴν ἀνεπάρκεια τῆς ἀνατροφῆς τῆς Ἑλληνίδος μητέρας.

Μὲ τὴ δίθρεν εὐρωπαϊκὴ ἀνατροφὴ ποὺ λαβαίνομε, μισερὴ καὶ κακοχωνεμένη, χάνομε τὰ φυσικὰ μας προτερήματα, καὶ μόνο ἐλαττώματα ἀποκτοῦμε· οἱ ἀπαιτήσεις μας μεγάλωσαν μὲ τὶς ξένες γλῶσσες, τὶς τέχνες καὶ τὰ γράμματα ποὺ μάθαμε. μὰ οἱ περισσότερες οὔτε νὰ σκεφθοῦμε ξέρομε οὔτε νὰ κρίνομε· καὶ ἡ ψυχή μας ἔμεινε ἀμόρφωτη.

Ὥστε δὲν εἴμαστε προετοιμασμένες ὅπως χρειάζεται γιὰ νὰ δώσαμε στὸ παιδί μας τὴν πολύπλοκη ἀνατροφὴ ποὺ ἀπαιτεῖται στὶς ἀνώτερες τάξεις, ἀνάλογη μὲ τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξη. Γι' αὐτὸ βρίσκομε ἀναμεταξύ μας τόσους ἀνθρώπους μὲ ἐυπνάδα, μὲ παιδεία, μὲ γνώσεις — ἀλλὰ χωρὶς χαρακτῆρα.

"Ολες οἱ μάνες βέβαια, ἀγαποῦμε τὰ παιδιά μας δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ· πρέπει νὰ ξέρωμε καὶ πῶς νὰ τ' ἀγαποῦμε, καὶ οἱ περισσότερες ἀπὸ μᾶς τ' ἀγαποῦμε μὲ στραβὸ τρόπο, χωρὶς ν' ἀντιλαμβανόμαστε τὰ καθήκοντά μας ἀπέναντί τους, οὔτε ποιὲς ἀνάγκες ἔχει ἡ ψυχικὴ ψυχὴ γιὰ ν' ἀνατραφῇ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ.

Ἐπίσης κακὸ εἶναι νὰ χαλοῦμε τὰ παιδιά μας μὲ τὰ πολλὰ χάδια, ὅσο καὶ νὰ τὰ στεροῦμε χάδια καὶ ἀγάπη, γιατὶ ἂν ἔχει τὸ παιδὶ ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέει, ἄλλο τόσο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πειθαρχία· καὶ ἡ μόρφωση τῆς ψυχῆς του ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες.

Πολλὲς ἀπὸ μᾶς βαρυούμαστε τὸν κόπο, οἱ περισσότερες ὅμως δὲν ξέρομε ἀπὸ ἀνατροφή. Καὶ στὶς δυὸ περιστάσεις, γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ δυσκολία, παίρνομε ντ-ντάδες ἢ δασκάλισσες ξένες καὶ τοὺς παραδίδομε τὰ παιδιά μας· δηλαδὴ ἀφότου εἶναι μωρὰ διαλέγομε τὸ χειρότερο τρόπο τῆς ἀνατροφῆς.

* * *

Ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦμε ἀπὸ τὰ παιδιά μας εἶναι νὰ ἔχουν καλοὺς τρόπους. Δίνομε δηλαδὴ πολὺ μεγάλη σημασία σὲ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, ἀλλὰ ἐκεῖ σταματοῦμε· τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ μας δὲν τὴν ἐξετάζομε, δὲν τὴ μορφώνομε· τὴ φιλοτιμία του, τὸν πολυτιμότερο θησαυρὸ τῆς παιδικῆς ψυχῆς, ὄχι μόνο δὲν ἐξέρομε νὰ τὴν καλλιεργήσωμε, ἀλλὰ καὶ σὰν νὰ τὸ κάναμε ἐπίτηδες, δουλεύομε ὁλοένα πρῶτα ἐμεῖς οἱ μητέρες, ὕστερα τὸ σχολεῖο, νὰ τὴν καταστρέψομε.

Τὰ παιδιά μας ἄλλωστε καλὰ καλὰ δὲν τὰ γνωρίζομε· τ' ἀνατρέφομε ὅλα τὸ ἴδιο, καὶ ὅταν κάτι ἐκεῖνα ἔχουν ὅλα τοῦς ἴδιους καλοὺς τρόπους, μένομε εὐχαριστημένες. Καὶ ὅμως κάθε παιδὶ ἔχει ἄλλο χαρακτῆρα, κανένα ἀδελφὸ δὲν μοιάζει μὲ τὸ ἀδελφί του, τὸ καθένα χρειάζεται ἰδιαίτερη καλλιέργεια τῶν προτερημάτων του καὶ ἰδιαίτερο πόλεμο τῶν ἐλαττωμάτων· καὶ κατὰ τὸ χαρακτῆρα του, τὸ καθένα θέλει ἄλλη καλλιέργεια τῶν ἰδίων προτερημάτων, ἄλλον πόλεμο τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων. Μέσα στὴν ἴδια οἰκογένεια εἶναι παιδιὰ ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ περισσότερη ἀγάπη, καὶ παιδιὰ ποὺ θέλουν περισσότερη αὐστηρότητα. Καὶ χρειάζεται στὴ μητέρα κρίση καὶ λεπτότης μεγάλη γιὰ νὰ μοιράσῃ τὴν ἀπαιτούμενη ἀγάπη καὶ αὐστηρότητα, χωρὶς ποτὲ νὰ φανῇ ἄδικη.

Ἡ θεωρητικὴ μητέρα μὲ τὶς αὐστηρές της ἀρχὲς, πὼς τὸ παιδὶ δὲν πρέπει νὰ ἐνιοῦμε πόσο τὸ ἀγαποῦν οἱ γονεῖς, καὶ ποὺ ζητᾶ νὰ ἐμπνέῃ στὰ παιδιὰ της φόβο καὶ ὄχι ἀγάπη, ἡ μητέρα αὐτὴ μπορεῖ νὰ μάθῃ «καλοὺς τρόπους» στὰ παιδιά της· νὰ τὰ μορφώσῃ ὅμως ὄχι.

Εἶναι ἀλέθριο πρᾶγμα γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ, νὰ τοῦ ἐμπνέομε τὸ φόβο τῶν γονέων· ξεμαθαίνομε τοῦ παιδιοῦ ν' ἀκολουθῇ τὴ φυσικὴ του τάση νὰ τρέχῃ στὴ μητρικὴ ἀγκαλιὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια καὶ παρηγοριά, ἀκόμα καὶ ὅταν ἔκανε ἕνα λάθος. Ἡ μεγάλη αὐστηρότης δὲ μορφώνει· πνίγει ὅμως τὴν εἰλικρίνεια καὶ κάνει τὸ παιδὶ ὑποκριτή, μοχθηρό, πικρὸ ἂν πέσοιμε καὶ σὲ καμμιὰ λεπτότερη φυση, τρέχομε τὸ μεγαλείτερο κίνδυνο νὰ μαράκιαε τὴν ψυχή του, νὰ στραβώσωμε μέσα του τὶς ὡμορφότερες, τὶς εὐγενικότερες τάσσες, ἀκόμα καὶ νὰ τὸ σκοτώσωμε, ἢ τοὐλάχιστον νὰ τὸ κάκωμε μικρὸ καὶ κοινὸ ἀνθρωπο ἀπὸ κεῖ ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀνώτερος ἄνθρωπος.

Ὑπάρχουν δυστυχῶς τέτοια παραδείγματα πολλὰ γύρω μας· λέγες ὅμως μητέρες τὸ ἀντιλαμβάνονται.

Τὸ παιδὶ γιὰ ν' ἀναπτυχθῇ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ζέστη ὅσο καὶ τὸ λουλοῦδι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἥλιο· τὴ ζέστη αὐτὴ θὰ τὴ βοῇ μονάχα στὴν ἀγάπη τῆς μητέρας· καὶ θὰ τὴ βρῇ μόνο ἂν τὴ μητέρα δὲν τὴν φοβᾶται, ἂν στὴ μητέρα του ἔχει ὅλη του τὴν ἐμπιστοσύνη.

Μὰ γιὰ νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν ἐμπιστοσύνη πρέπει νὰ νοιώθῃ πὼς ἡ μάννα του τὸ γνωρίζει.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΩΜΕ ΚΑΛΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Εἶναι γνωστὴ στὸ ἀναγνωστικό μας κοινὸ ἡ μεγάλη προσπάθεια τοῦ περιοδικοῦ μας νὰ δώσῃ στὶς μητέρες τὶς καλλίτερες συμβουλὲς καὶ τὶς καλλίτερες ἀπόψεις ποὺ ἔχουν γραφῆ ἀπὸ εἰδικοὺς, ξένους ἢ Ἕλληνες γιὰ τὸ παιδί. Καὶ ἀλήθεια, τί μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ περισσότερο ἀπ' αὐτὸ μιὰ μητέρα ἢ καὶ κάθε γυναῖκα ποὺ πρόκειται κάποτε νὰ γίνῃ μητέρα. Μιὰ μητέρα δὲν ἔχει ἄλλον καλλίτερο πόθο ἀπὸ τοῦ νὰ κάνῃ τὰ παιδιά της εὐτυχισμένα καὶ χρήσιμα. Πῶς ὅμως ἀναλαμβάνει, πῶς καταπιάνεται μὲ τὸ βαρὺ αὐτὸ καὶ δύσκολο ἔργο τῆς καθοδηγήσεως τοῦ παιδιοῦ, προς τὴν καλὴ καὶ σωστὴ ἀνατροφὴ ποὺ ἀναπτύσσει τὶς καλὲς καὶ ὑγιεῖς ἰδιότητες τοῦ παιδιοῦ; Ἐδῶ εἶναι ὅλο τὸ πρόβλημα. Οἱ μητέρες πρέπει νὰ διαβάσουν πολλὰ, πάρα πολλὰ ἐπάνω στὸ θέμα, θύμωσε, ἐκλαυσε, παρακάλεσε, μίλησε γιὰ θάνατο καὶ κατηγόρησε ὅλες τὶς γυναῖκες σὰν δεσποτικὲς καὶ προδότριες.

Ἀλλὰ δὲν πέτυχε τίποτε.

Εὐτυχῶς ποὺ ἦταν στὴν ἡλικία ποὺ οἱ εὐκαιρίες γιὰ παρηγοριὰ δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε μέρες ὁ νεαρὸς Βάσκος ἔστειλε ἕνα μπιλιέτο στὴ Ζάνν, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν πληροφοροῦσε πὼς ἦταν ἀναγκασμένος νὰ φύγῃ γιὰ τὸν πατρικό πύργο.

Μερικὰ χρήματα καὶ δῶρα συνώδευαν τὸ γράμμα.

Ἡ Ζάνν, μὲ τὴ σειρὰ της τώρα, ἔκλαψε κι' αὐτὴ λίγο γιατὶ εἶχε τρυφερὴ καρδιά.

Ἀλλὰ καθὼς περνοῦσαν ἡ μέρες, ἡ ἀνάμνησις τοῦ σωματοφύλακα ἔσβυνε σιγὰ σιγά.

Καὶ ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία οἱ συναδελφισές της ἀνανέωναν τὰ αἰσθήματά τους, τὴν ἔμαθε πὼς ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ παρηγορηθῇ κανένας γιὰ μιὰ χαμένη ἀγάπη εἶναι νὰ δοθῇ σὲ νέες περιπετείες.

Τὸ μαγαζὶ ποὺ δούλευε βρισκόταν στὸ ἰσόγειο ἑνὸς σπιτιοῦ, ποὺ τὸ πάνω πάτωμα νοικιαζόταν σὲ ἰπενκιάρηδες.

Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἑνοίκους βρισκόταν καὶ κάποιος Ντυβάλ, ποὺ ἦταν ἀντιπρόσωπος σὲ κάποιο ναυτικὸ ἐμπορικὸ σπίτι.

Ἦταν ἕνα παιδὶ λεπτό, εὐγενικό, καλοντυμένο, ὡμορφο.

Ὁ κύριος Λαμπὴς εἶχε μιὰ κόρη ποὺ μάθαινε ζωγραφική καὶ ποὺ στὶς ὧρες· ποὺ τὸ μαγαζὶ δὲν εἶχε πολὺ δουλειὰ μάθαινε τὴν ὡμορφη αὐτὴ τέχνη καὶ στὴ Ζάνν.

Καὶ λοιπὸν μιὰ μέρα ὁ νέος Ντυβὰλ βρῆκε καφφετσωμένο στὴν πόρτα του ἕνα χαρτί, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν κεχωμένο μ' ἀρκετὴ ἐπιτυχία τὸ πορτραῖτο του.

Τὸ χαρτὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ὑπογραφή.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐνῶ ἐυρεζόταν μπροστὰ στὴν καθρέφτη του, ἄκουσε στὸ διάδρομο τὸ θρόισμα μεταξωτοῦ φουστανιοῦ καὶ τὸ γοργὸ περπάτημα γυναικείου παβουτιοῦ, ποὺ τὸ σταλίζει ὡμορφο γοβάκι. Ἀποτομα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πρόλαβε νὰ δῇ ἀπὸ τὴν κορφὴ τῆς σκάλας μιὰ κοπέλλα, ποὺ κατέβαινε τρεχάτη.

Γυρίζοντας μέσα βρῆκε στὴν πόρτα του ἄλλο ἕνα πορτραῖτο του καλλίτερο ἀπὸ τὸ χθεσινό.

Ἔμεινε, λοιπὸν, καθώς ἦταν μὲ τὶς φαπουιάδες στὰ μοῦτρα, λίγο σκεπτικός. Ὑστερα ἔγραψε πάνω σ' ἕνα χαρτὶ αὐτὲς τὶς λέξεις: «Θάθελα πολὺ νὰ γνωρίσω αὐ τὸ ν ποὺ κάνει τὰ πορτραῖτα».

Καὶ κρέμασε τὸ χαρτὶ στὴν πόρτα.

Ὅταν τὸ βράδυ ξαναγύρισε ξαναβρῆκε στὴν πόρτα τὸ χαρτὶ του, ἀλλὰ ἀπὶπλα του ἦταν ἕνα ἄλλο μὲ τὶς λέξεις: «Εἶμ' ἐγώ», ποὺ ἀπὸ κάτω του ἦταν ζυεδιασμένο ἕνα κοριτσίστικο κεφαλάκι, ἀφάντασται χαριτωμένο.

Κι' ὅπως τὴν πρώτη φορὰ ἀνεγνώσισε στὸ σχέδιο τὸ ἀτομό του μ' εὐκολία, τώρα τὸ ἴδιο εὐκολα ἀνεγνώρισε τὸ κεφαλάκι τῆς πιὸ ὡμορφης πωλήτριας τοῦ κυρίου Λαμπάγ.

Ἀμέσως τὸ ἄλλο πρωὶ κατέβηκε στὸ μαγαζὶ καὶ ζήτησε ἕνα ζαντελλένιο φιόγκο.

Τοῦ τὸν ἔφερε ἡ Ζάνν.

Κι' ἐκεῖνος ξεκουμπώνοντας τὸ γιλέκο του γιὰ νὰ τὸν προβάρῃ, ἔκαμε νὰ φανῇ ἀκουμπισμένο στὸ μέρος τῆς καρδιάς του, τὸ σκίτσο της.

Ἀνεβαίνοντας τὸ βράδυ στὸ δωμάτιό του, ὁ Ντυβὰλ καφφέτσωσε στὴν πόρτα του ἕνα σημείωμα, ποὺ ἔλεγε: «Πότε, λοιπόν, ὁ ὡραῖος ζωγράφος θὰ θελήσῃ νὰ δουλέψῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ;».

Λίγες ὧρες ἀργότερα γράφτανε φωστηριωδῶς ἡ ἀπάντησις: «Ὁ ζωγράφος θάρθῃ νὰ γευματίσῃ μαζοῦ σας τὴν Κυριακὴ στὶς ἑπτὰ».

* * *

Ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος φάτιζε τὸ διαμέρισμα τοῦ νέου. Ἕνα γεύμα ἦταν σεσοβαρισμένο πάνω στὸ τραπέζι. Πορτοκάλια καὶ ἄλλα φροῦτα συμπληρώνανε τὸ μενοῦ.

Ἔντεκα.

Δύο ἐλαφρὰ κτυπήματα στὴν πόρτα.

— Ἔμπορές.

Ἡ Ζάνν φάνηκε.

— Σεῖς!... Τί εὐχάριστη ἔκπληξις!... Τί χαρά!...

— Ναί, κύριε, ἐγὼ ἤμουνα... Εἶχα στοχηματίσει μὲ τὶς ἄλλες πὼς δὲν θὰ μένατε ἀσυγκίνητος, βλέποντας τὸ πορτραῖτο σας. Τὸ βρήκατε νὰ σᾶς μοιάζῃ;...

— Ἂν ἡ ἀγάπη, ὡραία μου, γιόταν ζωγράφος, δὲν θὰ τὰ κατάφερνε καλλίτερα.

— Θαυμάσια, ἀγαπητὲ κύριε. Ἀλλὰ μὴν περιμένετε νὰ σᾶς ζητήσω νὰ ποζάρετε πολύ. Θὰ μείνουμε ἐκεῖ, ἂν θέλετε. Κ' ἐμένα τὸ στοίχημά μου καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ μὲ βοηθήσατε.

Ἀλλὰ ὁ Ντυβὰλ, μὲ γρηγοράδα τῆς ἔπιασε τὸ χέρι ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ὑπέχρεωσε νὰ μπῇ μέσα στὸ δωμάτιο κλείνοντας συγχρόνως τὴν πόρτα καὶ σπρώχνοντας τὸ σύρτη.

— Νὰ κάτι, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου σωστό, κύριε!....

— Γελιέστε, δεσποινίς... Πρόκειται ἀντιθέτως γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό!... Τὸ νὰ μπορῆτε νὰ κάνετε τέτοια ἀριστουργήματα καὶ ν' ἀρνῆσθε, εἶναι ἀνάξιο εἰς καλλιτέχνας.

Ἡ Ζάνν κύτταξε γύρω της. Εἶδε τὸ σερβιρισμένο γεῦμα, τὰ λουλούδια, τὸ κρασί.

— Περιμένετε κανένα; ρώτησε πονηρά.

— Ναί, ἀπήντησε ὁ Ντυβάλ, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τελειώνωμε γρήγορα.

Ἡ Ζάνν κάθησε σ' ἕνα φωτέγγ.

— Ἂν θέλετε νὰ τελειώσω τὸ πορτραῖτο σας, κύριε, πρέπει νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐργασθῶ λίγο, παίρνοντας ἐμπνευσι ἀπὸ τὸ πρωτότυπο... Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὸ μεσημεριανό σας....

Ἐκεῖνος ἔσπρωξε τὸ τραπέζι πρὸς τὴν πόρτα, ὥστε νὰ ἠναι ἀδύνατη ἡ παραβίασί τῆς κι' εἶπε μαλακά:

— Βλέποντάς με ἀκίνητο καὶ σιωπηλό, ἴσως σχηματίσετε ἀσχημην ἰδέα γιὰ τὸ ἄτομό μου. Κι' ἀφοῦ τὸ πρόσωπο ποὺ περιμένω ἀργεῖ, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ τὸ τιμωρήσουμε φιλάγοντας γι' αὐτὸ τ' ἀπομεινάρια.

Ἐκείνη ἔβαλε τὰ γέλια, δέχτηκε μειλικὰ γλυκά, λίγο κρασί. Καὶ στὸ τέλος κατέληξαν νὰ φαγοποιοῦν σὰ δυὸ ἐρωτευμένοι, παρ' ὅλο ποὺ ἀσχολήθηκαν περισσότερο μὲ ἄλλα πράγματα, παρὰ μὲ τὰ φαγητά.

Ἡ Ζάνν ἀγρίευε λιγάκι μὲ τὴν τόλμη του. Τῆς ἄρεσε νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει τὸ Ντυβάλ. Νὰ κυριαρχῇ κανένας πάνω σὲ κάποιον εἶναι εὐχάριστο καὶ κολακευτικό. Ἀλλὰ τὸ νὰ κιυβυνέψῃ νὰ γίνῃ δργανό του, εἶναι κάτι ποὺ ἀξίζει νὰ τὸ σκεφθῇ κανένας.

Βλέποντας Ντυβάλ πὼς ἡ Ζάνν εἶχε γίνει σκεπτική, τῆς εἶπε ξαφνικά:

— Ἂν ἐξακολουθήστε νὰ μὲ κυττᾶτε ἔτσι, δεσποινίς, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ σᾶς πάρω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σᾶς κρατήσω ἐκεῖ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.

Ἐκείνη σηκώθηκε ἀνήσυχη.

Ὁ ἄλλος ξαναεῖπε:

— Γιατί αὐτὸ τὸ δύσπιστο ὄφος; Λυπᾶσθε γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ προξενεῖτε;

— Δὲν λυποῦμαι γιὰ τίποτε, κύριε. Θέλω μόνον νὰ σᾶς ἀφήσω ἀπὸ μέρους μου μιὰ εὐχάριστη καὶ τίμια ἀνάμνησι.

Τῆς φύλησε εὐγενικὰ τὸ χέρι.

— Ἡ καρδιά μου σᾶς ἀνήκει δεσποινίς. Ἀμφιβάλλετε; Ἡ τριφερότης μου εἶναι καθαρὰ ἀθλιη. Πιστψτε το.

— Τότε, κύριε, εἴσθε ἐν τάξει καὶ σᾶς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Ἡ Ζάνν δ:χτηκε νὰ πιῇ λίγο νησιώτικο κρασί, ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ κοκκινισθῇ τὸ πρόσωπό της. Καταλάβαινε μέσα της μιὰ θέρμη εὐφρεγετική, μιὰ εὐχάριστη παραλυσία καὶ τῆς φαίνονταν ὅλα εὐχάριστα, ὡραῖα...

Τί καλὸ παιδὶ αὐτὸς ὁ Ντυβάλ!

Τί ὡραίους τρόπους ποὺ ἔχει! Πόσο τὰ λέγια του ἦταν τρυφερὰ καὶ εὐγενικά. Ἦταν τώρα πρόθυμη γιὰ ὅλα, ἀκόμα καὶ νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Στὸ τέλος ἔδωσαν ραντεβοῦ νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε τὴν ἄλλη Κυριακὴ σὲ μιὰ ταβερίτσα πλάϊ στὸ Σηκουάνα, κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο.

Κατέβηκαν μαζὶ τὴν ὁδὸ Σαὶν Ὀνορέ, πέρασαν τὴν ὁδὸ Μπὸν-Μορὺ, γιὰ νὰ πάρουν τὴν λεωφόρο τῶν Τυϊλλερί κι' ὕστερα κάτω ἀπ' τὰ δένδρα τῶν Ἠλυσίων πῆγαν μέχρι τὴν Κοὺρ-Λα-Ρέϊν.

Πέρασαν τὸ ποτάμι. Ὁ Ντυβὰλ τῆς πρότεινε νὰ πᾶνε σ' ἕνα μαγέρικο ποὺ εἶχε πολλὰ καὶ πυκνὰ δένδρα. Ἀλλὰ ἡ Ζάνν ἀρνήθηκε. Θυμήθηκε πὼς παρὰ λίγο σπίτι του νὰ ὁπόκψῃ. Φοβόταν πὼς τὸ ντεκόρ, τὰ ἰδιαίτερα, ποὺ ὁ μάγερας εἶχε στὴν διάθεσι τῶν ζευγαριῶν, ποὺ βιάζονται, ἡ τάλιμ τοῦ Ντυβὰλ θὰ τὴν στεροῦσαν ἀπὸ κάθε δυναμὶ ἀρνησης.

Ἔτσι δὲν δέχτηκε, παρὰ γιὰ καθήσουν σ' ἕνα ξύλινο τραπεζί, κοντὰ σὲ κάτι ναυτικοὺς, ποὺ ἀδειάζαν ἀπαυωτὲς κοῦπες γεμάτες μὲ κρασὶ τῆς Σουρέσυ.

— Θὰ δεχθῆτε τοὐλάχιστον νὰ φᾶτε κάτι; τὴν ρώτησε ὁ Ντυβάλ.

Ποὺ εἶχε πολὺ περιαχθῆ γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ρεγουλαρῃ κατὰ τὰ γοῦστα του.

Γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀπογοητέψῃ δέχτηκε τὴν προσφορὰ του καὶ στὸ τέλος τοῦ προγεύματος δείχτηκε ἀρκετὰ καλὴ μαζί του.

Ἀλλὰ δὲν ὀπεχώρησε σὲ τίποτε ἀπ' ὅσα εὐχόταν μόσα του ὁ φίλος της.

Ἡ αὐστηρὴ ἀρετὴ τῆς Ζάνν ἤρχισε νὰ τὸν ἐιοχλῇ. Δὲν ἦταν ἄλλως τε ἀπὸ κείνους ποὺ χάνονται στὶς γλυκαντὲς τῶν κουτῶν ἐρώτων, τῶν αἰσθημάτων. Στὸ κατάστιχό του εἶχε γράψῃ πολλὲς κυρίες, ποὺ ἀξίζαν, μὰ τὴν ἀλήθεια, περισσότερο ἀπ' αὐτὴ τῆ μικρὴ ξεροκέφαλη.

Κι' ἔτσι διέκοψαν τὶς σχέσεις των πρὶν ἀκόμα γίνει καλὰ-καλὰ τίποτε, ποὺ ν' ἀξίζῃ νὰ κοπῇ.

Μὴν μπορώντας νὰ περιμένῃ περισσότερο, δείχτηκε λιγάκι ἀπαιτητικός. Ἐκείνη ἀμύνθηκε. Εἶπαν «τοῦ καλοῦ» καὶ κανένας τους δὲν πῆγε στὸ ραντεβοῦ ποὺ εἶχαν δώσει γιὰ κάποιαν ἄλλη Κυριακή.

* * *

Ζοῦσαν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ στὸ Παρίσι δυὸ πολὺ ἀξιαγάπητες δεσποινίδες: οἱ ἀδελφες Βερριὲρ, ποὺ στὸ σαλόνι τους σύχναζε, ἂν ὄχι ἡ καλλίτερη, τοὐλάχιστον ἡ πιὸ λαμπρὴ κοινωνία. Μεγάλοι πυργοδεσπότες καὶ πλούσιοι ἐπιχειρηματίαι. Καὶ καθώς χρειάζονται ὡραῖες γυναῖκες ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχουν πλούσιοι κύριοι, ἡ ὡμορφη πωλήτρια τοῦ μεγαζιοῦ τοῦ Λαμπὴ· συστήθηκε ἀπὸ μιὰ φίλη της στὶς δεσποινίδες Βερριὲρ, ποὺ τὴν ὑποδέχτηκαν περιφημα.

Ἦταν πολὺ παράξενο τὸ σπίτι αὐτὸ τῶν δεσποινίδων Βερριὲρ. Εὕρισκε κανένας ἐκεῖ τὸν πρίγκηπα ντὲ Σουμπιζ, τὸν πιὸ κανάγια ἀριστοκράτη, ποὺ ἦταν γενιημένος προστάτης τῶν ὡραίων γυναικῶν τοῦ Παρισιοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΕΓΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΙΥΜΠΑΡΡΥ

4ον

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ νὰ μᾶς φανῇ παράξενη ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία ἡ Ζάνν ἔγινε ἐρωμένη ἑνὸς νέου. Ἡ ἀρετὴ ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἦταν κάτι πολὺ ρευστό. Ἡ ἀβεβαιότητα τοῦ αὔριον ἀνάγκαζε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν ὅσο μποροῦσαν καλλίτερα τὴ ζωή τους.

Ὁ Νικολὰς Ἀλατόν, ποὺ ἔμαθε τὰ παραπατήματα τῆς φίλης του, θύμωσε, ἐκλαυσε, παρακάλεσε, μίλησε γιὰ θάνατο καὶ κατηγόρησε ὅλες τὶς γυναῖκες σὰν δεσποτικὲς καὶ προδότριες.

Ἀλλὰ δὲν πέτυχε τίποτε.

Εὐτυχῶς ποὺ ἦταν στὴν ἡλικία ποὺ οἱ εὐκαιρίες γιὰ παρηγοριὰ δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε μέρες ὁ νεαρὸς Βάσκος ἔστειλε ἕνα μπιλιέτο στὴ Ζάνν, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν πληροφοροῦσε πὼς ἦταν ἀναγκασμένος νὰ φύγῃ γιὰ τὸν πατρικό πύργο.

Μερικὰ χρήματα καὶ δῶρα συνώδευαν τὸ γράμμα.

Ἡ Ζάνν, μὲ τὴ σειρὰ της τώρα, ἔκλαψε κι' αὐτὴ λίγο γιατὶ εἶχε τρυφερὴ καρδιά.

Ἀλλὰ καθὼς περνοῦσαν ἡ μέρες, ἡ ἀνάμνησις τοῦ σωματοφύλακα ἔσβυνε σιγὰ σιγά.

Καὶ ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία οἱ συναδελφισές της ἀνανέωναν τὰ αἰσθήματά τους, τὴν ἔμαθε πὼς ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ παρηγορηθῇ κανένας γιὰ μιὰ χαμένη ἀγάπη εἶναι νὰ δοθῇ σὲ νέες περιπετείες.

Τὸ μαγαζὶ ποὺ δούλευε βρισκόταν στὸ ἰσόγειο ἑνὸς σπιτιοῦ, ποὺ τὸ πάνω πάτωμα νοικιαζόταν σὲ ἰπενκιάρηδες.

Ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἑνοίκους βρισκόταν καὶ κάποιος Ντυβάλ, ποὺ ἦταν ἀντιπρόσωπος σὲ κάποιο ναυτικὸ ἐμπορικὸ σπίτι.

Ἦταν ἕνα παιδὶ λεπτό, εὐγενικό, καλοντυμένο, ὡμορφο.

Ὁ κύριος Λαμπὴς εἶχε μιὰ κόρη ποὺ μάθαινε ζωγραφική καὶ ποὺ στὶς ὧρες· ποὺ τὸ μαγαζὶ δὲν εἶχε πολὺ δουλειὰ μάθαινε τὴν ὡμορφη αὐτὴ τέχνη καὶ στὴ Ζάνν.

Καὶ λοιπὸν μιὰ μέρα ὁ νέος Ντυβὰλ βρῆκε καφφετσωμένο στὴν πόρτα του ἕνα χαρτί, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν κεχωμένο μ' ἀρκετὴ ἐπιτυχία τὸ πορτραῖτο του.

Τὸ χαρτὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ὑπογραφή.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐνῶ ἐυρεζόταν μπροστὰ στὴν καθρέφτη του, ἄκουσε στὸ διάδρομο τὸ θρόισμα μεταξωτοῦ φουστανιοῦ καὶ τὸ γοργὸ περπάτημα γυναικείου παβουτιοῦ, ποὺ τὸ σταλίζει ὡμορφο γοβάκι. Ἀποτομα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πρόλαβε νὰ δῇ ἀπὸ τὴν κορφὴ τῆς σκάλας μιὰ κοπέλλα, ποὺ κατέβαινε τρεχάτη.

Γυρίζοντας μέσα βρῆκε στὴν πόρτα του ἄλλο ἕνα πορτραῖτο του καλλίτερο ἀπὸ τὸ χθεσινό.

Ἔμεινε, λοιπὸν, καθώς ἦταν μὲ τὶς φαπουιάδες στὰ μοῦτρα, λίγο σκεπτικός. Ὑστερα ἔγραψε πάνω σ' ἕνα χαρτὶ αὐτὲς τὶς λέξεις: «Θάθελα πολὺ νὰ γνωρίσω αὐ τὸ ν ποὺ κάνει τὰ πορτραῖτα».

Καὶ κρέμασε τὸ χαρτὶ στὴν πόρτα.

Ὅταν τὸ βράδυ ξαναγύρισε ξαναβρῆκε στὴν πόρτα τὸ χαρτὶ του, ἀλλὰ ἀπὶπλα του ἦταν ἕνα ἄλλο μὲ τὶς λέξεις: «Εἶμ' ἐγώ», ποὺ ἀπὸ κάτω του ἦταν ζυεδιασμένο ἕνα κοριτσίστικο κεφαλάκι, ἀφάντασται χαριτωμένο.

Κι' ὅπως τὴν πρώτη φορὰ ἀνεγνώσισε στὸ σχέδιο τὸ ἀτομό του μ' εὐκολία, τώρα τὸ ἴδιο εὐκολα ἀνεγνώρισε τ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΚΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

gon

ΕΠΙΜΕΝΩ νά μοῦ πῆς εἶλληνινῶς πῶς μὲ δρῆκες. Ἀδιαφορῶ γιά τίς κριτικές.

Τὸ μεγάλο κουνό—στό ὁποῖον ἄνθρω, δόξα τῷ Θεῷ—φτιάγνει καὶ σβίνει δεντέττες. Πρὸ παντὸς μὴ ξεχάσης. Μοῦ τὸ ὑποσέβηκες!

Τὸ ἐκτύπησε στὸν ὄμο καὶ ὥρμησε χαρούμενη στὸ κάθισμά της.

Ὁ ταξιθέτης τὴν παρακολούθησε μὲ θηριωμένα μάτια.

—Ἂν ξαναρχίσῃ αὐτὴ τὴν Ἱστορία θὰ τῆς χαλάσω τὰ μούτρα, εἶπε σ' ἕνα συνάδελφό του.

Ἡ αὐθουσα ἐσκοτείνιασε, ἡ αὐλαία ἀνοιξε. Στὴν ὀθόνη φάνηκαν οἱ λέξεις: «Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσωμεν...» Ὁ τίτλος τῆς ταινίας γειροκροτήθηκε. Ἐπὶ-σης καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων ποὺ εἶχαν συνεργασθῆ στὸ γύρισμά της. Χειροκροτήματα ποὺ ξεσπούσαν σ' αὐτὴν ἢ ἐκείνη τὴ γονιὰ τῆς αἰθούσης, ἐδειγναν ποὺ δρισκόντουσαν οἱ φίλοι τοῦ κάθε συνεργάτη.

Φένηκε ἡ διανομὴ τῶν ρόλων. Ἦταν μεγάλη. Τὸ ἔπιπεζο μάτι τῆς Χλντα ἔτρεξε στὸ τέλος. Μὴ δρίσκοντας ὅ,τι ζητοῦσε διέτρεξε ταραγμένη τὸν κατάλογο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Τίποτα. Ἡ σιέψις της χάθηκε σ' ἕνα χάος ἀπὸ τρελλὲς ὑποψίες. Ἦταν παράλειψις; Εἶχαν ἀλλάξει τὸ ὄνομά του; Εἶχε διαδάσει ἀσχημα στὴ δισσύνη της; Ἢ μήπως... μὰ ὄχι, ἤταν ἀδύνατο. Ἡ σκηνὴ τοῦ Φερδινάνδου ἤταν βασικὴ σ'αὐτὴ ταινία:

Γυρίζοντας συνάντησε δυὸ ἀλλοφρονα μάτια ποὺ ἐκλιπαροῦσαν μιὰ καθησυχαστικὴ λέξι. Μὲ ζωηρὴ κίνηση ἐτράσδησε τὸ κεφάλι τοῦ νέου κοντά στὸ στόμα τῆς καὶ τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτί:

—Δὲν ἀναφέρουν ποτὲ τὰ ὀνόματα τῶν κυρίων ρόλων.

Ὁ Φερδινάνδος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ εὐγνωμοσύνη.

—Γιατί λέω αὐτὰ τὰ ψεύματα ; συλλογίσθηκε ἡ Χλντα.

Ἡ ταινία ἀρχισε νὰ ξετυλίγεται. Ὁ Φερδινάνδος τὴν παρακολουθοῦσε ἠρεμα μὲ μιὰ ἐλαφρόταση σύσπασι τοῦ χειροῦ του. Ἐπέρασε μιὰ ὥρα. Τώρα ἐρχόταν ἡ σκηνὴ τοῦ χοροῦ.

—Τώρα εἶνε, εἶπε ὁ Φερδινάνδος χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ πὼς μιλοῦσε δυνατά, τώρα πρέπει νὰ εἶνε.

Μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴν μπροσθινὴ σειρὰ τὸν καθησιάσμου γύρισε θυμωμένη.

Ἡ Χλντα ἀνατρίγιασε. Στὸ ἀσυναίσθητο σφίξιμο τοῦ μεγάλου μελαχροινοῦ χεριοῦ ἔνοιω ἕνα δαντυλίδι ἐμείνε στὸ δακτυλό της.

Ἡ προταγωνίστρια ἐγόρευε μὲ τὸν ἐρασιτὴν τῆς. Φιλονεικοῦσαν. "Ἔπειτα . Μὰ ἤταν ὁ Φερδινάνδος ἐκεῖ κάτω, ἀκουμπισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα! Δὲν εἶχαν κόψει λοιπὸν τὴ σκηνή, ὅπως εἶχε τὴν τρέλλα νὰ φοδηθῆ. Πόσο ἤταν χαριτωμένος ! Μὲ τὸ χέρι τῆς αἰγμαλωτισμένο πάντα στὸ δικό του, τοῦ ἐκτύπησε χαρούμενα τὸ γόνατο. Δίσκιστε τὸ φωτεινὸ του δλέμμα πσὶν σταρφῆ πάλι στὴν ὀθόνη. Ὁ Φερδινάνδος ἤταν πάντα ἀκουμπισμένος στὴν πολύονα. Τώρα ἐκρόκειτο νὰ ζητήσῃ μὲ μιὰ ὑπόκλισι τὴν προταγωνίστια νὰ χορέψῃ μαζύ του.

Μὰ δὲν τὸ ἔκανε. Ἐφάνηκε ἕνα πρῶτο πλάνο. Τὰ μάτια τῆς προταγωνίστριας ἔλαμψαν, ἐγαστούνισε τὸν προταγωνιστὴ καὶ ἔδουγε.

Στὸ γενικὸ πλάνο ἀυὸ ἀκολούθησε δὲν φαίνεται ἔχνος Φερδινάνδου. Ἡ κολόνα ἤταν στὴ θέσι της, μοναχικὴ καὶ ἄδεια.

Τὰ ὑπόλοιπα ἤταν ἕνας ἐρμάτης. Ἡ Χλντα ἔνοιωσε τὸ σφίξιμο τῶν δακτύλων ν' χαλαρώνεται.

— Πολὺ καλά, συλλογίσθηκε μὲ πικρὴ εἰρωνεία, δὲν ἔχει πιὰ ἀνάγκη ἀπ' αὐτό.

Καὶ τράδηξε τὸ πληγωμένο της χέρι. Εἶδε πὼς ὁ Φερδινάνδος εἶχε πάντα τὸ δλέμμα του καρφωμένο στὴν ὀθόνη. Τὶ τί ἔδλεπε ἄραγε, αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ τὸ φαντασθῆ. Ἔδγαλε ἕνα μαντῆλι ἀπὸ τὴν τσάντα της καὶ σκούπισε τὶς ἰδρωμένες παλάμες της. Τὶς ἐτρίδε ἀπελησιακὰ ἀκόμα, ὅσοπου ἡ ταινία τελείωσε.

♣

Χωρίσθηκαν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς Χλντας.

—Θὰ μιλήσομε στὸν Φούλλερ αὔριο τὸ πρωί.

Ἦταν γιὰ δεκάτη φορὰ ποὺ τοῦ τὸ ἐπαναλέγε.

—Θὰ κάνῃ κάτι.

—Ναί. Εἶσθε τόσο εὐγενικὴ, μὶς Χίλντα, τόσο καλὴ γιὰ μένα, ἕνα ξένο! Ντρέπομαι ποὺ ἔχω κρεμασθῆ ἀπάνω σας ἔτσι, σὰν παιδί. Αὔριο θὰ εἶμαι καλλίτερα.

—Πισσθῆτε σὲ μένα, Ζαίηπταρ. Ὅταν κουραστῆθ θὰ σᾶς τὸ πῶ.

Στὸ δρόμο πὼς ἤταν λουσμένος ἀπὸ τὸ φὼς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ Φερδινάνδος σήρωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κύτταξε. Ἡ καρδιά της σφίχθηκε μπροστὰ σ' ὅ,τι διάδασε μέσα σους. Ἑνοιωσε μιὰ ἄπειρη ἐπιθυμία νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Ἔσκυψε κι' ἄγγιξε τὸ μάγουλό του μ' ἕνα ἀνάλαρρο φιλί.

—Νά... ἕνα φιλί ἀπ' τὴ μητέρα σας. Καλὴ νύχτα, Ζαίηπταρ.

—Καλὴ νύχτα, μὶς Χίλντα.

Ἡ Χίλντα ἀνέδηκε τὴ σκάλα τρέχοντας. Ἡ μητέρα της θὰ κοιμόταν. Εὐχαριστοῦσε πάντα τὸ Θεὸ ποὺ τῆς ἔγιξε δόσσει μιὰ μητέρα ποὺ δὲν ἀγρινοεῖ τὸν κόσμο τρέμοντας ὅσπου νὰ γνρίσῃ ἡ κόρη της καὶ ποὺ δὲν φοδόταν τὴ νύχτα. Ἐκείνο τὸ δράδυ ὅμως ἀνεξήγητα ἡ καρδιά της δείλασε ὅταν μπῆκε στὸ σιωπηλὸ διαμέρισμα.

—Μὴ εἶσαι ἠλιθία, εἶπε μέσα της. Καὶ ἐπίτηδες ἄφησε τὴν τσάντα της νὰ πέσῃ, ἐνῶ περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Τὸ φῶς ἄναψε.

—Ἐσὺ εἶσαι, Χίλντα;

—Δὲν κοιμόσαι, μαμά;

Μπῆκε μὲ γογέλεια, ἔπεσε στὸ κρεδδάτι, ἔστρωξε πίσω τὸ κεπέλλο της καὶ πέρασε τὰ δάκτυλά της στὶς μπούκλες της.

—Λοιπὸν, πῶς πῆγε τὸ φίλμ ;

—Ὄχι πολὺ καλά. Ἔκοψαν τὴ σκηνή του. Κακόμοιρο παιδί!

Τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

—Μὰ τί ἔπαθα λοιπόν ; εἶπε ἀνοίγοντας διάπλατα τὰ μάτια της.

Καὶ δρέθηκε κλαίοντας μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της.

Αὐτὸ δὲν διήρκεσε πολύ.

—Δὲν ξέρω γιατὶ μὲ πιάνει τέτοια συγκίνησις, εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή, σκουπίζοντας τὰ μάτια.

—Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένη;

—Ἴσως, εἶνε μιὰ ἰδέα κι' αὐτό. Ἐπειδὴ δὲν μοῦ συνδέη ποτὲ ὡς τώρα τέτοιο πρᾶγα, δὲν ξέρω ἂν εἶνε τώρα αὐτό. Τί ἐντύποσι κάνει αὐτό, μαμά;

—Δὲν μπορῶ νὰ στὸ ἐξηγήσω μὲ μιὰ λέξι. Νοιώζω ὅμως πὼς θὰ τὸ καταλάδῃς μόνη σου.

—Ἴσως, ἂν μὲ φιλοῦσε ἢ μοῦ ἔλεγε κάτι. Μὰ εἶνε πάντα πάρα πολὺ καθὸς πράπει μαζύ μου.

—Δὲν μπορεῖς... νὰ τὸν ἀνθρωνῆς;

—Τὸν φίλησα ἀπόψε. Ξέρεις, ὄχι μὲ πάθος δέδαια. Νόμιζα πὼς ἤταν ἁπλὸς καὶ μόνο οἰκτος; τώρα ὅμως πιὰ μοῦ μιλᾶς ἔτσι, νοιώζω πὼς ἐπὶσης τώκανα γιὰ νὰ τὸν δγάλω ἀπὸ τὴν ἐπιφυλακτικότη·τά του. Μὰ δὲν γίνεται τίποτα ! Εἶνε ὑπερδολικὰ καθὸς πρέπει! Δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ πιστέψω πὼς θὰ ἐρωτευθοῦσα ἕνα ἄνθρα τοῦ εἴδους του. Νόμιζα πὼς θ' ἀγαποῦσα κανένα σὰν τὸν Κρὸ, τὸν Μπόνι ἢ τὸν Στέφεν. Ξέρεις, γιὰ ἕνα γεχὸ Ἀμερικανόπουλο ποὺ οὐδιλάζει σποὺς ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνες καὶ μιλεῖ σπὸν ἐνιὸ χωὶς καμιμὰ ἐθιμοτυπία. Ὤ, οὔφ!.

Σπρόδηκε:

—Ἂς παρουσεγθοῦμε πὼς εἶμαι ἐδυστευιένη μαζύ του. Κι' ἔπειτα ; Δὲν μ' ἀγαπᾶει. Μονάχα τὴν οἰκογένειά του συλλογίζεται. Ἂν ὁ Φούλλερ δὲν μπορέσῃ νὰ τοῦ δρῇ ἕνα ρόλο, θὰ γυρίσῃ στὴν Αὐστρία, κι' αὐτὸ εἶνε ὅλο.

Ἀπότομα ἔσδησε τὸ φῶς κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ φιλήσῃ τὴ μητέρα της:

—Κι' ἂν νομίσης πὼς θ' ἀρχίσω νὰ παίζω τὴν ἀπελπισμένη, γελάστηκες!

"Ἕνα δάκρυ ἔσταξε ἀπ' τὰ μάτια της στὸ μαγουλο τῆς μητέρας της.

—Ἕνα καθυστερημένο δάκρυ, ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ.

—Σίγουρα, εἶπε ἡ κυρία Ντρέϊκ. Ὡς τόσο, στὴν θέσι σου θὰ δοκίμαζα νὰ μανουδρίσω τὸν Φούλλερ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΚΙΟΥΡΙ

20ON

ΗΙΑΤΡΙΚΗ Σχολὴ εἶχε χρησιμοποιήσῃ ἄλλοτε τὸ μέρος αὐτὸ ὡς ἀνατομεῖον, ἀλλὰ ἤδη πρὸ πολλοῦ εἶχε θεοφρηθῆ ἀκατάλληλον ἀκόμη καὶ γιὰ στέγασι πτωμάτων. Δάπεδο δὲν ὑπῆρχε. Ἕνα ἀδέβαιο στρώμα ἀσφαλτου ἐσκέπαζε τὸ χῶμα. Ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ μερικὰ σωπτάλια τραιέζια τῆς κουζίνας, ἕναν μαυροπίνακα, ὁ ὁποῖος ἄγνοστον πὼς εἶχε ξεπόσει ἐκεῖ μέσα καὶ μιὰ παλιὰ θερμάστρα ἀπὸ σίδηρο μὲ σιουριασμένον σωλῆνα. Οὔτε θερμαστὴς θὰ ἐδεχόταν νὰ δουλέψῃ ἐκεῖ μέσα. Ἡ Μαρία ὅμως καὶ ὁ Πιὲρ ὑποτάχθηκαν στὴν ἀνάγκη.

Τὸ ὑπόστεγον εἶχε ἕνα πλεονέκτημα , ἦταν τόσο ἐλεεινὸ, τόσο ἄθλιο, ὥστε κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ τοὺς ἀρνιθῆ τὴν παραχώρησι του. Ὁ Σουτσενιεφσζὲ, ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου, ὁ ὁποῖος εἶχε φανῆ πάντοτε καλὸς ἀπέναντι τοῦ Πιὲρ Κιουρί, ἐξέφρασε τὴν λύπη του γιατὶ δὲν εἶχε τίποτα καλλίτερο νὰ προσφέρῃ. Τὸ ἀνδρόγυνο ὅμως, κατεγαρισμένο ποὺ δὲν τοὺς εἶχαν πετάξῃ στὸ δρόμο μαζὶ μὲ τὰ ὀργανά τους, τὸν εὐχαρίστησε λέγοντας ὅτι ἀπὸ ἐργαστήριο ἤταν θαυμάσιο καὶ ὅτι «θὰ τὰ διανόνιζαν».

Ἡ ἀπάντησις ἦλθε ἀπὸ τὴν Αὐστρία: Καλὰ μαντάτα ! Εὐτυχῶς τὰ ὑπολείμματα τοῦ πισσουρανίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε γίνῃ ἡ τελευταία ἐξαγωγὴ οὐρανίου, δὲν εἶχαν πεταχῆ. Τὸ ἀχρηστο ὅλμοῦ εἶχε συσσωρευθῆ γυρὶ - σιγὰ σ' ἕναν ἀδέσποτο πεινόφυτο χῶρο, κοντὰ στὸ ὀρυχεῖο τοῦ Ἰοακίμσταλ. Ἡ Αὐστριακὴ κυδέρνησις, στὴν ὁποίαν ἀνῆκε τὸ ἐργοστασιο, ἀπεφάσισε νὰ δοωρήσῃ ἕναν τόνο ὑπολειμμάτων στοὺς δυὸ τρελλοὺς, στὸ Παρίσι, ποὺ ἀνόμιζαν πὼς τὸ ἐχρειάζοντο. Ἐὰν ἀγόρτεραν ἤθελαν μεγαλείτερη ποσότητα, μποροῦσαν νὰ τὴν παραμηθεοῦν ἀπὸ τὸ ὀρυχεῖο σὲ πολὺ φθηνὴ τιμή. Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες εἶχαν νὰ πληρώσουν μονοχὰ τὸ ἕξδυλα μεταφορὰς ἑνὸς τόνου μεταλλεύματος.

Ἕνα πρωὶ, μπροστὰ στὴν Σχολὴ Φυσικῆς, σταμάτησε ἕνα φορτηγὸ δ-γησια. Ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία Κιουρὶ δγήκαν τρέχοντας στὸ δρόμο, ἐτσι ὅπως ἤταν ξεσκουφωτοι, μὲ τὴν μπλοῦζα τοῦ ἐργαστηρίου. Ὁ Πιὲρ δγαστηφοῦσε τὴν ψυχραιμία του ἡ Μαρία ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρά της. Πισσοπαρνεῖς, ἤρθε ὁ πισσουρανίτης, φώναζε! Θέλησε ν' ἀνοίξῃ ἕνα σακὶ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν θησαυρό τους. Ἔκοψῃε τοὺς σπάγγους, ἔλυσε τὴν χοντρὴ λινάτσα καὶ ἔχασε τὰ δύο της χέρια μέσα στὸ καστανὸ μετάλλευμα, ποὺ ἤταν δοσὶν ἀναγκαιοφόρο μὲ κλωνάρια πεύκων τῆς Βοημίας. Ἐκεῖ μέσα ἤταν κρυμμένο τὸ ἀδάσιον. Ἀπὸ νέε ἐπρεπε νὰ τὸ ἐξαγάγῃ ἡ Μαρία, ἔστω καὶ ἂν ἐπόκειτο νὰ περάσουν ἀπὶ τὰ χέρια της δυυνὰ ἀυὸ τὴν ἀφῆγη ἐκείνη ὕλη.

Ἡ Μάνια Σκλοντόβσκα εἶχε περάσῃ τὶς πιὸ μεθυστικὲς καὶ ὡραίες στιγμὲς τῆς φοιτητικῆς ζωῆς τῆς σὲ μιὰ σοφίτα.

Ἡ Μαρία Κιουρὶ ἔμελλε νὰ γνωρίσῃ ἐξαίσιες χαρὲς πάλι σὲ μιὰ σημαρίνη σοφίτα. Ἦταν ἕνα παράξενο ἐανάχωρισμα, ὅπου μιὰ δύνατη καὶ λεπτὴ εὐτυχία, τὴν ὁποία κομμιὰ ἶσως γυναῖκα πρὶν ἀπὸ τὴ Μαρία δὲν εἶχε ποτὲ δοκιμάσῃ.

Τὸ ὑπόστεγο τῆς ὁδοῦ Ὁμὲν ἐξεπέρασε τὶς πιὸ ἀπαισιόδοξες προδλέψεις ἀπὸ ἀπόψεως ἀκαταλληλότητος. Τὸ καλοκαίρι, ἐξ αἰτίας τῆς τζιμωτῆς σκεπῆς του, ἦταν ἀσυκνιτικὸ σὰν θερμοκήπιο. Τὸν χειμῶνα δὲν ἤξεραν κανεὶς τὶ νὰ προτιμήσῃ, τὴν δροχὴ ἢ τὴν παγωνιά. Ὅταν ἔδρεχε, τὸ νερὸ ἔπτανε μέσα, στάζοντας μ' ἕνα σιγανὸ, ἐκνευριστικὸ ἦχο. στὸ χῶμα ἢ ἐπάνω στὰ τραπέζια· καὶ οἱ δυὸ ἐπιστήμονες ἀναγκάσθηκαν νὰ σηκεύσουν τὶς μερὲς ποὺ ἐδρέχονο γιὰ νὰ μὴν τοποθετοῦν ἐκεῖ ποτὲ ὀργανα. Ὅταν ἔκανε κρύο τὸ θερμόμετρο ἐγινόταν ψυχρό. Ἡ μικρὴ θερμάστρα, ἀκόμη καὶ ὅταν ἄναδε δὲν ἐθέρμαινε διόλου, Ἀυα πήραινες τόσο κοντά, ὥστε νὰ τὴν ἐγγίξῃς τότε ξεσαυνόσουν κάτσος. Αὐὸ δήματα πιὸ πέρα ξανιδριοκιόσουν στὴν κατεψυγμένη ζώτη.

Ἦταν σχεδὸν καλλίτερο γιὰ τὴ Μαρία καὶ τὸν Πιὲρ νὰ ἐξοικειωθοῦν μὲ τὴν δριμύτητα τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὑπαίθρου, δεδομένου ὁτι ἡ ἀτεγνιὴ ἐγκαταστασίας» τον δὲν εἶχε καπνοδόχους γιὰ τὴν ἔξοδο τῶν ἐπιδλαδῶν ἀερίων. Ἔτσι τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς κατεργασίας των ἐδέησε νὰ γίνεται στὸ ὕπαιθρο, στὴν αὐλή. Ὅταν ἐψόταν καμμιὰ μπόρα, οἱ πειραματιστεὶ μετέφεραν δια-σιτικὰ τὴν συσκευὴ τους μέσα καὶ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ δουλεύουν συνεχῶς χωρὶς νὰ σταματοῦν, ἐφρόντιζον ὥστε νὰ σχηματίζουνται ρεύματα ἀέρος μεταξὺ τῆς ἀνοικτῆς πόρτας καὶ τῶν παραθύρων.

Ἡ Μαρία δέβαια δικαιοῦτον στὸν δόκτορα Βοτιὲ, τὸν γιατρὸ ποὺ λίγο καιρὸ προτήτερα τῆς εἶχε συστήσῃ νὰ πάῃ σὲ σανατόριο γιατὶ εἶχε ἀρχὲς φυματιόσεως.

«Λὶν εἶχαμε χρήματα—ἔγραφε ἡ ἴδια ὕστερα ἀπὸ καιρὸ—δὲν εἶχαμε ἐργαστήριο, οὔτε καὶ δοήθεια γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς δύσκολης καὶ σημαντικῆς αὐτῆς ἐργασίας. Ἦταν σὰν νὰ θέλαμε νὰ δημιουργήσωμε κάτι ἀπὸ τὸ τίποτε... Μπορῶ νὰ πῶ χωρὶς ὑπερδολὴ ὅτι αὐτὴ ἡ περίοδος ἤταν γιὰ τὸν ἄνδρα μου καὶ γιὰ μένα, ἡ ἡρωϊκὴ περιοδος τῆς κοινῆς ζωῆς μας... Καὶ ὅμως μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀλεεινὴ παλιοπαράγκα περάσαμε τὰ καλλίτερα καὶ πιὸ εὐτυχισμένα γόνια τῆς ζοῆς μας, ἀφιερωμένα ἐξ ὁλοκλήρου στὴ δουλειά. Ἦταν φορὲς ὅπου περνοῦσα ὁλόκληρο μέρα ἀναδεύοντας μιὰ μᾶζα ποὺ ἐκόγλαζε μὲ μιὰ τιδοφεία ράδδο ἴσα μὲ τὸ μπόϊ μου. Τὸ δράδυ ἔπεφτα τσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι».

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία Κιουρὶ δούλεψαν ἀπὸ τὸ 1898 ἕως τὸ 1902. Ὕστερα ἀπὸ λίγο διάστημα ἔκριναν πλεκτικότερο νὰ γοφίσουν τὶς προσπάθειές τους. Ὁ Πιὲρ Κιουρὶ δεύτερον ἐπιστεύε τὴν ἔρευνα περὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ραδίου καὶ προσπάθησε νὰ γνωρίσῃ τὸ νέο μέταλλο καλλίτερα. Ἡ Μαρία ἀσυνοῦσε μονάχη τὶς ψηνικὲς κατεργασίες ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ πετύχῃ καθαρὰ ἅλατα ραδίου. Εἶχε διαλέξῃ τὴν «γοντροδουλειά». Ἔνῳ ὁ ἄνδρας της ἤταν ἀπορροφημένος σὲ λεπτότατα πειράματα ἡ νεαρὰ ἐπιστήμων ἐμηνθοῦσε σὰν ἡεροκαματιάρης. Μέσα στὸ παράπτυγια ὁ ψυπιὸς ἤταν σκυμμένος ἐπάνω σὲ ὄργανα ἀφαρδείας. Στὴν αὐλὴ, μὲ τὴν πολυκὴ λερωμένη μπλοῦζα της, μὲ τὰ μαλλιὰ της ἀνασταυωμένα ἀπὸ τὸν ἀέρα, περιζωσμένη ἀπὸ τὸν κατνὸ ποὺ τῆς ἔκαιγε τὰ μάτια καὶ τὸν λαμιὸ, ἡ Μαρία ἤτον ἕνα εἶδος ἐργοστασίου μονάχη της. «Ἔφθασα νὰ κατεργάζομαι—ἔγραφε—ἕως εἴκοσι χιλιόγραμμα τὴ φορὰ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἤταν ὅτι ἐγέμιζε τὸ παράστημα μὲ μεγάλα δοχεῖα γεμάτα ἐξήμισυ καὶ ὑγρά. Ἦταν σκοτοιὸς νὰ μεταφέρω τὰ δοχεῖα, κ χύνω ἐξω τὰ ὑγρὰ καὶ νὰ ἀναδεύω ἐπὶ ὧρες ἀδιάσπαστες, τὴν ὕλη ποὺ ἔδρασε μέσα σ' ἕνα λέβητα τήβρωσε».

Ἀλλὰ τὸ ράδιο φύλαγε τὰ μυστικό του, δὲν δόειχνε καμμιὰ διάθεση νὰ ἀποκαλυφθῆ στοὺς ἀνθρώπους. Πι. ὁ ἤτανε ὁ κακὸς ποὺ ἡ Μαρία ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ ἀνθίβαζε τὸ γέο μέταλο περιεχόμενο τοῦ πισσουρανίου εἰς ! % ; "Ἡ ἀκτινοβολία τῆς νέας οὐσίας ἤταν τόσο δυνατὴ, ὥστε μιὰ μικροσκοπικὴ ποσότης ραδίου, διεσπιεμένη σ' ὅλ.ο τὸ μετάλλευμα, ἦταν πηγὴ ἐκπληκτικῶν φαινομένων. Τὰ ἐτοῖα εἴδολα μποροῦσαν νὰ παρατηρηθοῦν καὶ νὰ μετρηθοῦν. Ἐπεῖνο ποὺ ἤταν ἀδύνατο ἦταν ἡ ἀπομόνωσις αὐτῆς τῆς ἐταχίστης ποσότητος.

Ἀλλὰ ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία δὲν ἀπεθαρρύνοντο. Αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ποὺ ἔκρυδε τὰ μυστικά του, γοὺς εἶχε μαγέψῃ. Ἐν-ωμένοι ἀπὸ τὴ στοργὴ τους, ἀπὸ τὴ. διανοητικὴ ὑπεροχή τους, ζοῦσαν μέσα σ' ἐκείνη τὴν παράγκα τὴν ἀλλόκοτη ζωή, γιὰ τὴν ὁποία ἤσαν καὶ οἱ δυὸ γεννημένοι.

«Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ—ἔγραφε ἀργότερα ἡ Μαρία—εἴχαμε ὡλότελα ἀποφοιτήθῆ ἀπὸ τὸ νέο θασίλειο ποὺ, χάρις σὲ μιὰν ἀνακάλυψη, ἀνοιγόταν μπροστά μας... Μέσα σπὸ φτωχὸ μὰς παράπηγα ἐδασίλευε μεγάλη ἡσυχία' ἀερμες φορὲς, καθὼς παρακολουθοῦσαμε κάποιο πείραμα, ἐπηγαινοεχχόμαστε πέρα - δῶθε κουδενιάζοντας γιὰ τὴ δουλειά τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.Ὁ τόν ἐπαγόναμε, ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ τσάϊ κοντὰ σπὴ σόμπα μὰς συνέφερε. Ἐξοὐσιαμε παραδομένοι σπὸ μονδιεὶ ἀπασχόλησί μας σὰν σὲ ὄνειρο».

Ὅταν ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία ὅχι ζαγ τὴν σιγανὴ κουδέντα τους, ἡ ὁμιλία τους γιὰ τὸ πολυαγαπημένο τους ράδιο κατευνοῦσε παιδιάστικη.

—Θὰ ἤθελα -α ξέρω σὰν τί νὰ εἶναι, σὰν τί νὰ μοιάζῃ—θέλγε ἡ Μαρία μιὰ μέρα μὲ τὴ φλογερὴ περιέργεια τοῦ παιδιοῦ στὸ ὁπίο ἔχουν ὑποσχεθῆ ἕνα παιγνίδι. Πιὲρ πῶς τὸ φαντάζεσαι ἐσύ ;

—Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, μὲ τὸν ἤπιο τόνο του. Θὰ ἤθελα μονάχα νὰ ἔχῃ ὡραῖο χρῶμα.

Στὴν ἀλληλογραφία τῆς Μαρίας Κιουρὶ, ἐκείνη τὴν περίοδο, δὲν θρίσκομε πιὰ τοὺς λεπτοὺς καὶ γραφιοὺς ἐκείνους μεσθημαστιομοὺς, οἱ ὁποῖοι κάθε τόσο ξεφύτρωναν ξαφνικὰ μέσα στὸν τόνο νικειότητος τῶν ἐπιστολῶν της. Μίτ.ος ἡ στενότης τῶν δεσμῶν της μὲ τὴν Πολωνικὴ οἰκογένειά της, εἶχε κάπως χαλαρωθῆ καὶ ἡ Μαρία δὲν ἤξερε πιὰ πὼς νὰ ἐκμυστηρευθῆ σπὸς δικούς της τοὺς πιὸ μίκιους λογισμοὺς της ; Μήπως ἡ ἐργασία τὴν ἐπέλεξε τόσο πολὺ ὥστε δὲν εὕρισκε καιρό ;

Τον οὐσιαστικὸ λόγο αὐτῆς τῆς ἐπιφυλάξεως πρέπει νὰ τὸν ἀναζητήσομε ἀλλοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

11ON

ΜΗΝ ΑΝΑΚΑΤΕΥΕΣΘΕ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, μὴ θέλετε νὰ γυρέυα τὴν κουρέυτα. Αὐτὴ τὴν ἀποστροφὴ, αὐτὲς τὶς ἀντιπάθειες ἂν σᾶς γρέυα νὰ τὶς θυσιάσετε χωρὶς νὰ μένα ;

"Ητανε χλωμὴ καὶ τὸν κυττοῦσε φλογερά. Ἀπάντησε ἀργὰ-ἀργὰ, χλωμὸς κι' αὐτὸς μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη.

— Θὰ σᾶς ἔλεγα τότε — τὸ ἔχω πῆ καὶ στὸ σοῦγιό σας — πὼς εἶμαι διατεθειμένος νὰ ὑπογράψω τὸ γραμμάτιο. Ἐσεῖς ἢ ἴδια ὁρίσετε τὸ ποσόν....

"Ἡ Ζερμαὶν τὸν στοιμάτησε μὲ μιὰ κίνησι, ταπεινωμένη.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, κοτόλαβα. Φυσικάζετε εὐχαρίστως τὰ συμφέροντά σας, τὴν περιουσία σας, ἀλλὰ κρατᾶτε τὸνομά σας, τὴν ὀπόλημί σας.

— Ἀληθινά, πορεζηγεῖτε...

— Μὴ λέτε ἄλλη λέξι, μὴν ἀρνᾶστε. Ξέρω ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω. Καὶ σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω, γιὰ χάρι τῆς στοργῆς ἢ τοῦ σεβάστου τὴ τὴν περίστασι: Πρέπει νὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε στὴν τύχη μας. Ἂς εὐχηθοῦμε νὰ μὴν εἶναι καὶ τοσο δύυνηρὴ γιὰ μᾶς.

Εἶχε συγκινηθῆ, τὰ βλέφαρά της εἴχανε γεμίσει δάκρυα καὶ μὲ κόπο τὰ συγκρατοῦσε.

— Εἶμαι βεβαία πὼς ὁ πατέρας μου εἶνα τῆς ἴδιας γνώμης.... Δὲν εἶναι ἔτσι πατέρας μου; φώναξε γιατὶ εἶδε τὸν κύριο νὰ τὴ Μασσιὲ νὰ στέκῃ μπροστὰ στὴν μισόανοιχτη πόρτα διστακτικός.

Ὁ Ρομπερτὸ σηκόθηκε καὶ προχώρησε σὰν συναντήσῃ τὸν ντὲ Μασσιέ.

— Μιλούσαμε γιὰ τὴν ἐπιχείρησι τῶν στρειδιῶν τοῦ Πόρναγι, εἶπε. Ἡ κυρία Ντυβιβιὲ ἐπιμένει νὰ μὴν δπογράψω τὸ γραμμάτιο.

— "Ἐχει δίκηο, φίλε μου, μεγάλο δίκηο.

— Νομίζετε πὼς δὲν θὰ πάῃ μπροστὰ ἡ δουλειά;

— Πιστεύω πὼς κάποια μπερμπαντιὰ εἶναι στὴ μέση.

— Εἴσθε ὑπερδολικός...

— Καθόλου! Εἶμαι β.βαιος πὼς πρόκειται γιὰ κλεψιά.

"Ἡ Ζερμαὶν εἶπε :

— Λίγη ἐπιείκεια, πατέρα μου. "Ισως τὸν ἀδικεῖτε τὸ Σάρλ μιλῶντας ἔτσι. Ἐγὼ εἶμαι βεβαία πὼς πιστεύει ειλικρινὰ στὴν ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὁ γέροντας ἄναψε :

— Πῶς; Τὸν δικαιολογεῖς, τὸν

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ GASTON ΚΑΙ AN. DURVILLE

«Τρώγετε γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς» σημαίνει σήμερα: Τρώγετε πολὺ γιὰ νὰ δηλητηριάζεσθε»

Πῶς πρέπει νὰ βράζωνται τὰ λαχανικά

ΤΑ ΡΙΧΝΩΜΕ ἀπὸ νερὸ ὅταν βράζῃ. Ἀλατίζομε καὶ τὰ βράζομε σὲ δυνατὴ φωτιὰ ξεσκεπάστα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ προσθέτομε βραστὸ νερό, ὥστε τὰ λαχανικὰ νὰ βρίσκωνται πάντοτε σκεπασμένα μὲ νερό. Μόλις βράσουν τὰ στραγγίζομε καὶ σερβίρομε. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάνωμε -ὁ λάθος γιὰ νὰ ζωηρέψωμε τὸ χρῶμα τῶν λαχανικῶν νὰ τοὺς ρίχνομε λίγη σόδα.

ΣΑΛΑΤΕΣ

Πρέπει νὰ ἀποφεύγομε:

1ον) Τὶς σαλάτες ποὺ περιέχουν μουστάρδα, ξύδι ἢ πιπέρι. Ἡ μουστάρδα ἐνεργεῖ ἐρεθιστικὸς στὸ στομάχι. Τὸ ξύδι εἶνε καταστρεπτικὸ καὶ ἰδιαίτερος τὸ ξύδι τοῦ ἐμπορίου.

2ον) Τὶς σαλάτες μὲ λεμόνι. Ὅλα τὰ ξυνὰ φρούτα εἶνε θλιβερὰ καὶ τὸ λεμόνι ποὺ εἶνε τὸ πιὸ ξυνὸ ἀπὸ ὅλα εἶνε τὸ χειρότερο, παρ' ὅλο τὸν πλοῦτο του σὲ βιταμίνες. Ἐφ' ὅσον ἔχομε ἄλλα φρούτα ποὺ περιέχουν βιταμίνες, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μεταχειριζόμεθα τὸ λεμόνι καὶ εἶνε σφάλμα τὸ ὅτι μερικοὶ γιατροὶ παρέχουν τὸ λεμόνι ὡς θεραπευτικὸν σὲ μερικὲς περιπτώσεις θρεπτικῶν διαταραχῶν.

3ον) Τὰ πολὺ ὄξινα σαλατικά, διότι εἶνε ἀναιμικά.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΕΝΩΝΤΑΙ ΟΙ ΩΜΕΣ ΣΑΛΑΤΕΣ;

Κατ' ἀρχὴν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ πλένωνται οἱ σαλάτες. Ὑπάρχουν ὅμως σαλάτες γνωστὴς καὶ σαλάτες ἀγνώστου προελεύσεως.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἐὰν ξέρετε ὅτι οἱ σαλάτες προέρχονται ἀπὸ γνωστοὺς λαχανοκήπους καὶ γνωρίζετε ὅτι ἐποτίζονο μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ ὅτι οἱ σκίλοι καὶ οἱ γάτες δὲν τὰ ἐπλησίασαν, δὲν πρέπει νὰ τὶς πλύνετε, ἀλλὰ νὰ τὶς σκουπίζετε μὲ μιὰ καθαρὴ πετσέτα.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι νὰ πλένετε τὶς σαλάτες μὲ ἄφθονο νερό, χωρὶς κανένα δισταγιό: ἐπαναλαμβάνομε μὲ ἄφθονο νερό, γιατὶ τὸ νὰ βουτήξετε τὶς σαλάτες σὲ μιὰ λεκάνη δὲν εἶνε καθόλου ἀρκετὸ καὶ γιὰ νὰ φύγουνε τὰ χώματα κλπ. ποὺ ἐπικάθονται στὶς σαλάτες εἶνε ἀνάγκη νὰ πλυθοῦν μὲ ἄφθονο τρεχούμενο νερό. Οἱ σαλάτες ποὺ πωλοῦνται σὲ μεγάλες πόλεις, ἀνάμη καὶ ὅταν φαίνονται καθαρὲς, εἶνε γεμάτες ἀπὸ μικρόβια καὶ αὐγὰ παρασίτων, γιατὶ πολλὲς φορὲς προέρχονται ἀπὸ λαχανόκηπους ποὺ γειτονεύουν μὲ ὀχετοὺς καὶ ὑπονόμους. Μερικὲς φορὲς τὶς σαλάτες αὐτῆς τῆς προελεύσεως μπορεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς καὶ μὲ τὴ μύτη, γιατὶ συνήθως μυρίζουν ἄσχημα.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΛΑΤΕΣ ΩΜΕΣ ΣΑΛΑΤΕΣ

Ὁ πιὸ ἁπλὸς τρόπος εἶνε νὰ φάμε τὴν σαλάτα μας ὡμή. Ἡ ὡμὴ φυτικὴ σαλάτα δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ κανενὸς εἴδους καρύκευμα, ἐκτὸς ἀπὸ λίγο ἁλάτι. Ὅσοι νομίζουν ὅτι οἱ ὡμὲς σαλάτες χωρὶς καρυκεύματα εἶνε κατάλληλες μόνον γιὰ τὰ μηρυκαστικά, ἔχουν πολὺ ἄδικο, γιατὶ ὅταν τὴν σαλάτα γους τὴν φτιάσουν ἀπὸ φρέσκια πράσινα καὶ τρυφερὰ λαχανικά, θὰ πεισθοῦν ὅτι τὸ ὡμὸ λαχανικὸ ἔχει πραγματικῶς μιὰ πολὺ λεπτὴ γεῦσι. Δὲν ἀπαιτεῖται βεβαίως νὰ προσθέτομε κάποτε στὴ σαλάτα μας λίγο λάδι, μερικὲς βραστὲς πατάτες ἢ βρασμένα καρότα καὶ ρεπάνια.

Τὸ μαρούλι, τὸ ραδίκι καὶ τὰ φύλλα τοῦ κόκκινου ρεπανιοῦ κάνουν ὡραῖες φυτικὲς σαλάτες. Ὅταν τρώγετε ρεπάνια ὡς ὀρεκτικό, νὰ τρώγετε καὶ τὰ τρυφερὰ φύλλα.

Καὶ ἡ τρυφερὴ ἀγγινάρα εἶνε ἕνα ἐξαίρετο λαχανικό, ποὺ πρέπει νὰ τρώγεται ἐπίσης ὡμό.

ΩΜΕΣ ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΣΑΛΑΤΕΣ ΜΕ ΛΑΔΙ

Ὅλες οἱ πράσινες σαλάτες εἶνε πολὺ καλὲς νὰ τρώγωνται μὲ λάδι.

Ἰδιαιτέρως τὸ μαροῦλι μποροῦμε νὰ ποίημε ὅτι εἶνε τὸ καλλίτερο λαχανικὸ, γιατὶ μπορεῖ νὰ τὸ τρώγῃ ὅλος ὁ κόσμος χωρὶς κίνδυνο, ἀκόμη καὶ οἱ ἀσθενεῖς. Ὅταν ἕνας ὀργανισμὸς εἶνε πολὺ ἐξηντωθεγμένος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δέχεται τὰ λαχανικά, πρέπει νὰ τοῦ προτείνομε μαροῦλια, γιὰ νὰ τὸν συνηθίσομε στὴ χορτοφαγικὴ δίαιτα, ἀρχίζοντας ἀπὸ λίγα τρυφερὰ καὶ πράσινα φύλλα καὶ αὐξάνοντας τὴ δόσι, ἐφ' ὅσον βλέπομε ὅτι τὸ μαροῦλι δὲν φέρνει καμμιὰ διαταραχή.

Καὶ τὸ καφότο ἐπίσης εἶνε πρώτης τάξεως λαχανικὸ καὶ χωνεύεται εὐκολότατα. Εἶνε δὲ καταλληλότατο γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ θηλάζουν, γιατὶ αὐξάνει τὸ γάλα των. Ἐὰν κάποτε τρώγετε καὶ λίγο ὡμὸ καφότο, ξυσμένο, θὰ σᾶς κάνῃ πολὺ καλό. Μπορεῖτε, ἐὰν θέλετε, νὰ τὸ ἀνακατώνετε καὶ μὲ ἄλλα ὡμὰ σαλατικά.

Τὸ κρεμμύδι καὶ τὸ σκόρδο, ὡμὰ ἢ ψημένα, εἶνε ὑφέλιμα εἰς τοὺς ἰσχυροὺς ὀργανισμούς, γιατὶ εἶνε πλούσια σὲ βιταμίνες. Οἱ λεπτοστόμαχοι ὅμως ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν χρῆσι αὐτῶν, γιατὶ ἐρεθίζουν τὸ στομάχι.

Πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνοι ποὺ διάγουν καθυστικὸ βίο, ὑποφέρουν ἀπὸ δυσκοιλιότητα καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ ἐνεργοῦνται παρὰ μόνον μὲ διάφορα ὑπακτικὰ φάρμακα. Πολὺ καινὴ συνήθεια αὐτὴ, γιατὶ μὲ τὰ ὑπακτικὰ τὰ ἔντερα σιγὰ-σιγὰ γίνονται ὀκνηρά.

Ἀντὶ φαρμάκων, ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ δυσκοιλιότητα εἶνε πολὺ καλύτερα νὰ τρώγουν ἕνα πιάτο σαλάτα γεμάτο μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο φαγητό των τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ ἢ μονάχα τὸ βράδυ, ἐὰν τὸ στομάχι των δὲν ἀνέχεται περισσότερο.

Θαυμάσιο ἐπίσης εἶνε νὰ πίνουν καὶ τὸ πρωΐ μόλις ξυπνήσουν ἕνα ποτῆρι κρύο νερὸ, μισὴ ὥρα πρὶν νὰ πάρουν τὸ πρόγευμά τους.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ
Διπλωματούχου Καθηγητρίας (PROFESSORAT)
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ (Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.
Λεπτομερὴς κανονισμὸς παρέχεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Ἑρμοῦ. 51
ΤΗΛ. 31-926

ΕΠΙΠΛΑ
τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας
Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον
Τραπεζαρίαι Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεββατοκάμαραι Κομφόρτ Σαλόνια
Γραμμὴν
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία
ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΙΣΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030
ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ
Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

Ἡ αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία

Ἀ ν α μ ο ρ φ. Σ ύ λ λ. Ν ε α ν ί σ κ ο ν, Ν ι κ ί τ ο υ 8, Ἐντεῦθεν.—) Συγχαίρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὶς εὐχαιρίες θεσσαλονίκες γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Σωματείου των καὶ τὶς ὡραίες ἰδέες ἐκείνου ἀπὸ τὴν ἀρχαιοφίλου σὰν νεολαία. Οἱ ἰδέες αὐτὲς διαδίδομενες ἀπὸ ἀγκα καὶ ἠθικὰ πρόσωπα ποὺ θὰ διακιδάσσουν καὶ θὰ μορφώσουν τὶς ἀπολλήρες ἀβέλφες, θ' ἀποδώσουν πολὺ γρήγορα τοὺς καρπούς των. Ἡ «Γυναίκα» θὰ ὑποστηρίξῃ τὸ σωματεῖο σας, ἀγαπητὲς μου φίλες. Ἐπιφορτεῖ τὶς εὐγενικές σας προσπάθειες... καὶ θὰ προσπαθήσῃ τὶς ἰδέες σας αὐτὲς νὰ τὶς ἀρπατεχνόσῃ διὰ τῆς ὀτήλης τῆς αἰσθηματικῆς τῆς ἀλληλογραφίας. Ἡ αἰσθηματική ἀλληλογραφία δὲν εἶνε μόνον ἐρωτική—«ἐσθὲ ἄλλο»... Ἡ αἰσθηματική σας φύλη θέγει ὅλα τὰ αἰσθήματα, τὶς πιὸ εὐαίσθητες χορδὲς τῆς γυναικείας ψυχῆς, ἀναλυτὰ τὰ συναισθήματα, ἐπικοινωνεῖ πνευματικὰ μὲ τὶς ἀναγνώστριες ποὺ τὴν παρακολουθοῦν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο παρακαλῶ τὸ ὁ. συμβολλιο τοῦ μαρφτικοῦ αὐτοῦ συλλόγου νὰ στεῖλῃ στὴ «Διάνα» (αἰσθηματική ἀλληλογραφία) τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀναμορφωτικοῦ ἀμίλλου τοῦ... Θὰ φροντίσῃ νὰ τὸ μεταδώσῃ στὸ ἀναγνωστικὸ τῆς κοινό.

Σ τ ὴ ν τ α κ τ ι κ ὴ ἀ ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α Σέρρες. Λυπᾶμαι ὑπερβολικὰ καὶ σᾶς διαβεβαιῶ πὼς δὲν ἔχω λάβει κανένα γράμμα δικό σας. Ἔχετε δίκαιο νὰ ἔχετε παράπονα, ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἔχω κάποιο δίκιο, γιατὶ δὲν βλάβα καμμιὰ ἀπ' τὶς ἐπιστολές σας. Ἂν τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ εἶνε καλὸ καὶ εὐφῆ πόλυπτο, μὴν τὸ ἀπορρίψετε. Δὲ θάτανε δυνατὸ στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου σας νὰ ζήσετε μὲ λιγοτερα ἔξοδα; Ἔξερα ζευγάρια ποὺ παντρεύθηκαν μὲ ἀγάπη, ποὺ ἔζησαν λιτὰ στὴν ἀρχὴ, ἐνωμένα μὲ τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης καὶ ποὺ εἶνε ὑστερα ἀπὸ συμβίωση ἀρκετῶν χρόνων ὁλικὰ ἀνεξάρτητα καὶ εὐτυχισμένα. Ἂν ὅμως εἴσαστε ἀποφασισμένη νὰ μὴν παντρευθῆτε μαζὶ μ' αὐτὸν τὸν κύριο, (ἐσεῖς τὸ ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ μένα, γιατὶ βλέπετε ἀπὸ κοντὰ τὰ πράγματα) τότε γράψτε του ἕνα εὐγενικὸ γραμματάκι, λέγοντας πὼς εἶσθε πολὺ νέα ἀκόμα, θέλετε νὰ εὐρύνετε τὴ μάθησί σας καὶ πρὸς τὸ παρὸν, ἀσο προσόντα καὶ νὰ παρουσιάζῃ ἀκένος εἴσθε ἑκατὰ τοῦ γάμου». Τὰ γράμματα τῶν ἀφῆσεων σστῆθος εἶνε τυπικά. Πρέπει ὅμως γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀβολεστα ἕνα τόσο καθὼς πρέπει κύριο, νὰ τοῦ πῆτε πὼς ἠθελιμᾶτε βαθιὰ τὰ ἤθικά του προσόντα, ἀλλὰ ἀ θεωῦς τοῦ γάμου σᾶς τρομάζει. Λύτὸ τὸ κάνετε μόνο γιὰ νὰ κερδίσετε καιρὸ, ..

Μ α ρ. Α., Θεσσαλονίκη. Μὲ ρωτᾶτε ἂν πρέπει νὰ μακιγιάρεται μιὰ κοπέλλα γιὰ ν' ἀρέσῃ στοὺς ἄνδρες. Προσθέτετε πὼς στὴν ἐποχή μας τὸ μακιγιάρισμα εἶνε «ἀνανδρέυκτο καὶ ἐπιβεβλημένο». Δὲν ἔχω τὴ γνώμη πὼς εἶνε ἐπιβεβλημένο, ἀγαπητὴ μου φίλη. Θὰ μοῦ πῆτε πὼς ὅλα τὰ κορίτσια καὶ οἱ γυναῖκες ἀκόμα καὶ κείνες ποὺ ἔχουν περάσει τὴ δεύτερη τους νεότητα, χρωματίζουν τὸ μάγουλά τους, χαϊδεύουν μὲ τὸ κραγιόνι τὰ χείλια τους, οἱ πρῶτες γιὰ νὰ ὡμορφύνουν, οἱ δεύτερες γιὰ νὰ σταματοῦν πὼς διστηρροῦν τὰ νιάτα τους. Ὅπως καὶ νάναι τὸ πράμμα, ἀφοῦ θεωρεῖτε τόσο ἀναπόφευκτο τὸ μακιγιάρισμα, κάντε το, ἀλλὰ μὲ μεγάλη τέχνη, τόσο ποὺ νὰ μὴ φαίνεται. Βλέπομε πολλὲς φορὲς κορίτσια στὴν ἀκμὴ τῆς πρώτης τους νιάτης, τῆς ἀνωείρης τῆς ζωῆς, τόσο ἀσχημα βαμένα καὶ τόσο χωρὶς γοῦστο μακιγιαρισμένα, ποὺ ἀχι μόνο προσθέτουν χρόνια στοὺς ὡμους τους, ἀλλὰ γίνονται προκλητικὰ, ἐνῶ δὲν εἶνε, καὶ ἀντιπαθητικὰ στοὺς πιὸ στενοὺς φίλους των. Εἰρω μιὰ κοπελίτσα ἀγνή, ὁπωρωβολικὰ καλὴ, ποὺ ἔχασε μιὰ ἑκτασεη τύχη μὲ τὴ μανία νὰ βάφεται καὶ νὰ φαίνεται μοντέρα. Ὁ ἄνδρας ἀπὸ τὴν συμπαθοῦσε ἀπὸ παιδὶ καὶ πιὸ λογάριαζε νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του, τρέμαξε ἀπ' αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι τῆς μικρῆς του φίλης, ποὺ ἔγινε τόσο ξεφυκὰ τὸ ἀπλὸ καὶ καλὸ κοριτσάκι ποὺ γνώριζε ἀγνὸ μιὰ ἀπιτηθεωμένη κοπέλλα μὲ τὰ ζουριασμένα χείλια, τὰ χτενητὰ βαμμένα χείλια, τὰ κοκκινισμένα πορτοκαλλιὰ μάγουλα. Ἡ μητέρα τοῦ κορασιοῦ ποὺ ἤτανε φίλη μου μὲ παρακάλεσε νὰ πῶ δυὸ λόγια στὸν παιδικὸ φίλο τῆς κόρης της, νὰ τοῦ θυμίσω μιὰ παλιὰ ὑπόσχεσι ποὺ τῆς εἶχε δώσει. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸν κάνω ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Τὸ παλληκάρι δὲν πίστευε πιὰ στὴν παιδιάστικη φίλη του, ἀπροφεύγει τὶς μακροσκελεῖς ἐπιδεικτικὲς ρεκλάμες. Ζωντανὴ ρεκλάμα γιὰ τὴν ἡγγυημένην καὶ ταχείαν ἐκμάθησιν εἶνε τὸ πλῆθος τῶν τελειοφοίτων μας, αἵτινες ἐγκατασταθεῖσαι εἰς τὰς πατρίδας των ὑπερτέρησαν τὰς συναδέλφους των. Τὰ ὀνόματα αὐτῶν μετὰ τῶν διευθύνσεων των δυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Ἐξοχολα, μεθοδικὰ καὶ ἀκοῦραστα ἡ Διευθύντρια τοῦ Οἴκου κ. Ἀγάπη Ἀντωνὶ διδάσκει προσωπικῶς τὴν κάθε μίαν χωριστά, ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ, ΠΑΙΔΙΚΑ, ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ, ΠΡΟΙΚΕΣ, ΑΝΔΡΙΚΑ, Ὑποκάμισα, Πιτζάμες κ. λ. π.

Οἰκοτροφεῖον Οἰκογενειακόν. Ζητήσατε Κανονισμόν.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΣΙΛΟΥΕΤ
Ὁ Οἶκος ΣΙΛΟΥΕΤ, Καλαμιώτου 25

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡΓ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Διπλωματοῦχος τῆς Ὀδοντοτατρικῆς Σχολῆς Παρισίων
Ε. Ρ. Π.
Ἀκαδημίας 29
Ἐναντι Δημοσίου Μαιευτηρίου
Τηλέφ. 24-568
Δέχεται 9 – 1 καὶ 3 — 7½

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΛΟΝΤΑΪ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ποιητρεύτηκε τὸν ναύτη Ντυμπένκο, ἕνα ξανθὸ γίγαντα.

"Ὁμως δὲν παυεῖ νὰ ἀναλαμβάνῃ ἐπικίνδυνες ἀποστολές. Στὰ 1919 διώχνεται ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη γιὰ τὶς ἐπαναστατικές της ἐνέργειες. Δὲν θὰ ξαναεγυρίσῃ, παρὰ ἐφωδιασμένη μὲ... διαπιστευτήρια γράμματα γιὰ τὸν βασιλέα, σὰν πρεσβευτίνα δηλαδὴ τῆς Ρωσσίας στὴν Στοκχόλμη.

Στὰ γράμματα ποὺ ἔγραφεν ὁ Λένιν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, βρίσκονται σπουδαῖοι ἔπαινοι γιὰ τὴν Κολοντάϊ.

* * *

1922. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος τελείωσε. Τώρα θ' ἀρχίσουν «ν' ἀνοικοδομοῦν» τὸν σοσιαλισμό. Ἡ Ἀλεξάνδρα εἶναι πάντα πρώτη. "Ἔγινε ἐπίτροπος τοῦ Λαοῦ στὴ διεύθυνσι τῶν θρησκευμάτων. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ μετασχηματισμοὶ τῶν ἐκκλησιῶν σὲ μουσεῖα ἀντιθρησκευτικά. Γράφει διαρκῶς βιβλία, μπρεσσοῦρες, γιὰ κάθε ζήτημα. Ἀναπτύσσει μία δραστηριότητα διαβολεμένη. Ἰδίως γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γυναίκας...

* * *

Τὸ "Οσλο θορυβεῖται.

Πρὸ ὀλίγου ἀποκαταστάθηκαν διπλωματικές σχέσεις μὲ τὴν Σοβιετικὴ Ρωσσία καὶ περιμένουν τὴν ἄφιξι τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας.

Καὶ νά, ποὺ σὰν μπόμπα πέφτει ἡ εἴδησις πὼς ἀντὶ πρεσβευτοῦ ἔρχεται... πρεσβευτίνα.

Ποιὰ εἶναι, λοιπὸν, αὐτὴ ἡ Ἀλεξάνδρα Κολοντάϊ ;

Οἱ πιὸ ἀπίθανες φῆμες κυκλοφοροῦν εἰς βάρος της. Λένε πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ τρομοκράτισσα.

—Φρίκη !

Οἱ γυναῖκες σκεπάζουν τὸ πρόσωπο.

—Ἴσως σέρνει πάνω της περίστροφο.

—Θὰ πρέπει νὰ τὴν προσκαλέσωμε ; ἀναρωτιῶνται οἱ ἀριστοκράτισσες.

Πανικὸς ἔπιασε τὸ διπλωματικὸ σῶμα.

Καὶ νά... ἔρχεται ἡ μέρα τῆς παρουσιάσεως στὸ βασιλιᾶ. Οἱ λευκοντυμένοι λακέδες ἐτσιμαλζόνται νὰ τὴν ὑποδεχθοῦν.

Τί ἔκπληξις !... Ἡ πιὸ πολυτελὴς ἁμαξᾶ μπαίνει ἀργὰ - ἀργὰ στὸ περίβολο τῶν ἀνακτόρων. Οἱ λακέδες τρέχουν νὰ τὴν ὑποδεχθοῦν τὶς πόρτες.

Ἡ πρεσβευτίνα τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας κατεβαίνει ἀπ' τὴν ἁμαξᾶ μὲ τὸν τρόπο τῶν πραγματικῶν ἀριστοκράτισσων. Φοράει ἕνα περίφημο μετσεξωτὸ φουστάνι καὶ μιὰ γούνινη κάπα. Κοντένα μπιζοῦ, ἑπτὸς ἀπ' τὸ χρυσὸ παράσημο τοῦ Λένιν στὸ στῆθος.

Ἡ διπλωματικὴ καρριέρα τῆς Ἀλεξάνδρας Κολοντάϊ ἦταν λαμπρή. Τὰ πιὸ κλειστὰ σαλόνια ἀνοίγουν γιὰ νὰ τὴν δεχτοῦν καὶ δὲν ὑπάρχει διπλωματικὴ συγκέντρωσις ποὺ ν' ἀπουσιάζῃ.

Ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς τῆς Νορβηγίας, δείχνει ἐξαιρετικὴν προτίμησι στὴν γυναῖκα αὐτὴ καὶ φλυαρεῖ συχνὰ μαζύ της.

Μιὰ μέρα ἕνας ξανθὸς γίγαντας γτυπάει τὴν πόρτα τῆς πρεσβείας. Εἶναι ὁ ναύτης Ντυμπένκο, ὁ ἄνδρας τῆς πρεσβευτίνας.

* * *

"Ὑστερα ἀπὸ μιὰ σύντομην ἀποστολὴν στὸ Μεξικό, ἡ Ἀλεξέανδρα ὀνομάζεται πρεσβευτίνα στὴ Στοκχόλμη.

Εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια· ψηλὴ καὶ ὡραία κυρία, ντυμένη μὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴν ἀπλότητα καὶ τὸ μόνο στολίδι στὸ λαιμὸ, τὸ παράσημο τοῦ Λένιν, τὸ πιὸ σπουδαῖο παράσημο τῆς Ρωσσίας.

Ἡ ἀριστοκρατικὴ κοινωνία τῆς Στοκχόλμης συναγωνίζεται στὴν Νορβηγικὴ στὴν προτίμησι γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρα.

Ἡ πολιτική της δραστηριότης στὴ Στοκχόλμη ἔφτασε τὴς ἀφαίρεσε τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ τὸ πιὸ πρίζον τὴν ἔλεγε βγάλε ἀπὸ τὴν καρδιά του. Τὰ ἴδια λόγια γράφει καὶ στὸ «Μοντέρνο κορίτσι», Βόλνο, ποὺ μοῦ ἔστειλε γράμμα τῆς πὼς πιστεύει ἀπόλυτα στὴν ἐξέλιξι τῆς γυναίκας καὶ τοῦ κοριτσιοῦ καὶ θαυμάζει τὶς μοντέρνες ἰδέες. Τῆς λέγω—ἀν καὶ ξέρω πὼς αἱ κρίσεις μου θὰ τὴν λυπήσουν—πὼς ἡ ἐξέλιγμιμη γυναῖκα καὶ τὸ κορίτσι δὲν παρουσιάζεται ἔτσι ξαφνικά. Πρέπει νὰ περάσουνε χρόνια καὶ ἡ δεύτερη γενεὰ νὰ ἐξελιχθῇ κανονικὰ, νὰ μορφωθῇ κατάλληλα, νὰ διασαλασθῇ τὸ μικρὸ κοριτσάκι, νὰ ἐνστερισθῇ τὶς ἰδέες τοῦ καλοῦ ἐνωομένου φεμινισμοῦ. Γιὰ νὰ τὴ μιὰ ἐπαγγελματοσσόλα ἀπὸ πατριαρχικὴ οἰκογένεια πὸς εἶνε ψιοντέρικα εἶνε ἀσύστευο καὶ ἀδύνατο. Πολλὰ κορίτσια ποὺ θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους μοντέρνο, στὴν πρώτη κατανγίδα ποὺ βρίσκουν μπροστά τους συντρίβονται γιατὶ βιώσκουνα ἀφοσιούμματα γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὴ βιοπάλη, ἀνίκανα νὰ κερδίσουν τὸ ψωμὶ τους καὶ νὰ μποροῦν νὰ σκαφοῦν σπὰ πόδια τους. Οἱ νέες ἰδέες, μοντέρνο μου κοριτσάκι, δὲν εἶνε τὸ λοῦσο, τὸ φλερτ, ἡ ἐπίδειξι, ἡ περιφρόνησι τῶν πατριαρχικῶν μας πεπροδόσων. Κάθε ὅλλο... Ἀλ 9' ἀρχίσῃ πολὺς καιρὸς ἂν πρεαβεῦς αὐτὲς τὶς ἰδέες, ν' ἀπογοητευθῆς βαθεῖα —δὲ σοῦ τὸ εἴρχομαι βέβαια—καὶ τότε θὰ θυμηθῆς τὴν αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία τῆς «Γυναίκας» καὶ τὰ λόγια τῆς Διάνας, ποὺ ξέρει καλίτερα ἀπὸ σένα τὴ ζωὴ, ἔχει περισσοτέρη πεῖρα καὶ ἔχει δόσει πολλὰ πράμματα ἀπ' τὴ ζωὴ. Καὶ σήμερα τελειώνοντας τὴν αἰσθηματικὴ μου ἀλληλογραφία, πρασκαλῶ τὶς ἀγνώστες φίλες ποὺ μὲ διαβάζουν νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσουν, ἀν κάποτε ἀργὼ ν' ἀπαντήσω ἀπὸ «τρομερὰ τοὺς γράμματα», ποὺ ὅλα ἀρχίζουν μὲ λόγια ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως. Εἶμαι εὐτυχισμένη γιατὶ μπορεῖ νὰ ἤξιωθοῦν μου νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ κομμὲ φορὰ ἀν λίω λόγια ποὺ μποροῦν νὰ τὶς λυπήσουν, τὸ κάνω ἐγὼ καλὸ τους».

DIANA

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 10ης ΣΕΛΙΔΟΣ

πει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀν—ὅπως ἰσχυρίζονται μερικοὶ—ἡ κοτζίνα ἤταν καταστρεπτικὴ γιὰ τὴν ὑγείαν μας ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ θὰ εἶχε γίνει θρανεῖα. Ἀντιθέτως ὅμως ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ὁ ὅρος τῆς διαρκείας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἔχει αὐξηθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια.

Ἡ ἐπίδρασις ἄλλως τε τῆς τροφῆς ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως καὶ διαπλάσεως εἶναι κάτι ποὺ τὸ παραδέχονται ὅλοι, ἐπιστήμονες καὶ δόβηλοι.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὸ παιδὶ γιὰ νὰ ἀποστῆτῃ βάρος καὶ ἀνάστημα ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τροφὴν ὄχι μόνον νὰ συντηρῇ τὸ σῶμα του ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα πλεόνασμα πλούσιον εἰς προτεΐνας, λίπη, ὑδατάνθρακας, καὶ βιταμίνας γιὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἀναπτυχθῆ ἐπαρκῶς.

Κάθε τροφὴ λοιπὸν ἔχει καὶ διαφορετικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ χαρακτῆρος κάθε φυλῆς. Στὴν Ἀμερικὴ λ. χ. ἡ προσθήκη τοῦ βορτύρου εἰς τὴν δίαιταν τῶν παιδιῶν τοὺς δίδει μᾶλλον πάχος παρὰ ἀνάστημα. Ἡ χρῆσις πάλιν τοῦ γάλακτος αὐξάνει τὸν ρυθμὸ τῆς ἀναπτύξεως ἐν γένει καὶ τονώνει ὅλας τὰς λειτουργίας. Τέλος ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, ὅπως ἀπεδείχθη τελευταίως ἐξαρτῶνται καὶ πολλαὶ λειτουργίαι τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τῆς ψυχικῆς ἀόξιης σφαίρας τοῦ ἀνθρώπου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— "Αν καὶ δὲν εἶμαι πιὰ νέος, δὲν θὰ δίσταζα νὰ σᾶς ἀκολουθήσω στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.
— Γιατὶ τόσο μακριά ; Ἀκολουθῆστε με, ἁπλούστατα, στὰ καταστήματα τ